

Anh Rể Nhỏ

Contents

Anh Rể Nhỏ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	20
6. Chương 6	26
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	44
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54

Anh Rể Nhỏ

Giới thiệu

Edit – beta: KAT SEINNA. Thể Loại : Đam mỹ, hiện đại, nhất thụ nhất công, mỹ – niên hạ- em vợ công x cường đại th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-re-nho>

1. Chương 1

Trước khi Lạc Tuấn Kiệt lên đường đi tới thành phố S, cậu đi một chuyến đến nghĩa trang trống trải và yên tĩnh kia. Nơi mà chị hai của cậu đã được an táng.

Ngày hôm này, khí trời có chút lạnh.

Tuyết rơi xuống phủ kín cả mặt đất, trên bia mộ của chị hai cũng đã bị phủ lên một lớp tuyết mỏng, che lấp đi cả bức di ảnh của chị, cùng với bó hoa Uất Kim Hương màu trắng. Hoa với tuyết đều cùng một màu, vừa đẹp mắt lại vừa cô quạnh, lạnh lùng.

Người kia, đúng là người luôn cực kì giữ lời. Cứ hằng năm, đến ngày này, anh ấy đều sẽ tới đây.

Lạc Tuấn Kiệt vừa nghĩ vậy, liền thở dài, phà ra một vệt sương trắng xóa uốn lượn, bay lên ở trong không khí, giống như lại càng tôn thêm vẻ tiêu điều cho nghĩa trang này vậy.

Chủ nhân của bó hoa này để ở trước mộ của chị cậu, chính là Trì Trụ.

Chị cậu đã mất ba năm nay. Thì cả ba năm nay, vào ngày này, anh ấy đều nhất định sẽ đến thăm mộ, đặt một bó hoa Uất Kim Hương trắng trước tấm bia mộ của chị. Có lẽ, anh ấy cảm thấy cả con người của chị đều trong trẻo, đơn thuần lại thanh khiết như loài hoa này vậy.

Khi chị hai còn sống, Trì Trụ chính là người yêu của chị ấy.

Tuy nói là người yêu, nhưng thật ra, anh ấy vẫn chưa từng được người nhà của cậu công nhận.

Theo cách nói này của người nhà cậu, thì không thể nào chấp nhận hay xem đây là một mối quan hệ yêu đương chính thức giữa hai người.

Trên thực tế, thì Trì Trụ quen biết chị ấy đã từ rất lâu. Nhưng bởi vì do hoàn cảnh của gia đình Trì Trụ rất hỗn tạp. Từ nhỏ, cha mẹ của anh ấy đã ly hôn. Cả hai người đều vứt bỏ lại kết quả hôn nhân của mình là anh, sau đó liên cả ba đều đã trở thành kẻ qua đường.

Mặc dù, Trì Trụ là con trai của họ nhưng có sống cùng với ai cũng đều trở thành một đứa con ghẻ cả thôi. Cho nên, họ liền giao anh cho bà nội. Nhưng, bà lại không khỏe, không có sức lực đâu mà để ý nổi anh, cũng đã không kịp dạy dỗ nữa rồi. Dẫn đến hậu quả là Trì Trụ học thói xấu, biến thành một phần tử không tốt, khiến cho mọi người xung quanh đều sợ hãi đến tránh cũng không kịp.

Tiếng xấu của Trì Trụ lan xa khắp nơi ở bên ngoài, mà đúng là anh cũng đã trở thành một tên lưu manh đường phố.

Vì vậy, khi anh ấy quen với chị hai, tất cả mọi người đều không thể nào tin nổi.

Họ đều đồn đãi rằng, chị hai đã bị Trì Trụ ép buộc.

Nhưng, Tuấn Kiệt có thể nhìn ra được, Trì Trụ đối xử rất tốt với chị hai, thậm chí còn tốt hơn so với ba mẹ cậu đối xử với chị ấy nữa.

Sau khi đã yêu đương với chị cậu, Trì Trụ liền quay trở về con đường đúng đắn, đồng ý học hành nghiêm túc, lại thi lên đại học.

Chỉ là ngay khi anh ấy đang cầm được tờ giấy báo trúng tuyển, bà nội anh lại bất ngờ vì anh có thể đạt được thành tích cao như vậy, cho nên, bà đã bị vui mừng, kích thích quá mức, dẫn đến não bộ bị chấn động mạnh. Không bao lâu sau, bà cũng đã qua đời.

Ngay lập tức, việc vui lại biến thành tang sự.

Sau khi anh đã an táng bà nội của mình đằng hoàng, Trì Trụ liền dọn hết tất cả đồ đạc ở trong nhà, tiếp theo, anh xách theo hành lý, một thân một mình đi tới thành phố S, chưa từng quay trở lại.

Người nhà cậu đều phản đối Trì Trụ quen chị hai, kì thật cũng là suy nghĩ, lo lắng thay cho chị ấy.

Họ sợ rằng chị ấy sẽ bị Trì Trụ lừa gạt.

Họ cứ nghĩ rằng, sau khi Trì Trụ lên thành phố S thì sẽ quên đi chị hai. Nhưng họ lại không ngờ rằng, tình nghĩa giữa hai người lại càng thêm sâu nặng, thậm chí đã khiến một người con gái ngoan ngoãn nghe lời như chị ấy lại phản nghịch lại ba mẹ mà quyết tâm ở bên anh ấy.

Cho nên, ngay sau khi chị hai tốt nghiệp trung học, đã trực tiếp rời khỏi nhà, đi lên thành phố S.

Tiếp theo, chị ấy đã đi làm công trong một nhà máy hóa chất. Mà, chị cũng không hề thông báo một tiếng nào cho ba mẹ biết cả. Đây vốn không khác gì mấy với hành vi bỏ trốn cả.

Ngay khi ba mẹ vừa tức giận lại vừa sốt ruột, liền ồn ào còn đòi đoạn tuyệt quan hệ với chị.

Nhưng, Tuấn Kiệt lại biết rõ nội tình.

Dù ở bên ngoài, nhưng chị hai vẫn thường xuyên gửi thư cùng với ít vật dụng này nọ về nhà.

Trái lại, ba mẹ mới là người chưa từng đi đến thăm chị hai lần nào cả. Mặc dù, họ vẫn nhận lấy tiền của chị ấy gửi về, nhưng lại tiêu xài hết lên trên người của cậu.

Đến tận bây giờ, chính vì điều này mà khiến cho cậu vẫn luôn thấy thẹn ở trong lòng, chưa từng dám đòi hỏi bất kì ân tình gì từ chị hai nữa. Cậu luôn thầm nghĩ rằng, cậu nhất định sẽ phải báo ơn cho chị ấy.

Chỉ cần chờ đến sau khi thi đậu đại học, cậu sẽ cố gắng tìm cơ hội báo đáp lại cho chị hai.

Nhưng mà, ông trời vốn không chiều lòng người.

Vào mùa đông của ba năm trước, nhà máy hóa chất lại bất ngờ bị nổ lớn, chị hai lại bị kẹt ở bên trong đấy. Đến khi đội cứu hỏa đến, đưa được người ra thì chị ấy cũng gần như chỉ còn lại một cái xác máu thịt đều be bét, cháy xém nhưng vẫn còn thoi thóp thở. Sau khi được đưa đến bệnh viện, chị hai liền được đưa vào phòng được chăm sóc đặc biệt.

Lúc đó, người luôn chăm nom suốt ở bệnh viện chính là Trì Trạ.

Mà từ đó, trên mái tóc đen của anh ấy cũng dần xuất hiện những sợi tóc bạc trắng lại ngày càng thêm dày lên.

Anh ấy chỉ luôn chăm chú nhìn vào thân thể của người con gái mà mình yêu thương đang bị bao phủ hoàn toàn bởi một tầng băng vải trắng xóa, lại dày đặc. Lòng anh đều đau như dao cắt.

Ngày qua ngày, dù bác sĩ đã dùng đủ mọi loại thuốc tốt, nhưng bệnh tình của chị hai vẫn không thấy có chút tiến triển nào cả.

Trong nhà cũng không thể nào bỏ ra nổi số tiền chữa trị mắc mớ để tiếp tục duy trì sự sống cho chị hai được nữa. Cho nên, rốt cuộc, vẫn là không thể giữ lại tánh mạng của chị ấy được nữa.

Trước khi lâm chung, chị hai đã cố gắng dùng chút hơi tàn còn sót lại, nói ra một lời trần trối cuối cùng rằng, chị giao Tuấn Kiệt lại cho Trì Trạ, nhờ anh ấy chăm sóc dùm em trai của mình. Ngay sau đó, chị ấy cũng đã buông xuôi tay xuống, rời khỏi nhân gian.

*

Những chuyện này đều đã trôi qua được ba năm rồi, nhưng Tuấn Kiệt vẫn luôn tránh nhắc đến đề tài này với mọi người, bởi vì nó quá nặng nề và thường thường, vẫn luôn xuất hiện bất chợt ở trong đầu của cậu.

Khi chị hai đã mất rồi, ba mẹ cậu mới bắt đầu giữ liên lạc qua lại cùng với Trì Trạ. Thỉnh thoảng, cả hai cũng sẽ chủ động gọi điện hỏi thăm chút tình trạng gần đây của nhau. Hành vi này giống như là mối quan hệ xã giao bình thường giữa người lớn cùng với bọn trẻ vậy.

Chỉ là từ xưa đến nay, Trì Trạ vẫn chưa từng bước chân vào cửa của nhà họ Lạc. Mà, cha mẹ cậu cũng không chưa từng mở miệng mời anh tới làm khách cả.

Nếu không phải là vì sau khi tốt nghiệp đại học, Tuấn Kiệt phải lên thành phố S để tìm việc thì chỉ sợ mối quan hệ như có như không này giữa ba mẹ cậu với Trì Trạ vẫn sẽ cứ giữ nguyên như vậy đi.

Từ nghĩa trang trở về nhà, Lạc Tuấn Kiệt đều mang theo một thân lạnh lẽo.

Mẹ Lạc đã đứng ở trước cửa, liền đưa tay đến, cởi bỏ chiếc áo khoác đang mặc của cậu ra giúp cậu rồi, mới cho phép cậu vào nhà, bởi vì bà vẫn luôn kiêng kỵ nghĩa trang.

Sau khi đã thay quần áo ở nhà, rửa tay xong, cậu mới ngồi xuống trước bàn cơm.

Ba ngồi ăn canh ở đối diện với TV, vẫn chăm chú vừa nhìn vừa nghe mấy tiếng nói của người dẫn chương trình báo cáo các tin tức đang chiếu trực tiếp đang loáng thoáng truyền ra, cũng không màng để ý đến Tuấn Kiệt đi tới đi lui ở trước mặt, vốn cũng không hề ảnh hưởng gì đến ông cả.

– Con đi thành phố S, mấy quà cáp để đưa cho Trì Trạ đã mang theo đầy đủ cả chưa?

Mẹ cậu hỏi.

Tuấn Kiệt gật đầu.

– Trì Trự – cái tên này, để cho con ở nhà của cậu ta đã là khách khí quá rồi còn gì nữa. Thế nhưng con đừng gần gũi với cậu ta quá, trước đây cậu ta ra sao, con cũng biết rồi đó. Nếu không phải nhờ vào chị hai con, bây giờ cậu ta vẫn là một tên lưu manh. Vì thế, chị hai con vốn có ơn với cậu ta. Cho nên, cậu ta chăm sóc con đều là chuyện nên làm. Chỉ là con đừng theo cậu ta học những thứ bàng môn tà đạo kia, không thể học mấy thói xấu kia, có biết chưa hả?

– Mẹ!

Tuấn Kiệt lên tiếng đánh gãy lời nói của bà:

– Tại sao mẹ lại cứ nói anh ấy như vậy chứ...

– Làm sao hả? Chẳng lẽ mẹ nói sai gì sao? Không phải là do từ sau khi cậu ta quen với chị hai con, cậu ta mới cải tà quy chính sao. Mấy năm gần đây, vừa theo người ta tập tành làm kinh doanh, cho nên, mới may mắn có được cuộc sống thoải mái hơn đi. Mà, cứ nói đến chuyện may mắn này, thì chị hai con đi theo cậu ta, lại chịu quá nhiều xui xẻo rồi đi. Ai~ Số mệnh của chị hai con thật là không tốt. Sao lại chết sớm như vậy chứ, không chờ được đến lúc Trì Trự phát tài.

– Bà nói nhiều quá, ồn ào chết đi được!

Ba Lạc cũng không nhịn được quát lên, tăng âm lượng của TV lên hai bậc.

Lúc này, mẹ Lạc mới chịu ngậm miệng lại.

Tuấn Kiệt chỉ vội lùa cơm ở trong chén vào trong miệng mình, không ăn được mấy miếng đã để xuống bàn.

*

Bất cứ khi nào, vừa nghe đến ai đó nhắc đến chị hai, thì trong lòng của Tuấn Kiệt đều luôn nảy sinh cảm giác rất là áy náy.

Cho nên, dù là đang ăn cơm, nhưng khi cậu nhai vào miệng chỉ như là nhai sáp, ném không ra vị mặn nhạt.

Người ta vẫn luôn nói rằng, đồ ăn nấu ở nhà là thơm ngon nhất.

Nhưng đối với cậu mà nói, tất cả mọi bữa ăn ngon lành, thơm phức mà nhà nấu ra cho cậu ăn này, cũng đều đã được đánh đổi bằng một đồng kì vọng cùng với một gánh nặng gấp bội phần đè lên đôi vai của cậu đây.

Điều này đã khiến cho cậu không biết là nên yêu hay là nên hận đây.

*

Buổi tối, cậu đã kiểm tra mọi thứ để mang theo xong. Kì thật, cậu cũng không mang quá nhiều thứ, chỉ để vừa vào một chiếc valy lớn. Cậu nghĩ ở thành phố S cái gì cũng có, trong nhà của Trì Trự chắc cũng sẽ có, đồ vật nào không có thì sau này mua cũng như vậy thôi.

Cho nên khi Trì Trự nhìn thấy cậu một mình đi cả ngày đường dài mới đặt chân đến đây, thì anh ung dung cất bước đi đến.

Khi vừa nhìn thấy một valy màu vàng sáng đang nắm chắc ở trong tay cậu thì khiến anh có chút bất ngờ.

Bởi vì nhìn bộ dạng này thật giống như là cậu đi du lịch, chứ không phải là để tới đây để khởi nghiệp, sinh sống vậy.

Anh từng học trong trường đại học ở đây, các bạn học đều từ mọi miền đất nước mà đổ về trường. Cho nên, sau khi kì nghỉ về nhà, mọi người đều luôn xách theo túi lớn túi nhỏ, cả đồng quần áo giày dép đều bị nhét vào đây ụ, chật thêch cả mấy chiếc valy, mới chịu quay về trường để đi học.

Ngay trong lúc anh đang nghĩ người một chốc thì anh mới nhận ra Tuấn Kiệt ngơ ngác đang đi tới, liền gọi tên cậu.

Nhất thời, Tuấn Kiệt vừa quay người lại, cũng ngạc nhiên một lát.

Cậu chỉ nhìn thấy người đàn ông xuất hiện trước mặt mình. Anh có nước da trắng trẻo, mặc một bộ đồ giản dị, thoải mái, khoác thêm một chiếc áo ngoài màu trắng, trên cổ áo còn gài lên một chiếc mắt kính râm đã được gấp lại, toát lên phong cách đầy tự tin mang theo hơi hướng phương Tây.

Nếu không phải là do anh nhận ra Tuấn Kiệt trước thì cậu thật không thể nào ngờ được, người đàn ông này lại chính là tên lưu manh ở trong lời kể của ba mẹ mình, nay cũng đã trở thành một tinh anh của xã hội.

Cậu liền mở miệng, khách sáo hô một tiếng:

– Anh Trì Trụ.

Cậu không biết từ ‘anh’ này có nên thêm vào hay không.

Trì Trụ cũng không bày ra vẻ gì.

Ở độ tuổi này của cậu, thì cậu ta gọi anh như vậy cũng là chuyện bình thường:

– Xe của tôi đang đậu ở bãi xe. Cậu đi theo tôi.

Đôi môi mỏng của Trì Trụ hé mở, giọng anh lại không quá lớn.

Mà, cả hai vẫn còn đang ở trong sân bay đầy huyền ảo, ồn ào. Cho nên, Tuấn Kiệt đã suýt nữa không nghe thấy lời của anh nói.

Trì Trụ liền sải bước đi lên phía trước. Tuấn Kiệt vội bước theo sau lưng anh.

Vì vừa mới đặt chân đến một nơi xa lạ, cho nên, Tuấn Kiệt có chút e dè cùng với cảnh giác cao độ.

Vì vậy, dù cho Trì Trụ có bày ra một bộ dạng lạnh nhạt thì cậu vẫn có chút ỷ lại và tín nhiệm anh, bởi vì đây là người quen duy nhất của cậu ở giữa thành phố xa lạ này.

Tuấn Kiệt vừa mở cửa xe ra, liền ngồi vào vị trí phó lái.

Sau khi lên xe, đóng cửa xe lại, lập tức ngăn cách mọi âm thanh ồn ào ở bên ngoài.

Lúc này, cả hai mới có cơ hội nói chuyện với nhau.

Từ trong túi hành lý, Tuấn Kiệt lấy ra mấy bao đặc sản, còn có cả một cây thuốc lá Trung Hoa:

– Đây là đặc sản của quê nhà mình, cũng là một chút tâm ý của nhà em.

Trì Trụ gơ tay, ngăn lại, liền đẩy một cái, ngay lập tức, phát ra một âm ‘xột xoạt’ chói tai, từ cái bao ni lông to đang chứa mấy món quà cáp này. Anh chỉ nói:

– Về nhà nói sau, có được không? Trước tiên, cậu nên cài dây an toàn vào đi đã.

Nhất thời, hai tay của Tuấn Kiệt liền khựng lại ở giữa không trung.

Bất chợt, cậu lại lúng túng, chỉ có thể đỏ mặt rút túi đồ trở về, liền vội vàng cài dây an toàn lại thật chặt, ngoan ngoãn ngồi yên ở đó.

Trì Trụ quay đầu, liếc mắt nhìn cậu.

Vì để hòa hoãn lại bầu không khí ngưng ngững này, anh liền mở miệng hỏi han Tuấn Kiệt vài câu:

– Tại sao cậu lại mang theo ít đồ đến như vậy?

– Em nghĩ ở đây cái gì cũng có, nếu thiếu thì đi mua cũng không sao cả.

Trì Trụ nhíu nhíu mày, không nói gì, lại đổi đề tài:

– Công ty của cậu ở đâu?

– Đường Tương Dương, em xin làm ở trong một công ty quảng cáo.

Trì Trụ cười cười, nói:

– Công ty quảng cáo sao. Vậy thì công việc rất là bận rộn rồi đi. Rất tốt, nếu chị hai cậu ở dưới xuôi vàng biết được, nhất định sẽ rất vui mừng.

Tuấn Kiệt vốn không muốn nói về chị ấy, cho nên, cậu liền hỏi ngược lại:

– Anh Trì Trụ thì đang làm việc ở đâu vậy?

– Tôi? Tôi làm ở tại Bảo Sơn. Nếu tính là đi làm, từ nhà mà tới đó, thì cậu đi về hướng Bắc, còn tôi lại đi về hướng Nam đấy... Trước đây, cậu đã từng đến nơi này sao?

– Dạ,

Tuấn Kiệt gật đầu.

– Trong kì thực tập hè tại trường, em đã từng đến đây, nghỉ nhờ ở nhà của một bạn học chung.

– Các cậu đều là sinh viên tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, tìm công việc ở đây vốn là rất dễ dàng mà.

Trì Trụ quay đầu liếc nhìn Tuấn Kiệt, dường như lại có chút cảm khái, nói:

– Hai chị em cậu đều học rất giỏi. Thời trung học, chị hai cậu vẫn luôn đứng đầu toàn trường, không ai có thể bì theo kịp đâu.

Tuấn Kiệt không tiếp lời, bầu không khí lại trở nên im ắng.

Trì Trụ liền nhận ra được Tuấn Kiệt rất để ý đến việc nhắc đến Tiểu Mẫn, cho nên, anh chỉ mím môi lại, không nói gì nữa, lại chuyển tâm lái xe.

Tuấn Kiệt nhét tai nghe vào trong tai mình, yên lặng mà nghe nhạc, cả một đường không nói gì, ánh mắt đều nhìn theo cảnh vật đường phố đang lần lượt lướt nhanh qua. Từ cảnh tượng yên ả, bình thường đến phồn hoa rồi lại trở về bình lặng, về cơ bản thì đều giống nhau nhưng đây lại là những khung cảnh ở một thành phố lạ lẫm.

Trong lúc này, cõi lòng của cậu đều tràn đầy thoải mái hòa lẫn với những suy nghĩ về dự định về tương lai thì tâm tư dần mơ màng, mí mắt khép lại, cậu đã ngủ thiếp ở trên xe.

*

Vừa đến nơi, đầu tiên là Trì Trụ dừng lại ở dưới lầu, thấy Tuấn Kiệt đang ngủ thì vỗ vai cậu, gọi cậu tỉnh dậy.

Hàng lông mi của Tuấn Kiệt thật dài, cũng có một đôi mắt phượng giống như Tiểu Mẫn. Điều không giống chính là làn da của Tuấn Kiệt rất trắng, ngón tay thon dài tinh tế. Mà, bàn tay của Tiểu Mẫn do làm lụng, vất vả nhiều ngày nên vừa đến mùa đông thì đều sẽ bị nứt da. Mấy năm qua, mười ngón tay của cô ấy đều đã to và thô ráp giống như củ cải vậy. Nhưng mà đôi tay thô ráp ấy đã mang đến một cảm giác ấm áp mà anh chưa từng biết đến, để sưởi ấm cho trái tim hao gầy của anh suốt những tháng năm quạnh quẽ.

Tuấn Kiệt mở mắt ra, chớp chớp mấy lần, liền nhìn ra ngoài cửa sổ rồi mới nhìn qua Trì Trụ:

– Đến rồi sao?

– Ừm, xuống xe đi, đi tắm trước trước đã, rồi tôi mời cậu ăn cơm, tẩy trần cho cậu.

Lúc xuống xe, Tuấn Kiệt vẫn còn chưa tỉnh hẳn, nhưng lại ngoan ngoãn mà đi theo Trì Trụ lên trên lầu.

Vào nhà rồi mới biết, hóa ra, nơi này lại nhỏ đến như thế, vẫn có hai phòng ngủ và một phòng khách.

Quả nhiên là đất đai ở thành phố S này, rất là đắt đỏ đi. Mọi người đều phải ở trong mấy căn nhà nhỏ nhỏ thế này.

Trì Trụ dẫn cậu đi vào trong, vừa giảng giải:

– Căn nhà này có phương hướng rất tốt. Hai phòng ngủ đều hướng về phía Nam, cậu ở phòng này, còn tôi sẽ ở ngay phòng bên cạnh.

Tuấn Kiệt gật đầu, nhìn xung quanh một vòng.

Lúc ở dưới quê, Trì Trụ cùng với chị hai đã vay tiền ngân hàng mà mua một căn nhà.

Chỉ là đâu ai ngờ được rằng, bây giờ, căn nhà vẫn còn nguyên vẹn nhưng lại thiếu mất bóng dáng của nữ chủ nhân.

– Trước hết, cậu nên dọn dẹp hành lí lại một lượt đi. Đến năm giờ, tôi sẽ dẫn cậu đi ăn. Bây giờ tôi còn có việc, cho nên, cậu cứ thoải mái, muốn làm gì thì làm đi.

Nói xong, điện thoại của Trì Trạ liền reo lên, anh cũng vội bắt máy, cũng không rảnh quan tâm cậu.

Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, điện thoại của Trì Trạ cứ reo chuông liên tục, luôn trong tình trạng thông báo có người gọi đến.

Cứ một người rồi lại nối tiếp một người, anh bắt máy đến đếm không xuể. Một ngày của anh vốn bận trăm nghìn việc.

Mà rõ ràng là nghe thấy giọng nói của anh vang lên ở ngay bên tai cậu. Nhưng, Tuấn Kiệt lại cảm thấy anh thật xa cách còn hơn cả người xa lạ.

Rốt cuộc, vừa đúng năm giờ, thì Trì Trạ mới hết bận.

Anh dẫn cậu đến một nhà hàng trong trung tâm thương mại ở gần nhà.

Do nhà hàng này vốn mở cửa khá muộn, cho nên, vốn vẫn chưa có nhiều người.

Trì Trạ ngồi ở vị trí sát cửa sổ, kỳ thực, cũng không ngắm được khung cảnh phố xá, vốn chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn xe mờ nhạt lóe lên, lướt ngang qua mặt kiếng cửa sổ, ngay lập tức, trên mặt kiếng bóng loáng đều đã trống không, cũng chỉ còn thấy sót lại một chiếc bóng trọi của chính mình mà thôi.

Theo như lời Tiểu Mẫn đã từng nói với anh trước đây thì Tuấn Kiệt rất thích ăn các món nước đậm đà lại cay đi. Cho nên, anh đã gọi một nồi lẩu cay lớn.

Vừa được bưng ra, chiếc nồi lẩu vẫn còn đang đặt ở trên lò nhỏ, hai người cùng nhìn vào vào nắp nồi, chờ nước sôi lên.

So với tưởng tượng của Trì Trạ thì Tuấn Kiệt còn ít nói hơn nhiều. Càng lúc càng khiến cho Trì Trạ cảm thấy Tuấn Kiệt giống như một tên nhóc choai choai, khó có thể tưởng tượng nổi, bộ dạng lúc cậu làm việc thì sẽ là như thế nào.

– Lần cuối cùng, khi tôi gặp cậu, là chị hai cậu vẫn còn chưa đi làm.

Trì Trạ mở miệng nói tiếp,

– Bây giờ, vừa gặp lại thì cậu đã trở thành một chàng trai rồi.

Tuấn Kiệt cười cười, đáp:

– Anh Trì Trạ thì không thay đổi chút nào.

Mở nắp nồi lẩu ra, Trì Trạ tự múc một chén đồ ăn, đưa cho Tuấn Kiệt.

– Anh Trì Trạ,

Tuấn Kiệt thật không biết là có nên mở miệng hỏi ra câu tiếp theo này hay không,

– Anh đã có bạn gái chưa?

Nhất thời, Trì Trạ ngạc nhiên, nhưng lại cười hỏi ngược lại:

– Người trẻ tuổi vốn rất hay tò mò... Cậu nghĩ tôi có sao?

– Em nghĩ là không,

Tuấn Kiệt nói tiếp,

– Nhưng mà, em lại mong là có.

Trì Trạ sững sốt trong chốc lát, hỏi cậu:

– Tại sao?

– Không phải có câu nói như thế này sao. Người chết đi cũng đã hoàn toàn biến mất, còn người đang sống thì vẫn phải tiếp tục sống cuộc đời này đi.

Trì Trụ cười lên, hỏi:

– Thăng nhóc này, từ đâu mà học được những câu triết lí như thế này vậy hả?

Tuấn Kiệt bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

– Chẳng lẽ, lời này nói không đúng sao?

Trì Trụ còn muốn cười, vừa ngẩng đầu thì thấy ánh mắt thành khẩn của Tuấn Kiệt, thì anh lại không thể mở lời trêu ghẹo được nữa, nên anh chỉ có thể nói:

– Đây là việc riêng của tôi, tôi tự có dự định.

Tuấn Kiệt nhìn Trì Trụ bày ra dáng vẻ như người lớn, lại không phục nói:

– Anh yên tâm đi. Tuy em chỉ là kẻ đến ở nhờ nhà anh, nhưng em vẫn sẽ đóng tiền thuê nhà đầy đủ. Chờ đến khi em đi làm chính thức, có lương ổn định rồi, thì em sẽ tự chuyển ra ngoài.

Trì Trụ cười tự giễu, nói:

– Chị cậu mà biết được thì nhất định sẽ trách cứ tôi mất... Cậu không cần giao tiền thuê nhà cho tôi đâu. Giá phòng cho thuê ở đây cũng không phải là rẻ. Cậu khoan hãy đòi chuyển đi. Cứ chờ đến một ngày nào đó, cậu không muốn ở lại đây nữa thì hãy chuyển ra ngoài. Tôi không thu tiền nhà của cậu đâu. Cậu cứ làm việc nhà giúp tôi là được rồi.

Tuấn Kiệt vẫn cúi đầu, nhìn nồi nước lẩu đang sôi sùng sục, tỏa ra mùi thơm đậm đà ở trước mặt.

Giữa cậu và Trì Trụ vốn chỉ cách nhau một cái bàn, nhưng trên thực tế, lại cách nhau cả một con sông dài, làm thế nào cũng không thể vượt qua được.

2. Chương 2

Ngày đầu tiên Tuấn Kiệt đi làm, cậu đang bắt đầu tập làm quen với hoàn cảnh mới ở trong công ty.

Công ty này, phần lớn đồng nghiệp đều là người địa phương, thường hay nói chuyện bằng tiếng Hoa pha tạp với cả tiếng Anh.

Khi cậu vừa mới đến thì mọi người đều rất là biết điều, lại lịch sự, tốt tính mà đều nói chuyện với cậu bằng tiếng phổ thông.

Nhưng mà, những lúc không có cậu thì đồng nghiệp đều trò chuyện bằng tiếng Hoa pha với tiếng Tây hỗn loạn thành một nùi.

Mặc dù, quê nhà của Tuấn Kiệt cách nơi này không xa, nhưng cách thức giao tiếp lại khác nhau đến một trời một vực. Mà, trong lúc nói chuyện, còn phải tùy theo đối phương nói nhanh hay chậm nữa. Nếu nói chậm, thì cậu còn có thể miễn cưỡng mà nghe kịp, nhưng cũng chỉ mới hiểu được nửa vời mà thôi.

Từ sau khi đặt chân đến thành phố này, đây là lần đầu tiên cậu tự cảm thấy bản thân mình thật cô đơn.

Vừa về đến nhà, trong phòng khách đều vẫn được bao phủ bởi một mảng tối om.

Trì Trụ vẫn còn chưa trở về.

Tuấn Kiệt mở tủ lạnh ra, trong đó chỉ còn lại một hộp sữa tươi đang uống dở.

Trong phòng bếp, trên ngăn tủ chỉ dư lại mỗi một nửa cây củ cải trắng, mà trong thùng đã không thấy còn sót lại một hạt gạo nào cả.

Cậu nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm. Cho nên, cậu quyết định đứng dậy, ra khỏi nhà, đi đến khu phố trung tâm ở gần nhà mà tùy tiện ăn một bữa đi vậy.

Giá cả ở trên thành phố S này khá là đắt đỏ. Một bữa sáng bình thường cộng với cả đồ uống cũng phải đến ba mươi, bốn mươi nhân dân tệ, nhưng ăn sạch rồi, vẫn không đủ để no bụng, lại vừa phải móc ví ra, đưa một tờ tiền màu đỏ để cho người ta tính tiền.

*

Sau khi xách một hộp mì mang về nhà, vừa ăn xong rồi, Tuấn Kiệt lại đi dạo ngang qua khắp các dãy phố xá ở trung tâm mua sắm, đi đến siêu thị, mua về mấy món đồ hộp cùng với mấy gói mì ăn liền.

Lúc này, cậu mới giơ tay lên, nhìn đồng hồ, mới thấy cũng đã tám giờ rưỡi tối rồi, nhất thời, cậu mới nhớ tới chuyện phải đi về nhà.

*

Vừa định lấy chìa khóa mở cửa thì đã thấy cửa vốn không khóa.

Chẳng lẽ, Trì Trữ đã đi làm về rồi sao?

Ngay lập tức, Tuấn Kiệt mở cửa ra, chỉ thấy ở trong phòng khách, Trì Trữ đang ngồi trên ghế sa lông, mà ở trên bàn trước mặt, vẫn là hộp mì trống không mà cậu đã ăn hết, vẫn còn để ở đó.

– Em vừa mới đi siêu thị mua đồ về. Anh có muốn ăn món nào hay không đây? Có cả món ‘phở phu thê’ cùng với ‘gà nướng’ đây.

Tuấn Kiệt hỏi anh.

Bàn tay Trì Trữ đang lật giở trang báo, tầm mắt vẫn tập trung mà đọc tin tức hằng ngày trên đó, cũng không ngẩng đầu lên mà đáp:

– Không cần đâu. Cậu tự mình ăn đi.

Tuấn Kiệt thấy anh không nói chuyện nữa, cảm thấy hụt hẫng, nên nhấc chân đi vào nhà bếp, sắp xếp từng thứ vào đúng chỗ để.

Bất chợt, cậu nghe thấy tiếng nói xa xa của Trì Trữ đang vang lên ở sau lưng, lại như là đang chỉ thị:

– Trước khi để đồ vào trong tủ lạnh, đầu tiên là nên dùng khăn lau sạch lớp vỏ bên ngoài của mấy hộp đồ hộp đó qua một lần đã... À, còn có, sau khi đi ra ngoài rồi nhớ tắt đèn.

Tuấn Kiệt quay đầu lại nhìn anh, thì thấy anh vẫn bày ra dáng vẻ không màng đến thế sự, tản ra hơi thở ngăn cách người ta ra xa đến ngàn dặm.

Tuy cậu có cảm giác không phục, nhưng tự biết bản thân mình mới là người sai, cho nên, cậu cũng chỉ có thể mở miệng đáp lại một tiếng.

Mấy ngày sau, Tuấn Kiệt cũng chưa gặp được mặt Trì Trữ được lần nào nữa.

Chuyện làm ăn của Trì Trữ rất bận rộn.

Anh vốn luôn đi sớm về trễ. Ngày thường, phải đến rất khuya, anh mới sẽ là người về nhà mà ngủ trễ nhất. Mà, trời vừa tờ mờ sáng, thì anh luôn là người đầu tiên tỉnh lại, ra khỏi nhà trước.

Dấu vết duy nhất để cho thấy anh vẫn còn ở đây, đó chính là, mỗi buổi sáng sớm, cửa lớn đều luôn bị mở rộng tan hoặc ra.

Đến cả một tờ giấy nhắn hay cuộc gọi, tin nhắn điện thoại cũng không thấy đâu, thì sao lại được xem như là mối quan hệ giữa anh rể cùng với em vợ đây.

Thật ra, hoàn toàn giống hệt như là quan hệ giữa chủ nhà cùng với khách trọ đi.

Đây có được tính là giữa hai người đã quá mức lạnh nhạt rồi hay không đây?

Nhưng dù có khó chịu, buồn bực, thì Tuấn Kiệt cũng không dám lên tiếng nói gì.

Bởi vì, dù sao thì có một nơi ở thoải mái như thế này vốn rất khó tìm, chưa nói đến tiền nhà, chỉ sợ còn quý hơn cả mạng của cậu đi.

Cậu lại chỉ vừa mới đi làm, biết kiếm đâu ra một căn phòng vừa tốt vừa không tốn tiền như vậy mà để ở đây?

Kỳ thật, cậu vốn không biết. Mấy ngày nay, Trì Trạ đang bận bàn bạc về vụ buôn bán kho hàng ở Côn Sơn.

Sau một tháng, rốt cuộc, anh cũng bàn xong vụ kho hàng kia mà thuận lợi ký xong cả hợp đồng, cho nên, tâm trạng lúc này của anh mới dần tốt lên.

Trong lúc ghé qua Côn Sơn, anh đã cố ý mua rất là nhiều món đặc sản nông nghiệp khô của nơi đó, rồi anh lại đến siêu thị mua hai chai rượu nước ngoài thuộc loại tốt nhất. Anh muốn chuẩn bị ăn một bữa thật ngon với Tuấn Kiệt, để bồi thường cho việc từ sau khi cậu đến đây, anh vẫn luôn bận việc mà lạnh nhạt với cậu cả tháng nay.

*

Tuấn Kiệt cũng vừa mới tan tầm, cậu đang đi trên đường lớn, cảm nhận được điện thoại di động ở trong túi quần đang không ngừng rung lên. Cậu vừa móc ra, mở lên xem, thì mới nhìn thấy tin nhắn của Trì Trạ vừa gửi đến. Nhất thời, trong lòng của cậu, dâng lên cảm xúc hưng phấn không tên.

Mà, câu từ của Trì Trạ vốn rất ngắn gọn, chỉ nhắn rằng:

[Tối nay về nhà ăn cơm.]

Câu chữ rất ít, nhưng lại để cho Tuấn Kiệt cảm nhận được sự chân thành vô cùng.

*

Tay nghề nấu ăn của Trì Trạ cũng không phải là quá giỏi giang.

Trước đây, khi anh ở cùng với Tiểu Mẫn, đều là do cô ấy xuống bếp. Đến khi Tiểu Mẫn nằm viện, anh mới phải học nấu một vài món ăn cơ bản.

Anh lo Tuấn Kiệt lại ăn không đủ. Cho nên, anh đã làm một món hầm, làm một đĩa rau trộn, rồi xào thêm một vài món ăn khác.

Không ngờ, đến khi Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy, thì một bàn ăn đều đã để đầy các món phong phú vẫn còn nóng hôi hổi.

*

Một bầu không khí ấm áp lại chỉ có hai người, mỗi người đều đang cầm một ly rượu đã được rót đầy.

Lúc này, ngồi ở một bên, Trì Trạ mới mở miệng nói:

– Chắc là cậu vừa mới vào công ty, cho nên, cậu vẫn còn chưa có thói quen phải gặp khách hàng, rồi bàn bạc công việc, giao thiệp ở trên bàn ăn đi. Nhưng, trong tương lai sau này, nếu muốn thăng tiến tốt thì cần phải biết xã giao giỏi, cho nên, ít nhiều gì thì cũng cần phải đụng đến rượu. Đúng rồi, sức uống của cậu ra sao?

– Không tốt lắm... Thực ra thì em vốn chưa từng uống qua.

– Tuy, tôi đã nói là ít nhiều gì thì sau này, cậu cũng sẽ phải đụng đến rượu. Nhưng với tình hình đất nước không mấy an ổn này, thì dù có là một người đàn ông con trai đi ra ngoài giao thiệp, thì cần vừa phải biết mời rượu lại càng phải cách chặn rượu. Đây cũng là một cách thức để giao tiếp. Cậu nên học đi, trước sau gì cũng sẽ có lúc cần phải dùng tới.

– Vậy còn anh thì sao?

– Tôi?

Trì Trụ đắc ý cười,

– Tôi vốn là người lớn lên ở trên bàn rượu. Nhớ đến ngày trước, khi tôi còn làm ở bộ phận hậu cần. Mỗi ngày đều phải giao thiệp, bàn bạc hợp đồng với mấy ông chủ lớn. Mỗi loại thuốc lá, đủ các loại rượu đều phải chuẩn bị sẵn kỹ càng. Nếu không làm được như thế thì e là đến ngay cả một câu cũng không thể kịp nói ra, chứ nói gì đến việc mấy ông chủ này đã kịp nghe lọt tai hay không đi... Chỉ là dạ dày của tôi vốn không được tốt lắm, không thể uống quá nhiều, cho nên, có thể tránh thì liền tránh thôi.

Tuấn Kiệt bưng ly rượu lên, kề đến trước miệng, hé miệng mà uống một hớp. Rượu này, có hương vị ngọt ngào, không đắng, trái lại cảm thấy khá là ngon miệng, chỉ trong chớp mắt thì ly rượu của cậu đã thấy đáy.

Trì Trụ cười cậu:

– Cậu uống hấp tấp thế này, rất dễ say.

– Vậy thì có sao đâu. Em vẫn còn chưa được nếm qua tư vị uống rượu bị say đây.

– Công việc thế nào rồi?

Trì Trụ hỏi cậu.

– Vẫn coi như là khá ổn đi,

Tuấn Kiệt lắc đầu một cái:

– Em chỉ vừa mới vào làm. Công ty luôn có chế độ đào thải. Sau hai năm nữa, sẽ cho mọi người xoay vòng công việc. Ai làm tốt thì cho thăng chức đi. Sang đến năm thứ ba, cấp trên sẽ bắt đầu đánh giá. Nếu không được đánh giá tốt thì e là sẽ bị cho rút lại, rồi bị cho ra rìa đi.... Mà, đám đồng nghiệp đều người địa phương, khi họ nói chuyện với nhau, em đều nghe không hiểu gì cả...

– Dần dần làm quen là tốt rồi. Nhưng mà, nếu cậu cứ im ỉm, cam chịu, thì càng kéo dài về sau thì dù vẫn không hiểu, cậu càng không thể nào hỏi ra miệng được thì lại càng không thể học hỏi được thêm kinh nghiệm nào cả. Cho nên, ngay khi cậu nghe không hiểu bất cứ cái gì thì cứ mở miệng nói thẳng ra là cậu nghe không hiểu, lịch sự mà hỏi thăm đồng nghiệp xem có thể chỉ bảo cho cậu biết được hay không. Như vậy, cũng là đang tự tạo cơ hội kéo gần lại khoảng cách, các cậu có cơ hội tiếp xúc nhiều với nhau, dễ dàng hiểu rõ tính cách nhau, thì công việc và sinh hoạt của ngày tháng sau này giữa đồng nghiệp với nhau đều sẽ hợp tác thuận lợi hơn rất nhiều.

Trì Trụ vừa ăn xong một đĩa rau vừa nói.

– Anh Trì Trụ, vậy anh cũng đã từng trải qua như vậy sao?

Trì Trụ cười:

– Bọn tôi đều làm việc ở hậu cần, chỉ toàn tiếp xúc với cả một đám người hỗn tạp, trải dài từ bắc xuống nam. Có loại ngôn ngữ kì lạ nào mà còn chưa từng nghe qua đây? Khi Tiểu Mẫn tới đây, cũng giống hệt như cậu bây giờ vậy. Chỉ là cô ấy thì làm ở nhà xưởng. Quản lí đều hay nói tiếng bản địa. Còn đám đồng nghiệp lại thường nói tiếng địa phương. Cô ấy cũng phải bỏ ra thời gian rất lâu mới tập làm quen được.

– Vậy làm sao mà chị ấy vượt qua được?

Hiếm khi Tuấn Kiệt mở miệng hỏi chuyện về Tiểu Mẫn.

Trì Trụ cười cười, uống hết một ly rượu, nói:

– Chịu thôi... Được rồi, không kể về cô ấy nữa.

Tuấn Kiệt cúi đầu, nói:

– Chị hai tới nơi này cũng đã được mấy năm. Thế nhưng nhà em lại không có một ai chịu lên đây, ghé thăm chị ấy được một lần. Cũng chưa từng có ai hỏi xem chị ấy sống có tốt hay không..

Cậu liền ngửa đầu lên, cầm ly rượu uống vào một hơi cạn sạch.

Trì Tru chỉnh đốn lại tâm tình, lảng tránh nói:

– Bữa cơm tối nay là để chúc mừng cậu tìm được việc. Chuyện khổ sở đều đã qua đi rồi, chúng ta không nhắc lại nữa.

Tuấn Kiệt nhìn ly rượu cùng với chai rượu đều đã trống trơn.

Người ta hay nói, rượu khiến người ta say.

Nhưng, cậu lại càng uống càng tỉnh táo.

Trì Tru cảm thấy thời khắc này, đúng là anh đã được Tiểu Mẫn phù hộ đi. Cô ấy đã phù hộ cho anh và Tuấn Kiệt có thể an ổn mà cùng nhau ăn hết bữa cơm này, lại vừa kể về những việc xưa của Tiểu Mẫn mà kéo gần khoảng cách của cả hai người lại với nhau, càng thêm thân cận.

Ban đầu, Trì Tru vốn là có thành kiến với Tuấn Kiệt.

Mà, sau khi uống mấy ly rượu vào bụng rồi, thì anh lại càng thẳng thắn mà nói chuyện, hình như là muốn tâm sự ra đời chút nỗi lòng của mình vậy.

Anh vẫn luôn cho rằng, Tuấn Kiệt là cậu chủ nhỏ kiêu căng, quý giá luôn được chiều chuộng ở trong nhà.

Bởi vì chỉ cần nhìn từ bề ngoài thôi, thì ai cũng cảm thấy thần thái của cậu không giống với Tiểu Mẫn chút nào cả.

Tuấn Kiệt rất tự tin, mà kì thật, phần tự tin này lại được giấu đi bởi vì do từ nhỏ cậu đã được nuông chiều đến mức lại bị che phủ bởi một lớp vỏ bọc nhất gan.

Còn, Tiểu Mẫn lại luôn cam nguyện hi sinh cuộc đời của mình để vun vén cho tương lai của cậu.

Trì Tru không biết Tiểu Mẫn làm như vậy, liệu có đáng hay không đây.

Ngày hôm sau chính là thứ bảy.

Cho nên, Tuấn Kiệt vẫn còn lười biếng mà ngủ nướng.

Còn, Trì Tru đã tỉnh dậy từ rất sớm. Sau khi rời giường, rửa mặt, anh lại đi chạy bộ, xem thử hòm thư. Tiếp theo, trở về nhà, vào bếp, làm bữa sáng cũng chuẩn bị cho Tuấn Kiệt một phần.

Sau khi anh đã ăn sáng xong, thấy Tuấn Kiệt vẫn còn chưa dậy.

Anh chỉ để lại một tờ giấy nhắn, viết rằng, anh phải đi công tác ở Bắc Kinh đến ba ngày, cho nên, muốn nhờ cậu làm một chuyện, đó là trong quãng thời gian mình đi vắng, anh mong Tuấn Kiệt ra tay dọn dẹp nhà cửa gọn gàng giúp mình mà thôi.

*

Từ nhỏ cho đến lớn, Tuấn Kiệt chưa từng làm việc nhà.

Nhưng đến nơi này rồi, cậu cũng muốn học làm thử xem.

Cậu không hề giống với Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn chỉ biết tự dùng đôi tay để làm lụng tất cả. Còn, cậu lại biết được cách đi đường tắt để đến đích nhanh nhất.

Cho nên, cậu chỉ cần lướt web trên internet, cậu đặt hàng online, mua về một cái máy hút bụi cao cấp, tính theo phí trả góp. Trước tiên cứ mang về sử dụng, lại đỡ tốn thời gian và công sức để dọn dẹp.

Có một lần Trì Tru vừa về nhà thì thấy chiếc máy hút bụi kia lại đang bám lên trên vách tường phòng khách mà thông thả hút bụi.

Anh vừa nhìn liền biết giá cả không rẻ. Nhưng anh cũng không nói gì. Bởi vì, xưa nay, anh cũng không muốn xen sâu vào chuyện riêng tư của cậu.

Anh và Tuấn Kiệt, anh đều phân ra rất rạch ròi.

Tuy nhiên, trong lòng của anh vẫn có chút cảm khái.

Cậu và Tiểu Mẫn đều được sinh ra từ cùng một cha một mẹ.

Thế nhưng, lại sống hai cuộc đời không hề giống nhau.

Anh lại vừa nhớ ra, hành vi tiêu xài thoải mái này của Tuấn Kiệt lại là điều mà khi còn sống, Tiểu Mẫn vẫn còn chưa từng được hưởng thụ qua đi.

3. Chương 3

Đến những ngày gần cuối năm, cũng coi như là Tuấn Kiệt đang trải qua thời kì bận rộn, sốt sắng nhất ở trong công ty này đi.

Bởi vì năm ngoái, công ty lại khai phá và phát triển thuận lợi một mảng thị trường mới, đến cuối năm nay cũng đã kiếm được bốn tiền. Cho nên, buổi tiệc tất niên năm nay của công ty tổ chức cũng ưu ái thưởng lớn cho nhân viên đã cống hiến hết mình làm việc trong một năm qua. Lần này, buổi tiệc tất niên hằng năm cũng được công ty tổ chức rất là phô trương. Phòng nhân sự bao cả một phòng hội trường riêng cao cấp, ngoài cửa còn trải cả thảm đỏ. Mỗi một vị nhân viên đều phải ăn mặc âu phục chỉnh chu để đến dự tiệc. Mà trước khi vào cửa, còn phải đứng ở trước tấm áp phích to in toàn tên và logo của công ty mà kí tên, chụp ảnh, trong khoảnh khắc này, mọi người đều rất là có khí thế của minh tinh.

*

Tuấn Kiệt cũng đã chuẩn bị kỹ càng một bộ âu phục tươm tất cho ngày đặc biệt này. Tuy, kiểu dáng của bộ âu phục này vừa giản dị, cũng không quá cầu kỳ hay là quá nổi bật, nhưng lại nhã nhặn. Trên túi áo ở trước ngực áo vest được kẹp một cây ghim hàng hiệu, phía dưới lại là một băng tên nhỏ. Nhưng có một điều còn chưa hoàn mỹ, đó chính là cậu vẫn không tìm được một chiếc cà vạt thích hợp với bộ âu phục này.

Cà vạt chỉ có một màu sáng thì lại quá tầm thường, mà giống hệt như mấy cái cà vạt mà quản lí phòng buôn bán mậu dịch ở sảnh lớn vẫn hay đeo đi. Mà, cà vạt màu đỏ tươi, thì nhìn lại quá hợm hĩnh, như là mấy gã nhà giàu mới nổi ở bên trong mấy bộ phim truyền hình Đài Loan hay chiếu hàng ngày ở trên tivi.

Tốt nhất vẫn là nên tìm được một chiếc cà vạt sẫm màu, nhưng trên đó lại được điểm chút hoa văn màu sáng, được thiết kế thuần một phong cách Bắc Âu. Không cần nhiều, chỉ cần một cái cà vạt như thế này là được rồi. Nhưng mà cậu đã tìm tới tìm lui vẫn không tìm được một cái nào vừa ý cả.

Cậu lại mới vừa nhớ ra. Bữa trước, cậu có đi tiệm giặt quần áo lấy về một bộ chỉnh trang giúp cho Trì Trạ. Hình như, trong đó có một cái cà vạt, khá là hợp với ý muốn lúc này của cậu đi. Nhưng, lại không biết là anh ấy có chịu cho mượn hay không đây.

Sau khi đã tự chuẩn bị kỹ một đồng lời giải thích, Tuấn Kiệt lấy hết dũng khí mà gõ lên cửa phòng của Trì Trạ. Mà, trong lúc này, Trì Trạ đang cầm lấy điện thoại áp ở bên tai, vừa nghe tiếng gõ cửa liền nhú mày, nhìn về đây, thấy cậu đang đứng ở trước mắt mình, như là đang ra hiệu hỏi cậu: có việc không?

– Chuyện này...

Tuấn Kiệt còn chưa nói hết lời, thì Trì Trạ đã liền giơ tay lên, ra hiệu cho cậu, khoan hãy lên tiếng. Tiếp theo, anh quay đầu về phía điện thoại, hiện lên ý cười đầy mặt vừa nói:

– Ai~ đúng rồi, tổng giám đốc La. Được, được... Tôi biết, tôi biết. Ông yên tâm, hợp tác vốn là một kế hoạch lâu dài. Ông cũng biết tôi không phải là loại người miệng lưỡi ba hoa, chỉ biết phọt ra mấy lời lẽ khoác lác, mà đến lúc làm lại không làm được gì. Hiện tại, mọi người làm việc đều là nên thận trọng một chút mới tốt.

Ông nói có đúng không? Có hết sức mà. Ha ha. Nhất định, nhất định! Ừ, mai mốt gặp lại. Giữ liên lạc. Ừ, ừ...

Sau khi cúp điện thoại, Trì Trạ mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Tuấn Kiệt liền như vậy ở bên cạnh nhìn, bộ dạng này của Trì Trạ ở trước mắt này, so với dáng vẻ của anh khi đối mặt với cậu cứ hết như là hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Đương nhiên, trên thương trường, Trì Trạ chính là một bộ dạng ông chủ lớn quen biết rộng rãi, đảm đương mà lại cẩn trọng.

Mà ở trước mặt cậu, Trì Trạ lại chỉ là một người anh trai không lạ cũng không thân.

– Có chuyện gì sao?

Trì Trạ hỏi.

– Ừm. Chuyện là công ty của bọn em tổ chức tiệc tất niên hằng năm. Em cũng đã sửa soạn tươm tất trang phục để đi tham dự rồi. Nhưng mà, em lại không tìm được cái cà vạt thích hợp nào cả. Chỉ là em muốn mượn cái cà vạt màu xanh mòng két kia của anh mà thôi. Không biết là anh có thể cho em mượn được không?

– Màu xanh mòng két sao?

– Dạ, chính là cái cà vạt xanh lục sẫm màu kia.

– Há. Đương nhiên là có thể rồi. Cậu cứ đi vào mà tự chọn đi.

Tuấn Kiệt vào phòng, Trì Trạ đang kéo ngăn tủ ra, vừa nói:

– Đều được xếp ở trong này, màu xanh lục này vốn có mấy cái dạng. Cậu tự xem đi rồi lựa.

Vừa nhìn thoáng qua, Tuấn Kiệt liền tìm được cái cà vạt mà cậu đã vừa ý kia, vẫn y hệt như trong ấn tượng của cậu. Cậu vừa cầm lên, Trì Trạ thuận miệng nói chuyện:

– Hóa ra, cái này gọi là màu xanh mòng két sao.

– Ừm, tiếng Anh gọi là teal.

– Âu phục của cậu đâu? Phối lên, nhìn xem một chút đi.

Tuấn Kiệt gật gù, xoay người đi ra, vào phòng cậu lấy một bộ âu phục sáng màu ra, rồi đi trở lại đưa cho Trì Trạ nhìn qua.

– Anh cảm thấy thế nào?

Trì Trạ cười:

– Cậu cảm thấy hợp với mình là tốt rồi. Tôi vốn cũng không hiểu về mấy thứ mốt thời trang này đâu.

– Em mặc thử cho anh nhìn xem ha.

Trong chớp mắt, cậu đã cầm bộ đồ trở về phòng. Ngay khi trở ra, trên túi áo vest trước ngực cũng đã được ghim cả cây cài áo vest lên. Tuy rằng, hai bàn chân vẫn mang dép, mái tóc cũng chưa được chải lên gọn gàng, nhìn qua có vẻ hơi buồn cười, nhưng cậu vẫn duy trì một thân hình anh tuấn, rạng ngời khó có thể nào che lấp được.

Tuấn Kiệt vốn cao một mét tám lăm, lại có dáng người vai rộng, vòng eo thon, đôi chân lại rất dài. Cho nên, cậu mặc cái gì lên người đều dễ nhìn.

Trì Trạ nhìn cậu mặc lên âu phục này, chỉ cảm thấy cả người của cậu đều rạng ngời, rực rỡ, sáng lạn như là một ngôi sao vậy.

– Tại sao lại không thắt luôn cả cà vạt lên?

Lúc này, Tuấn Kiệt mới ngại ngần, vừa gỡ đầu một cái, trở lại dáng dấp sinh viên đại học mới ra trường kia, ngập ngừng nói:

– Em, em không biết thắt cà vạt.

Trì Trụ khẽ cười, gọi:

– Đến đây, để tôi dạy cho cậu.

Từ trong ngăn kéo, anh rút một cái cà vạt khác ra, tự vòng qua quanh ở trên cổ của mình,

– Nhìn theo tôi làm này... Thắt cà vạt lại một vòng, giữ lại một đầu dài và một đầu ngắn, sau đó vòng qua như thế này... Không không. Là đầu có bản rộng kia, để ở phía trước...

Tuấn Kiệt vừa nhìn theo vừa học động tác tay của anh. Mấy ngón tay thon dài của anh vừa lưu loát quán quanh cà vạt, thắt gút chậm rãi. Còn động tác tay của cậu vẫn còn rất là trúc trắc, động tác rất chậm, như là học sinh tiểu học mà chăm chú làm theo Trì Trụ.

– Tiếp theo, thắt nó lại giống như vậy, nhét cái đầu nhỏ, ngắn này vào cái bên trong... Đúng rồi, sửa sang lại một chút, vẫn còn nhăn nhúm ở đây này... Sau đó, đẩy một cái lên phía trên.

Rốt cục, cũng đã thắt xong, mà cà vạt ở trên cổ của Trì Trụ lại ngay ngắn, còn ở trên cổ của Tuấn Kiệt lại khá là khó nhìn, bởi vì bên đầu cà vạt nhỏ còn thừa lại quá dài, khó mà che giấu được. Tuấn Kiệt vừa cúi đầu tự nhìn tác phẩm của mình, chính bản thân cậu cũng cảm thấy buồn cười nữa là.

– Luyện thắt nhiều thêm mấy lần là quen tay, thắt tốt lên ngay thôi.

Trì Trụ vừa nói, vừa sửa sang cà vạt lại giúp cho cậu, rốt cuộc cũng coi như là có thể cứu chữa lại được một chút đi.

Đây là lần đầu tiên, anh đeo cà vạt giúp cho một người đàn ông khác.

Anh cảm nhận được hơi thở tươi trẻ lại nóng bỏng của Tuấn Kiệt phả ra ở trên mu bàn tay của mình, khiến cho anh cảm thấy vừa nóng lại vừa nhột.

Anh cũng cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Tuấn Kiệt đang nhìn mình, cho nên, anh lảng lạng gương mặt, vừa nhìn lên, đã mạnh mẽ va phải tầm mắt của Tuấn Kiệt.

Trong thoáng chốc, trái tim của anh không tự chủ được mà rung rinh lên một hồi.

Tuấn Kiệt nhìn chăm chú vào gương mặt của anh. Trên mặt đều đã có mấy nếp nhăn cực kì bé nhỏ. Làn da trắng nõn, hai gò má đang có chút ửng hồng. Sống mũi cao, cặp mắt hạnh, to lại tròn như mắt mèo. Đôi môi mỏng cũng có chút mím lại. Nhưng, anh vẫn rất là anh tuấn.

Hóa ra, anh có thể đối xử dịu dàng với người khác đến thế này. Chả trách sao, chị hai lại sẽ yêu anh đến như vậy.

– Xong rồi.

Nhất thời, Trì Trụ có chút lúng túng khó nói.

Sau khi đã thắt xong cà vạt, anh liền gấp gấp lui một bước về phía sau, vội bước qua, đứng ngang với người của Tuấn Kiệt, để cậu nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện ra ở trong gương lớn,

– Đúng là rất hợp.

Tuấn Kiệt vừa ngắm dáng vẻ của mình ở trong gương, lại chuyển mắt nhìn về dáng người của Trì Trụ hiện ra ở trong gương.

Anh thấp hơn cậu gần nửa cái đầu, vóc dáng gầy gò, cao lớn, đã không còn nhìn ra bộ dạng lưu manh ngày trước đâu nữa, tóc cũng đã hoa râm, trong ánh mắt đều đầy nét tang thương.

Chiếc cà vạt này vốn là của anh, nhưng mà kỳ thật, ngay lúc này anh lại muốn nói là, nó mới tìm được chủ nhân thật sự của mình đi.

Thật là khiến cho Trì Trụ không khỏi có chút đau lòng lên.

Tuấn Kiệt cũng không lên tiếng, chỉ là nhìn chăm chăm hình ảnh của Trì Trụ đang phản chiếu ở trong gương, nói:

– Anh... Cảm ơn anh.

Giọng nói của cậu lại cực kì chân thành, tha thiết. Ba chữ này, như là cậu đã giấu ở trong lòng rất lâu, rốt cục, cũng có thể nói ra khỏi miệng vậy.

Cảm nhận được lần nói cảm ơn này, khác hẳn so với mấy lần trước. Cho nên, khiến cho Trì Trữ đột ngột không biết phải nên làm sao để đáp lại cả.

– Nói lời khách sáo gì đó hử. Cậu vốn là em trai của Tiểu Mẫn mà.

Anh cũng chỉ có thể nói vậy để lấp liếm cho qua.

Thoảng chốc, sắc mặt của Tuấn Kiệt cứng ngắt lại vài giây, ngay sau đó, cậu lại toét miệng, cười nói:

– Cũng đúng. Anh vốn là anh rể của em mà.

4. Chương 4

Vào ngày tổ chức buổi tiệc tất niên hằng năm, mọi người đều chơi đến quá mức điên cuồng.

Mà, sau khi tan tiệc, một nhóm đồng nghiệp nhỏ của Tuấn Kiệt lại còn định ghé vào một quán bar gần đây để quây tiếp.

Cậu muốn gọi điện thoại báo cho Trì Trữ rằng, đêm nay, có lẽ rất khuya, cậu mới về nhà. Nhưng mà, cậu vừa cầm điện thoại di động lên mới nhớ ra, hôm nay Trì Trữ muốn dẫn nhân viên dưới trướng của anh đi liên hoan tất niên ở Tô Châu. Nói vậy, chắc là anh cũng phải đi chơi đến qua đêm đi. Cho nên, cậu lại đặt điện thoại xuống, chỉ gửi một tin nhắn qua số của anh.

Chỉ là Tuấn Kiệt vừa gửi tin nhắn xong, thỉnh thoảng lại cứ nhìn điện thoại, kiểm tra một chốc, nhưng qua một lúc lâu, vẫn không thấy Trì Trữ gửi tin nhắn trả lời.

– Làm sao vậy? Anh chàng đẹp trai? Lo cho bạn gái rồi sao?

Đồng nghiệp Tracy thấy cậu luôn chăm chú nhìn điện thoại di động, mở miệng trêu đùa.

– Cô là cẩu độc thân, cho nên, mới không cam lòng, cứ nhìn chăm chăm vào chuyện yêu đương của người bạn nhỏ này đi!

Đồng nghiệp bên cạnh trêu đùa đáp.

Tracy nghĩ lại, tự cô lại cảm thấy xót xa cho thân mình, mới nói:

– Ai~ Mấy anh chàng đẹp trai như mấy cậu đây, thật sự là quá đáng mà. Tại sao cả một đám thế này đều đã sớm là hoa đã có chủ rồi vậy hử!

– James,

James là tên tiếng Anh của Tuấn Kiệt, các đồng nghiệp đều gọi cậu như thế.

– Cậu xem bên cạnh mình còn sót lại anh chàng đẹp trai nào hay không, mau mau dẫn đến đây để giới thiệu cho cô ấy đi. Cô ấy cứ tiếp tục như vậy, tôi sợ là cô ấy sẽ đói bụng mà ăn quàng mất...

– Cút!

Ngay lập tức, Tracy vội phun ra một chữ, tiếp theo, đã mở miệng nói ra một tràng lí luận để đấu khẩu với đồng sự kia.

Tuấn Kiệt cũng gia nhập trận địa:

– Đàn ông thì dễ tìm rồi. Nhưng mà anh chàng đẹp trai thì rất là khan hiếm nha. Lỡ như tôi cảm thấy người ta rất đẹp trai, nhưng cô lại cảm thấy rất bình thường. Vậy thì chẳng phải là tôi có lòng tốt muốn giúp, nhưng lại vô ý làm ra chuyện xấu hại người rồi hay sao? Tôi cần phải biết rõ khẩu vị của cô nha.

– Yêu cầu của tôi rất là đơn giản. Đẹp trai, cao lớn như cậu, mà đôi chân còn phải vừa thon, lại dài là được rồi.

– Là như vậy sao...

Tuấn Kiệt chần chờ,

– Đàn ông cao lớn, chân dài vốn không khó kiếm đi. Thế nhưng, muốn đẹp trai như tôi vậy, thì quả là khan hiếm lắm a.

Nhất thời, mọi người ngồi xung quanh đều cười vang lên:

– Đúng quá rồi còn gì. Tracy, cô không nói lại James được đâu.

Một đám người cười nói vui vẻ, vừa uống bia. Trong chớp mắt, mọi người đều đã có chút say.

*

Trong lúc này, vang lên tiếng chuông reo được phát ra từ điện thoại của Tuấn Kiệt, vừa nhìn màn hình liền hiện lên tên Trì Trữ đang gọi tới. Cậu vội vã rời đi, tìm một chỗ yên tĩnh mà tiếp cuộc gọi.

Ngay khi điện thoại được bắt máy, Trì Trữ liền nghe thấy giọng điệu của Tuấn Kiệt rõ ràng là say. Vì khi cậu đang nói chuyện, đầu lưỡi cùng với giọng nói đều có chút dính lại với nhau. Lúc anh hỏi cậu định về nhà bằng cách nào, thì thần trí của cậu đều đã mơ màng đến cả nói cũng không thể nói rõ nổi.

Trì Trữ phải phí công một lúc lâu, mới dụ được cậu mà hỏi ra được địa chỉ mà bọn họ đang ở. Tiếp theo, anh dặn kĩ cậu không được đi đâu cả, mà ngoan ngoãn ở yên đó chờ anh đến rước, sau đó, anh mới cúp điện thoại.

*

Trong ống tai nghe điện thoại đã vang lên một chuỗi tiếng bíp kéo dài báo hiệu người bên đầu dây đã cúp điện thoại. Nhưng, Tuấn Kiệt vẫn còn đang giơ điện thoại áp ở bên tai, miệng lại kể sất ống nói của điện thoại mà cứ lặp lại một câu hỏi: “Không phải, anh đã nói là đi Tô Châu rồi sao?”

Cậu vừa hỏi vừa loạng choạng đi về phía quầy bar. Nhưng vừa mới trở về ngồi xuống, thì cậu đã phát hiện ra, mọi người đều đã đi về gần hết rồi, chỉ còn lại mỗi trưởng phòng Paul vẫn đang tỉnh táo như cũ.

– Bọn họ đều đi về hết rồi. Còn cậu, chờ một lúc nữa để cho tỉnh táo hơn rồi mới tự đi về hay là như thế nào đây?

Paul hỏi cậu.

– Tôi?

Tuấn Kiệt suy nghĩ một chốc, mới mờ mịt đáp:

– Há, có người tới đón tôi rồi.

Vừa nói xong, thì hai mắt của cậu cũng đã nhắm nghiền lại.

Paul nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy cậu. Hắn không nhìn được mà phát ra một tiếng “chặc”, lại tự lẩm bẩm, “làm sao mà lại uống nhiều đến như vậy đây”.

– Vậy lúc nào thì người kia mới đến đây? Cậu có số điện thoại của người kia sao? Cậu chắc chắn là người kia biết được địa chỉ đúng chỗ mà cậu đang ở sao?

Paul vội hỏi liên tục mấy câu, mà Tuấn Kiệt lại đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, trong miệng muốn nói cũng không nói ra rõ ràng được.

Paul bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể móc điện thoại di động của Tuấn Kiệt ra, cầm lên một ngón tay của cậu mà ấn lên màn hình, mở khóa vân tay, tiếp theo, hắn tìm trong nhật kí cuộc gọi thấy được số điện thoại

vừa gọi đến cho cậu. Cho nên, hấn liền gọi điện thoại lại cho Trì Trạ, xác nhận lại là lúc nào, anh mới tới đón người. Sau đó, hấn vẫn luôn ở bên cạnh Tuấn Kiệt cùng nhau ngồi chờ.

Tuấn Kiệt vốn đã say mềm, Paul lại kêu một ly nước lọc cho cậu.

Lúc này, sau khi cậu đã uống hết ly nước vào người, cũng đã tỉnh rượu hơn một chút, vẫn luôn ngồi yên ở một chỗ, lại chờ đến khi Trì Trạ chạy tới đã là chuyện sau nửa giờ.

Tuấn Kiệt thấy Trì Trạ đến rồi. Cậu liền giang rộng hai cánh tay ra, cả người nhào đến, treo lên trên người của Trì Trạ, phun ra hơi thở đầy mùi rượu, phủ lên khắp mặt của anh.

– Anh rể! Anh rể, sao mà anh lại tới được đây rồi!

Trì Trạ ghét bỏ, lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác, tránh khỏi hơi thở đầy mùi rượu kia. Khi anh thấy, vẫn còn có người ngồi chờ ở bên cậu, thực sự là khiến anh rất mất mặt mà.

– Cậu ấy đã uống không ít.

Paul vừa nhìn thấy Trì Trạ liền giải vây nói,

– Một mình anh dìu cậu ấy có được không?

Trì Trạ gật gù, đỡ lấy cánh tay của Tuấn Kiệt choàng qua vai của anh, vừa nói:

– Xin lỗi, đã làm phiền anh rồi... Tuấn Kiệt, đi về thôi.

Tuấn Kiệt phát ra một tiếng “ừ”, liền quay đầu lại, bày ra một bộ dạng ‘không tim, không phổi’ vẫy tay, còn nói lời tạm biệt với Paul:

– Ông chủ, gặp lại nha!

*

Ngay lập tức, Trì Trạ liền cau mày. Trong lòng của anh lại âm thầm, trực tiếp mắng cậu: thằng nhóc thú vị này.

Ba năm trước, Trì Trạ vốn đã trải qua một cơn bệnh nặng, sức khỏe vốn bị hao mòn nghiêm trọng.

Vì vậy, nếu là trước đây, anh công Tuấn Kiệt vốn không có vấn đề gì cả. Nhưng, bây giờ, anh chỉ là dìu cậu đi một lát thôi cũng phải tốn rất nhiều thể lực.

Cho nên, thật vất vả, anh mới dìu cậu ra khỏi quán bar, không nhịn được mà lằm bằm, lầu bầu:

– Biết cậu nặng thế này, tôi liền không thềm để ý đến cậu. Cho cậu ngủ bờ ngủ bụi ở bên vỉa hè một đêm cho rồi.

Hình như là Tuấn Kiệt loáng thoáng nghe được:

– Anh, anh không thể quăng em ở lại đây được đâu.

– Vâng vâng vâng, không quăng cậu lại đây. Nếu quăng cậu lại đây thì tôi làm sao còn mặt mũi mà nói chuyện với Tiểu Mẫn nữa đây.

Trì Trạ để cậu ngồi xuống bậc thang đi bộ cách cửa quán bar không xa, vừa thở hổn hển vừa mắng,

– Thằng nhóc thú vị, mệt chết tôi rồi.

Lúc này, Tuấn Kiệt đang tựa lên trên người của Trì Trạ, duỗi hai chân dài ra ngoài ven đường.

Bất thành linh, chỉ nghe thấy một tiếng kêu “ai ui”, hóa ra là một tên nhóc vừa mới đi ra khỏi cửa quán bar, đi theo sau là bốn, năm thằng nhóc choai choai.

Trong đó, còn có hai tên dẫn theo cả hai ả bạn gái, đã bị chân của Tuấn Kiệt ngáng phải khiến gã suýt bị ngã chống vó. Ngay lập tức, lông mày của gã đều dựng đứng cả lên, bất chấp tất cả, mà nhấc chân lên liền đạp ngã Tuấn Kiệt xuống mặt đất, trong miệng còn lớn tiếng, văng tục âm ỉ.

Trong nháy mắt, Tuấn Kiệt đã tỉnh rượu hơn một nửa, ngay lập tức, đứng phắt cả người dậy, liền bày ra bộ dáng hùng hổ như muốn đánh nhau cùng với gã.

Trì Trụ chặn trước người của cậu.

Chỉ thấy gã kia cũng đang cố ý muốn gây hấn, đẩy Tuấn Kiệt một cái, quát lớn:

– Làm sao hả?! Còn muốn đánh nhau với tao?! Chỉ bằng mày? Chỉ là một thằng nhóc thò lò mũi xanh. Mày nên trở lại uống chút sữa rồi hãy trở ra mà quây đi...

Vừa nói xong, đám nam nữ bên cạnh đều cười hùa lên.

Trì Trụ chặn gã lại, nói:

– Mày ăn nói nên sạch sẽ một chút đi.

– Ó!

Gã kia giả vờ kinh ngạc mà thốt lên một tiếng, lại phun ra mấy lời lẽ khinh miệt:

– Còn mày lại từ đâu nhô ra đây hả? Đã già rồi còn bày đặt anh hùng xía vô chuyện người khác hả. Đây, không phải là chuyện của mày. Cút sang một bên...

– Mày lặp lại lần nữa xem!

Ngay lập tức, Tuấn Kiệt vọt người lên, giơ tay đến tóm chặt lấy cổ áo của gã kia. Nhất thời, đám đồng bọn của gã ở xung quanh đều cùng nhau nhấc chân tiến lên, liền hung hăng đẩy Tuấn Kiệt ra, giơ tay lên liền định tung một đám vào cậu.

Ngay trong lúc, cả hai bên sắp lao vào đánh nhau.

Trong nháy mắt, Trì Trụ nhìn thấy Tuấn Kiệt sắp bị đánh. Anh liền nhanh tay tinh mắt, mà lập tức tóm chặt lấy cánh tay của gã kia, nhất thời, kéo gã lại. Anh liền giơ tay lên, tung một cú đấm mạnh vào đầu của gã, đánh cho gã đến đầu óc choáng váng một chốc. Thừa dịp gã vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, Trì Trụ nhanh tay nhặt một chai rượu bằng miếng lăn lóc ở ven đường lên, hung hăng đập mạnh lên đầu của gã một cái.

Trong một giây đó, chai miếng kia đang bị đập đến vỡ vụn ra.

Nhất thời, bầu không khí xung quanh đều im ắng lại. Tất cả mọi người đều cảm khẩu không dám phát ra tiếng động nào.

Trì Trụ nắm chặt lấy cổ chai không buông, một tay còn lại đè lại người của gã, ép chặt vào góc tường, không chừa kẽ hở, không cho gã động đậy.

Nửa vòng trên thân chai miếng đã bị bể nát tạo nên một vòng tròn nhô ra đầy những mảnh miếng lờm chờm sắc nhọn như dao. Trì Trụ vẫn nắm chặt lấy cổ chai, vẫn duy trì tư thế như là muốn đâm vào cổ họng của gã.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Tuấn Kiệt đều bị một màn kinh hoàng ở trước mắt khiến cho choáng váng, mà hai ả kia cũng sợ đến la hét ầm ĩ cả lên.

Đương nhiên là Trì Trụ vẫn còn chưa đâm xuống. Thế nhưng, phần vòng miếng bể nát, lờm chờm đầy sắc nhọn kia đang thật sự đè lên trên chính giữa cổ họng của gã. Mà, gã cũng cảm nhận được, theo từng nhịp mạch đập nhảy thình thịch ở trên cổ đều khiến cho da thịt ma sát vào mỗi một góc sắc nhọn, lạnh lẽo của chai miếng kia.

Rõ ràng là gã đã sợ hãi đến run cả người lên, nhưng vẫn còn mạnh miệng la lớn:

– Mày dám đâm sao. Vậy thì đâm tao một cái thử xem hả!

Ngay lập tức, bàn tay đang nắm lấy cổ chai của Trì Trụ liền đẩy về phía trước, mà đè xuống, tức thì trên cổ của gã liền đổ máu.

Lúc này, đám nam nữ đồng bọn của gã mới phục anh rồi, vội vàng mềm giọng mà năn nỉ, xin tha:

– Anh đại, anh đại à. Có chuyện gì cũng từ từ mà nói. Anh làm vậy, thật sự là sẽ lỡ tay giết chết người đó! Gã đang bị ghim chặt ở trên vách tường đều thay đổi giọng điệu, đang liên tiếp mở miệng năn nỉ xin tha, trực tiếp kêu Trì Trạ là ‘anh đại’.

Nhưng, sức lực ở trên tay của Trì Trạ lại không hề giảm. Anh mở miệng, gằn lên từng chữ, hung ác quát lớn:

– Nhóc con! Lúc tao đi đánh nhau, mày vẫn còn mặc tã đây! Muốn chơi trò độ uy phong với tao hả. Mày cũng không chịu mở to mắt ra nhìn một vòng xem, đây là ở nơi nào hả.

Gã kia càng không dám làm ra một cử động nhỏ nào nữa, chỉ luôn mồm hô to ra mấy lời xin tha, đám đồng bọn cũng phải nói hết lời hay, thì lúc này Trì Trạ mới chịu thả gã ra.

Chờ đến khi đám nam nữ choai choai kia mang theo bộ dạng tàn tạ mà chạy lấy người trốn chết, thì cũng coi như là Tuấn Kiệt đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi đi.

Cậu đang há hốc miệng, đều đã quên mất cả việc mình đang muốn nói cái gì rồi.

Trì Trạ lườm cậu một cái, ra lệnh cho cậu:

– Lên xe.

Tuấn Kiệt nghe lời liền theo lên xe, như là một học sinh tiểu học đã làm sai vậy.

Thật sự là cậu cũng đã bị dọa sợ hết hồn, tay chân đều đang lạnh lẽo, thật giống như cậu mới là kẻ vừa bị anh liều mạng, cầm chai miếng bể kia dí vào cổ vậy.

Cậu nhìn chăm chăm Trì Trạ.

Bất chợt, những lời đồn đãi dính đến quá khứ đen tối, xấu xí của Trì Trạ không ngừng ào ạt đổ ra, khuấy đảo, hỗn loạn, tràn đầy trôi nổi khắp ở trong tâm trí của cậu.

Không sai, quá khứ của anh ấy vốn chính là một tên lưu manh.

Nhưng mà ngày trước, cậu vốn chỉ là nghe thấy mấy lời đồn đãi về tiếng xấu của Trì Trạ mà thôi.

Còn cảnh tượng đêm nay, đều thật sự là xảy ra ở trước mặt cậu, và cậu cũng chính là người chứng kiến tận mắt, khiến cho Tuấn Kiệt không rét mà run.

– Anh, tay của anh đang chảy máu kìa.

Tuấn Kiệt chỉ vào bàn tay của Trì Trạ mà thốt lên.

Trì Trạ cúi đầu, liếc nhìn một cái, chỉ hờ hững đáp:

– Không sao cả.

Nhìn chăm chăm phong cảnh lướt nhanh qua ở bên ngoài cửa sổ xe, Tuấn Kiệt cũng không mở miệng nói thêm lời nào nữa.

5. Chương 5

Sau trận đánh nhau kia, Trì Trạ đưa Tuấn Kiệt về nhà, tiếp theo, là thu xếp cho cậu nằm yên ổn rồi. Anh mới tự mình đi tới bệnh viện để băng bó vết thương trên tay kìa.

Kỳ thật, Tuấn Kiệt nghe thấy âm thanh vang lên đều biết rõ hết tất cả quá trình chăm sóc dịu dàng này.

Từ lúc Trì Trạ nâng cậu rồi nhẹ nhàng để cậu nằm lên trên giường, cởi giày cho cậu. Sau đó, tháo xuống chiếc cà vạt màu xanh mỏng kết trên cổ cậu ra, lại dùng khăn mềm đã ngâm qua nước ấm mà lau mặt cho cậu. Trong lúc lau, năm ngón tay của Trì Trạ nhẹ nhàng lướt qua trên mặt của cậu, thì cậu đều luôn nhận

biết được rất rõ ràng. Thế nhưng, cậu lại mượn rượu mà giả bộ ngủ thiếp đi, không hề hé miệng nói ra được một câu cảm ơn nào cả.

Chờ đến khi Trì Trạ đã đóng cửa lại, rời đi rồi, cậu mới mở mắt ra.

Cậu một mình nằm ở trong phòng, nằm ườn ở trên giường, mở to mắt ra, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Nhất thời, trong đầu đều đang tưởng tượng đến rất nhiều thứ. Nhưng toàn bộ đều chỉ hiện lên mỗi hình ảnh, Trì Trạ đang nắm chặt lấy cổ chai, tàn bạo dùng những đám miếng đã bể nát ra, lỏm chỏm, sắc nhọn xếp thành vòng tròn kia hung hãn chém giết với người ta.

Đến cùng thì bộ mặt nào mới chính là bản chất thực của anh ấy đây.

Tuấn Kiệt cũng mơ hồ, không rõ.

Cậu đang nhớ lại những lời đồn đãi về quá khứ của Trì Trạ ở quê nhà. Làm sao cũng đều không thể vót vát được bất cứ điều gì để biến hình tượng xấu xí kia trở nên đẹp đẽ được cả.

Liệu anh ấy có đúng là người đáng giá để tin nhiệm hay không đây?

Có đúng là anh ấy đã từng thật sự đối xử rất tốt với chị hai hay không đây?

Chỉ bằng mấy ngày chung đụng ngắn ngủi này, Tuấn Kiệt vốn không có cách nào mà đưa ra được đáp án chần chẫn, để cam đoan rằng, anh ấy là người tốt cả.

Nhưng mà, cậu vừa nghĩ đến, mỗi lần Trì Trạ nhắc về chị hai, vừa kể lại những chuyện xưa của cả hai cho cậu nghe, thì anh lại hiện ra một dáng vẻ dịu dàng, ân cần, thiện lương, lại có sự thâm tình cùng tang thương, lại rất là có sức thuyết phục đối với cậu.

Nếu như mấy thứ kể trên đều là do anh ấy giả bộ ra, thì Trì Trạ tuyệt đối là một diễn viên tài giỏi nhất trên thế giới này rồi đi.

Tuấn Kiệt vẫn còn trong say rượu lại loay hoay mãi trong cái suy nghĩ mâu thuẫn này, kéo theo, đầu óc đều đang quay cuồng không ngừng, cho nên, khiến cho đầu của mình lại càng thêm đau đớn dữ dội, đau đến mức sắp nổ tung.

Nói thật, đúng là cậu có chút sợ hãi Trì Trạ.

Cậu lo lắng, một ngày nào đó, Trì Trạ cũng sẽ cầm hung khí sắc nhọn mà hung hăng giương nanh múa vuốt đối với mình như là cảnh tượng kinh hoàng vừa mới diễn ra khi nãy vậy.

*

Vì lẽ đó, mấy ngày sau, cậu đều lấy ra mọi loại lý do qua loa, lấy lệ, như nào là tăng ca, nào là xã giao, để lẩn tránh Trì Trạ. Nói chung, chính là cậu có thể tránh thì liền tránh, không muốn cả hai phải đụng mặt nhau.

Trì Trạ vốn là người thông minh, làm sao mà anh lại không nhận ra được loại hành vi tránh né, bài xích này của Tuấn Kiệt đây?

Mà, số lần tránh né này vốn không cần nhiều, chỉ cần một, hai lần thôi, thì Trì Trạ đã có thể đoán ra đại khái rồi đi.

Anh cũng không mở miệng hỏi nhiều, thoát nhìn, anh cũng rất là biết điều lại thức thời.

Ngày trước, ở quê nhà, anh cũng đã quá quen với loại bài xích đầy thành kiến này rồi. Mà bây giờ, với hành động quá mức rõ ràng, lại càng không thềm che giấu này của Tuấn Kiệt, thì anh vừa nhìn liền biết được cậu tabđang sợ hãi anh.

Nhưng, anh lại không hề tức giận.

Chỉ là anh có chút thất vọng mà thôi.

Tính ra, không phải là do anh đã ra tay cứu Tuấn Kiệt hay sao?

Nếu như là ngày xưa, nhất định là anh sẽ tóm chặt lấy cổ áo của Tuấn Kiệt mà đánh cậu một trận no đòn, sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà, chửi bới một trận, để cho cậu tỉnh ra, dạy cho cậu hiểu ra: bản thân cậu vốn là kẻ không biết điều, không biết phân biệt tốt xấu.

Nhưng mà, hiện tại, anh sẽ không làm như vậy.

Hiện tại, anh đã là một kẻ cô độc, cho nên, đối với mỗi một người thân, bạn bè ở bên cạnh mình thì anh đều luôn rất là quý trọng.

Ngày trước, từ sau khi Tiểu Mẫn đã rời đi, thì cũng đã tiêu hao hết tất cả mọi sự nhiệt tình cùng với nỗi thiết tha với cuộc sống này của anh rồi. Cho nên, anh không muốn cậu nệ lại phải tính toán thiệt hơn, hay là để tâm nặng nề đối với mỗi quan hệ hờ hợt giữa người và người này nữa rồi.

Nào là ‘ai nợ ai nhiều hơn’, ‘đến lượt ai còn thiếu tình nghĩa gì với ai’. Mọi việc đều chấp nhất như thế, mỗi một vấn đề tẻ nhạt đều dai dẳng đều giống hệt như vậy, ai ai cũng cứ nhất định phải một, hai mà cố sức tìm ra đáp án trắng đen rõ ràng.

Nhưng mà, anh lại cảm thấy không còn có ý nghĩa gì nữa cả.

Tuấn Kiệt nhớ đến một bộ mặt tốt đẹp cùng với sự giúp đỡ của anh cũng được, mà không nhớ đến một mặt tốt đẹp cùng với sự giúp đỡ của anh cũng chẳng sao.

Anh vốn cũng không hề để ý đến.

Tuấn Kiệt vốn không phải là đối thủ trên thương trường của anh, cho nên, anh không cần tính toán thiệt hơn theo từng con số để cân bằng thu chi đối với cậu.

Anh chỉ biết.

Tuấn Kiệt vốn là em trai của Tiểu Mẫn, cùng chung một dòng máu với Tiểu Mẫn. Cũng là người mà Tiểu Mẫn trước khi lâm chung đã hấp hối xin nhờ anh, sau này phải chăm sóc thật tốt cho cậu ta.

Mà, anh vốn không thể nào nuốt lời được.

Nói cho cùng, Tuấn Kiệt cũng chỉ là một thằng nhóc con. Kỳ thực, cũng không thể bàn lý lẽ gì với cậu ta được cả. Mà, bây giờ, cậu ta nhìn thấy anh thì cậu ta lại cảm thấy khó chịu. Nếu đã vậy, cậu ta cảm thấy rằng, cứ càng tránh xa khỏi anh thì bản thân cậu ta mới càng cảm thấy tự tại hơn, vậy thì hãy cứ để cho cậu ta tự do mà rời đi thôi.

*

Vì vậy, Trì Trụ cũng tự bận rộn công việc làm ăn của mình. Anh lại càng thêm tập trung vào công tác. Thậm chí có mấy đêm, anh đều ngủ ở khách sạn hoặc là ở ngay trong văn phòng.

Hai người đã biến thành mối quan hệ đơn thuần giữa khách trọ cùng với chủ nhà vậy. Dù sớm muộn gì thì cũng sẽ phải đối mặt, nhưng chắc chỉ còn lại mỗi sự khách khí sáo trống vốn không còn chút cảm tình gì nữa đi. Ngẫm lại, kỳ thực, mối quan hệ như vậy cũng không có cái gì là không tốt cả.

Đây chính là suy nghĩ của Trì Trụ.

*

Chỉ là nếu như sau này, không xảy một tràng bất ngờ kia, thì có phải chẳng là tình cảm giữa hai người đều đã giống như là sương sớm mau đọng chóng tan đi.

Sáng ngày đó, trợ lý của Trì Trụ là Tiểu Diệp đến công ty sớm là định chuẩn bị tư liệu cho hội nghị sắp tới. Nhưng hần vừa mở đèn lên, lại thấy cánh cửa văn phòng của Trì Trụ lại đang khép hờ, lại nhìn thấy anh đang nằm nghiêng người ở trên ghế salông dùng để tiếp khách, lại đang quay lưng về phía cửa ra vào.

Nhưng mà, trực giác của hần lại thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì chỉ cần Trì Trụ qua đêm ở văn phòng, thì thông thường vào sáng sớm, anh cũng đã rửa mặt xong, cho nên, đáng lẽ vào lúc tám giờ sáng này, anh đang ngồi xem công văn cùng với hợp đồng đi.

Nhưng, hiện tại cũng đã chín giờ rồi, ông chủ nhà hẳn lại vẫn còn đang ngủ, chung quy, vẫn có gì đó cực kì không đúng.

Hắn rón rén gõ cửa vài cái, nhưng Trì Trạ vẫn nằm yên một chỗ.

Tiểu Diệp thấy anh vẫn nằm bất động, đành phải bạo gan mà đi vào văn phòng, ghé sát người vào mà gọi tên anh lên hai tiếng. Kết quả là hắn vẫn là không thấy anh động dậy chút nào cả.

Ngay lập tức, hắn liền cả kinh.

Hắn không nhìn được, mà đưa tay ra kéo người của Trì Trạ xoay lại, nằm ngửa lên. Nhưng, bộ dạng của anh khi đập vô mắt của hắn, thực là dọa cho hắn sợ đến nhảy dựng lên một cái.

Bởi vì chỉ thấy sắc mặt của Trì Trạ đều đã trắng bệch đi, trên cổ lẫn toàn thân đều đổ ra mồ hôi lạnh ướt sũng, đôi chân mày đều nhăn nhúm, xoắn xuýt lại với nhau.

Tại sao hắn gọi to mấy mà anh cũng đều không tỉnh lại đây.

Lúc này, Tiểu Diệp liền vội vàng gọi số ‘một hai không’, trong lúc chờ xe cấp cứu đến, hắn lại tìm trong túi tiền áo khoác của Trì Trạ lấy ra điện thoại di động của anh, lại lấy ngón tay của anh in lên màn hình để giải khóa vân tay, lập tức tìm số điện thoại để gọi về cho gia đình của anh.

Hắn nhớ là, lúc trước, có nghe nói, cháu trai của ông chủ ở quê nhà lên đây mà ở nhờ nhà ông chủ đi.

Lúc nguy cấp thế này, hắn cần phải liên lạc với cậu ta, để cho cậu ta lấy thẻ bảo hiểm y tế cùng với thẻ căn cước của ông chủ mang theo đến đây đây.

*

Ngay khi Tuấn Kiệt chạy tới bệnh viện, đều chỉ mặc một thân đồ bộ ở nhà vẫn còn chưa thay. Do vừa nhận xong cuộc gọi của Tiểu Diệp, cậu đã trực tiếp vội lái xe đi về phía bệnh viện, lại chạy chậm một đường lên đến đúng phòng, đến sau khi gặp được Tiểu Diệp thì đầu của cậu đều đã đầy mồ hôi.

– Mọi thứ đều mang đủ cả rồi sao?

Tiểu Diệp hỏi cậu.

Từ trong cặp táp, Tuấn Kiệt lấy ra một túi văn kiện, bên trong đều chứa vài bản tài liệu:

– Tôi không biết thủ tục ở bệnh viện nơi này ra sao. Cho nên, mọi giấy chứng chỉ, phiếu bảo hiểm này nọ, tôi đều mang theo cả đây.

Tiểu Diệp tiếp nhận lấy túi hồ sơ, lại mở ra, cầm lên từng tờ xem xét, mới nói:

– Cũng gần đủ rồi. Quan trọng nhất chính là thẻ bảo hiểm y tế mà thôi. Cậu ở chỗ này canh chừng. Trước hết, tôi đi tìm bác sĩ nói chuyện cái đã.

Tuấn Kiệt lo lắng ngăn hắn lại, vội hỏi:

– Bác sĩ có nói là anh ấy đã bị bệnh gì hay không?

– Viêm tuyến tụy.

Tiểu Diệp ném ra ba chữ này liền nhanh chân đi đến văn phòng phía bên kia.

Tuấn Kiệt đứng trong khu cấp cứu quan sát xung quanh một vòng.

Tất cả đều là các bệnh nhân đều đang uể oải mà nằm ở trên giường, bên cạnh là những người nhà mang theo đầy mặt bất đắc dĩ. Trên mặt mỗi một người đều phủ một tầng mây đen mờ mịt. Người bình thường mà ở lại đây cũng sẽ trở nên ủ dột, xám xịt đi.

Cậu nhìn lướt qua từng người một ở trong đám người đông đúc, đang kể đứng người nằm ngổn ngang này.

Đến cuối cùng, cậu mới tìm thấy, một người đang nhắm nghiền hai mắt, tóc hoa râm.

Cậu mở miệng kêu tên của anh lên một tiếng, thì cánh tay của người nọ mới giật nhẹ lên. Rốt cục, hai mắt của anh mới chậm chậm mở ra, quay đầu nhìn sang, đầy mắt đều toát lên nỗi bất lực được chôn giấu đến cực kì sâu sắc.

Không biết vì sao, Tuấn Kiệt vừa nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy này của Trì Trạ, thì trong lòng của cậu khó tránh khỏi cảm thán.

Đương nhiên là Trì Trạ đã không còn hơi sức nào để mở miệng nói chuyện nữa. Anh chỉ nhìn Tuấn Kiệt một lát, lại nghiêng người, ngủ mất.

*

Anh vốn không thích bệnh viện.

Bởi vì Tiểu Mẫn đã qua đời ở trong bệnh viện. Cho nên, trong lòng của anh vẫn còn sợ hãi. Mà, chỉ cần anh nhắm hai mắt, thì anh mới cảm thấy khá lên hơn một chút.

*

Sau khi Tiểu Diệp đã hoàn tất thủ tục, quay trở lại, cùng nói chuyện với hộ sĩ một lát, thì hộ sĩ mới dẫn hắn vào trong phòng bệnh chính thức.

Bác sĩ lại cho rằng, Tiểu Diệp mới là người nhà của bệnh nhân, cho nên, chỉ dặn dò những điều quan trọng cần chú ý khi chăm sóc bệnh nhân cho hắn biết mà thôi. Mà, đang đứng ở một bên, Tuấn Kiệt chỉ lẳng lặng lắng nghe. Bất chợt, trong lòng của cậu liền dâng lên đôi chút cảm giác khó chịu.

*

Trong suốt hơn ba mươi năm cuộc sống của Trì Trạ, mỗi một người thân nhất ở bên cạnh anh cũng đã lần lượt chết đi. Anh tận mắt dõi theo từng người một rời khỏi mình.

Nhưng, rốt cuộc, lần này, người nên ra đi cũng chính là bản thân anh đi.

Chỉ là ngay trong tình trạng ‘ngàn cân treo sợi tóc’ này, thì người bầu bạn với anh cũng chỉ còn sót lại mỗi một mình Tiểu Diệp vốn là thủ hạ đắc lực trong công việc với mình. Và, một tên nhóc vốn chỉ có mối quan hệ chủ nhà khách trọ với mình mà thôi.

*

Công ty còn có việc, Trì Trạ liền để cho Tiểu Diệp đi về trước.

Trước khi đi, Tiểu Diệp thuật lại lời dặn dò chú ý của bác sĩ mà bàn giao lại cho Tuấn Kiệt, lại nói cho cậu biết, Trì Trạ đã từng bị qua những bệnh nào, nên kiêng ăn những món gì, cùng với việc anh bị dị ứng với thứ gì.

Tuấn Kiệt đều ghi nhớ lại từng cái một.

Ngay lúc này, cậu mới tự hiểu ra rằng, mình vốn hiểu biết rất ít về Trì Trạ.

Sau khi Tiểu Diệp đi rồi, Tuấn Kiệt ngồi ở bên giường của Trì Trạ.

Mà, Trì Trạ lại uể oải mà mở miệng khuyên cậu đừng lại ở đây mà chậm trễ công việc của mình.

– Em chỉ mới là nhân viên thực tập thôi. Hàng tuần, em vốn cũng không cần đi làm mỗi ngày đâu,

Tuấn Kiệt nói vậy, bởi vì cậu muốn chăm sóc anh, nhưng cậu vẫn lo Trì Trạ vẫn không yên lòng, cho nên, cậu lại nói thêm một câu:

– Đã xin nghỉ đàng hoàng với người hướng dẫn của mình rồi.

Trì Trạ trừng mắt nhìn, ý tứ là “vậy thì tốt rồi”.

Hai người lại trầm mặc một hồi.

Trì Trạ còn nói:

– Vậy cậu cũng nên trở về đi thôi. Nơi này đã có hộ sĩ rồi.

– Không cần. Có về đến nhà, em cũng không an tâm mà nghỉ ngơi nổi đâu. Hộ sĩ chỉ lo đúng giờ mà đi tiêm thuốc mỗi ngày thôi, vốn đâu chăm lo đến sinh hoạt hàng ngày của bệnh nhân đâu.

Trì Trự không có sức đâu mà cùng tranh luận với cậu, cho nên, anh đành thuận theo ý của cậu đi.

*

Kỳ thực, trong lòng của anh vẫn rất là được an ủi. Dù sao, ở trong cái thành thị này, người có thể để anh dựa dẫm vốn rất là ít ỏi, gần như bằng không đi.

Anh cảm thấy, bệnh viện thật là một nơi thần kỳ.

Chung quy là bởi vì, ở nơi này rồi, vốn có thể khiến cho người ta trở nên yếu đuối.

Một kẻ vốn luôn tự cho là mình vốn có thể một thân một mình mà giải quyết được hết mọi việc. Nhưng khi đã bước vào nơi này rồi, đều không thể làm được gì cả.

Nào có thân thể gì lại như kim cương bất hoại.

Tất cả mọi người đều giống nhau, chỉ cần trong lúc yếu đuối nhất, chiếm được một chút quan tâm của ai đó, cũng đã có thể khiến cho bản thân mình cảm động rồi đi.

*

Trì Trự mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngay khi anh vừa tỉnh lại, nhìn thoáng qua, đã hai giờ chiều, qua cả giờ cơm trưa rồi, bên ngoài là một mảng trời sáng sủa. Bên cửa sổ đang mở hờ ra một cái khe, lập tức có cơn gió lạnh lùa vào, khiến cho anh phải run rẩy cả lên, anh đưa tay ra định kéo chăn cao lên cổ.

– Để em kéo chăn giúp cho.

Tuấn Kiệt vừa mở miệng nói.

Lúc này, Trì Trự mới biết, hoá ra Tuấn Kiệt vẫn còn chưa đi.

– Tôi đã đỡ hơn nhiều rồi. Cậu mau trở về nhà đi.

– Anh vẫn còn chưa ăn cơm. Để em đi mua tô cháo cho anh ăn đã.

Trì Trự vốn không muốn làm phiền cậu, nhưng ở bên cạnh của anh lại không còn ai khác, cho nên, anh vẫn gật đầu đồng ý.

Tuấn Kiệt đi đến một tiệm bán cháo và bánh bao ở đối diện bệnh viện, mua một hộp cháo. Nhưng mà, cháo ở đây nấu quá đặc, cho nên, anh lại xin ông chủ thêm một hộp đựng ít nước nóng, lúc này, cậu mới mang cả hai hộp này quay về bệnh viện.

Trở lại phòng bệnh, một luồng mùi vị khó ngửi xông vào xoang mũi, hóa ra, lúc ở trong phòng bệnh vốn không cảm thấy, nhưng chỉ vừa ra cửa lại quay trở về mới cảm nhận được rõ ràng. Cho nên, cậu chỉ tự sờ sờ chóp mũi của mình, vừa tự tay lấy hộp cháo ra, đặt lên trên bàn nhỏ, lại mở ra, cẩn thận mà đổ nước sôi vào, pha loãng cháo ra, định dứt cho Trì Trự ăn.

– Không cần, tôi tự mình ăn được.

Tuấn Kiệt giơ tay ra, ngăn anh lại, nói:

– Anh đừng di chuyển, cẩn thận lại rách vết mổ.

Nhất thời, vừa sờ đến tay của Trì Trự, lại thấy cả tay anh đều đang lạnh lẽo, cậu lại vội vàng kéo chăn lên đắp kín người cho anh.

Trì Trự cũng không phản kháng nữa. Mà, kỳ thực, ở trong đáy lòng của anh lại đang cực kì hưởng thụ loại cảm giác được người khác chăm sóc mình chu đáo thể này.

Tuấn Kiệt múc từng muỗng cháo một, chậm rãi mà dứt vào tới bên mép miệng của anh. Anh vừa ăn vào, cả người đều ấm áp lên từng chút.

– Cảm ơn.

Cổ họng của Trì Trữ ảm ách, lại nở nụ cười xin lỗi,

– Đã làm phiền cậu rồi.

Tuấn Kiệt nhìn vào đôi mắt kia của anh. Tuy anh chỉ khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng trong ánh mắt kia đều chất chứa nỗi mệt mỏi thâm trầm.

Trong lòng của cậu lại cảm thán.

Anh ấy vốn cũng chỉ là một con người có thân thể phàm trần mà thôi.

Anh ấy lại có thể để lại nhà của mình cho cậu ở.

Khi nhận được tin nhắn của cậu, anh vừa gọi lại vừa lật đật, chạy vội từ Tô Châu trở về đây chỉ vì muốn đưa một kẻ đã say xỉn như cậu, an toàn mà trở về nhà.

Mà, chính cậu đây, lại không chỉ nghi ngờ, không muốn tin tưởng anh lại còn trốn anh như là tránh ôn thần vậy.

Cậu cần gì phải đối xử cay nghiệt với anh đến vậy đây?

Nghĩ tới đây, bản thân của cậu cũng đã tự thấy xấu hổ vô vàn.

Lúc này, cậu mới cảm thấy, bản thân mình mới đúng thật là một tên vô lại đi.

6. Chương 6

Ngay lập tức, tin tức ‘Trì Trữ bị bệnh nặng’ liền được đồn đãi ra khắp trên chốn thương trường.

Ngay buổi sáng, bệnh viện vừa mới mở cửa, đến tận buổi chiều đều luôn có tấp nập người từ các bộ phận khác nhau của các công ty ghé đến thăm viếng, còn tặng không ít đồ bổ.

Quan hệ mật thiết thì đưa đồ quý giá.

Quan hệ xã giao thì cũng đưa ít đồ tiện nghi.

Kẻ muốn cầu cạnh anh đều tự mình đến ân cần thăm viếng.

Kẻ quen qua loa thì chỉ cần bấm một cú điện thoại gọi trợ lý hoặc là thủ hạ đến làm kẻ culi đi thăm viếng anh thay họ.

Mà, những kẻ đến thăm cũng chỉ ngồi nói vài câu hỏi thăm tình trạng sức khỏe, dặn dò qua quýt rồi cũng vội rời đi.

Một người sống có tốt hay không, thì ngay lúc bệnh hoạn này, liền có thể có thể thấy được rất rõ.

Dù cho có biến tấu thành muôn hình vạn trạng, thì kỳ thực, những quà tặng này, đều là ân tình đã được niêm yết giá cả công khai, hoàn toàn cũng chỉ là một bức hình giao tiếp mà thôi.

*

Tuấn Kiệt nhìn những kẻ này tới tới đi đi.

Cũng không phải là chân thành mà muốn tới ghé thăm bệnh thật sự, mà chỉ là đổi lại thành một loại phương thức khác để đàm luận giao dịch mà thôi.

Cậu chợt nhớ tới, mấy món đồ khô đặc sản mà mẹ Lạc đã dặn cậu đưa cho Trì Trữ, so với những món đồ bổ này, thì chẳng khác nào là đồ bổ.

Mà, không chỉ là mấy món quà thăm viếng này có giá cả trên trời, đến cả trên phương diện giao tình, cũng có cả hiệu quả tương đồng đi.

Chỉ là dù cho bọn họ ân cần thăm viếng, thì tình trạng sức khỏe của Trì Trữ cũng không có chút chuyển biến tốt đẹp nào cả.

*

Trong lúc này, cả căn phòng bệnh đều đang ồn ào, náo nhiệt một trận, cũng khiến cho Tuấn Kiệt cảm thấy cô đơn.

Cậu cầm bình thủy cùng với chậu rửa mặt đi ra ngoài cửa, để hứng nước ấm cho Trì Trữ, lại giặt sạch khăn mặt.

Ngay lúc này, di động reo lên, Tuấn Kiệt lấy ra, vừa nhìn qua, đã thấy được số điện nhà ở dưới quê đang gọi đến, chắc là của mẹ Lạc, cho nên, cậu liền bấm nhận cuộc gọi, kẹp ở một bên tai.

“Sao con đã đi tới thành phố, qua mấy tháng rồi, cũng không chịu gọi điện thoại về nhà, báo bình an một tiếng nào vậy hả?”

Điện thoại vừa mới kết nối, mẹ của cậu liền mở miệng, trách cứ cậu.

– Công ty quá bận rộn. Cho nên, con cũng không có thời gian để gọi điện về nhà. Dù gì con cũng không có bị gì cả mà.

“Con trai cưng của mẹ, thật là cực khổ mà... Đúng rồi, con ở nhà của Trì Trữ đã quen chưa? Mấy món đặc sản mẹ dặn có đưa hết cho cậu ta chưa?”

– Dạ, anh Trì Trữ đối xử rất tốt với con.

Ngay lập tức, đầu bên kia điện thoại liền phát ra một tiếng cười lạnh:

“Đương nhiên rồi. Cậu ta dám đối xử không tốt với con thử xem.”

– Mẹ!

Tuấn Kiệt liền lên tiếng ngăn lại lời lẽ trách móc của mẹ Lạc.

Cậu vừa ló đầu ra, liếc mắt một cái nhìn về phía Trì Trữ đang nằm ở trong phòng bệnh, người vẫn còn đang tiếp khách không để ý đến phía này. Lúc này, cậu mới nhỏ giọng, trách:

– Mẹ. Người ta đối xử rất tốt với con, cho con ở nhờ trong nhà lại còn không thu tiền thuê nhà. Mẹ đừng nên nói anh ấy như vậy nữa.

“Mẹ nói không đúng sao? Nếu không phải là do cậu ta, thì làm sao chị hai con lại dám bỏ đi? Chị con không bỏ đi, thì làm sao lại qua đời hả?”

Mẹ Lạc càng nói lại càng kích động, giọng nói đều đang phát run cả lên:

“Có phải là ở sau lưng, cậu ta đều luôn miệng nói xấu mẹ và ba con có đúng không hả! Mẹ biết ngay mà, thằng nhóc thúi này vốn không phải là người tốt lành gì cả!”

– Mẹ! Anh ấy vốn không hề nói xấu gì về ba mẹ cả! ... Hơn nữa, chị hai bỏ nhà đi cũng không phải hoàn toàn là do lỗi của anh ấy... Thôi được rồi. Vấn đề này, con cũng không muốn nói thêm nữa. Mẹ còn có việc gì nữa không đây?

Mẹ Lạc ở đầu bên kia điện thoại còn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy, tiếng lanh lảnh mơ hồ của phụ nữ đang hô lên:

‘Vừa đúng lúc, đây là người nhà của giường bệnh sáu không ba. Còn đây là di hộ công. Nếu như cậu muốn thuê hộ công, thì cứ trực tiếp thương lượng với di ấy là được rồi.’

– Chờ đã. Tôi đã nói là không muốn thuê hộ công mà.

Mẹ Lạc nghe thấy lời này, thật giống như là giọng nói của Tuấn Kiệt đi.

Mẹ Lạc tưởng rằng là Tuấn Kiệt đang nằm ở bệnh viện, nhất thời, giọng điệu cao đến quăng tám, gấp đến độ la ồm ồm trong điện thoại:

“Con trai! Con bị làm sao rồi hả? Có chỗ nào không khỏe sao? Trì Trạ đâu? Tại sao Trì Trạ lại không chăm sóc cho con hả!”

Vừa nhắc tới Trì Trạ, mẹ Lạc liền tức giận đến không chỗ phát tiết.

Bà đưa con trai đến đó, là muốn để cho cậu vừa học vừa làm, sau đó, thì để cậu định cư rồi nắm hộ khẩu thành phố. Nhưng bây giờ, vừa nghe thấy con trai mình đang bị bệnh lại còn không có ai chăm nom. Thoảng chốc, vừa tưởng tượng đến cảnh cả người con trai cưng của bà đang bị bệnh tật dần vật, khổ sở.

Quả thực là khiến cho bà hận không thể lập tức bay đến trước mặt của Trì Trạ mà mắng một trận xối xả lên trên đầu của anh.

Tuấn Kiệt đang cầm điện thoại, cũng đang dâng lên một trận sốt ruột.

Cậu chỉ có thể tự trách mình không biết tự đề lại ông nói, lại kéo thêm chuyện hiểu lầm.

Mà, mẹ Lạc ở đầu kia đã gấp đến độ đầu suy diễn đến loạn cào cào. Thậm chí còn tuyên bố rằng, bà muốn mua vé xe ngay ngày hôm đó để đến thành phố S.

Tuấn Kiệt lại phải phí rất nhiều sức lực mới khuyên nhủ được bà, nỗ lực đè nén sự bức bối, thiếu kiên nhẫn của bản thân cậu mà nhẹ giọng nói:

– Không phải là con bị bệnh, mà là anh Trì Trạ. Anh ấy bị viêm tuyến tụy đang nằm ở bệnh viện. Con chỉ là tới để chăm sóc anh ấy mà thôi. Con vốn rất khỏe mạnh, không bị gì cả đâu!

Cậu đã lặp lại câu nói này rất là nhiều lần, thì mẹ Lạc mới nghe vào, mà ngừng la ó quăng quăng cả lên.

“Cậu ta sinh bệnh, thì con chỉ cần ghé qua đưa đưa cơm, thăm cậu ta một chút là được rồi. Trong bệnh viện, không phải là còn có hộ công sao. Con cũng phải đi làm mà. Đừng cậy mạnh rồi đến lúc đó cả hai đều ngã bệnh xuống thì biết làm sao đây.”

– Con là thanh niên trẻ tuổi, vốn không cần lo lắng. Lại nói, anh Trì Trạ vốn có trợ lý riêng, phần lớn thời gian đều là do cậu ta chăm sóc anh ấy. Nhưng mà con cũng không thể nào cứ khoanh tay đứng nhìn được đi. Dù sao, con cũng ở nhờ nhà người ta, mẹ cũng không thể để con ở nhờ nhà người ta mà đến khi người bị bệnh, lại bắt con phải bỏ mặc người ta chứ?

Mẹ Lạc nghĩ cũng đúng, cũng là không nói thêm gì nữa. Bà chỉ luôn miệng dặn dò một tràng: nào là Tuấn Kiệt nên giữ gìn sức khỏe, cậu đừng nên học theo thói xấu, cố gắng dành dụm tiền, rồi nên quen bạn gái theo dạng nào.

Tuấn Kiệt chịu không nổi sự dong dài của bà, liền tìm cơ mới có thể khiến cho bà cúp điện thoại. Vừa cúp điện thoại xong, cậu liền thở phào một hơi, suýt chút nữa liền lọt vào một cái hố to rồi.

Cậu đang bưng chậu rửa mặt lên, vừa xoay người lại. Thì, cậu liền nhìn thấy Trì Trạ đang vịn lấy cây giá đang treo bạch truyền dịch đứng ở ngay cửa, đang nhìn cậu.

Nhất thời, Tuấn Kiệt bị chột dạ.

Trong đầu óc của cậu vừa cẩn thận nhớ lại xem bản thân mình vừa nãy có nói ra lời lẽ gì sai trái hay không, vừa bày ra bộ mặt không biến sắc hỏi:

– Sao lại đi ra đây? Lù lù xuất hiện ở sau lưng, dọa em giật cả mình rồi đây.

– Không có gì. Tôi chỉ là đến để nói một tiếng với cậu. Ngày mai, cậu không cần phải tới đây nữa đâu. Tôi đã mời được hộ công giỏi rồi. Cậu nên trở về nhà đi thôi.

– Chờ một chút. Không phải là em đã nói rõ là em không muốn về nhà rồi hay sao.

Vừa nãy, trong lúc Tuấn Kiệt đi ra ngoài mua cháo, cậu cũng đã mở miệng hỏi thăm một chút về việc thuê hộ công.

Nhưng cậu vừa tận mắt chứng kiến qua.

Chỉ là một tầng trệt bệnh viện, mà đã có nhiều bệnh nhân nằm đến vậy rồi. Nhưng, trong bệnh viện chỉ phân phối hai người hộ công, mọi chuyện chăm sóc cho tất cả bệnh nhân ở đây, đều được giao cho hai người này, thì đúng là khiến cho cậu càng thêm lo lắng.

– Vậy cứ xem như là tôi van xin cậu quay trở về nhà đi, có được không?

Trì Trụ không muốn tranh cãi với cậu, chỉ thở dài rồi nhẹ giọng nói:

– Tôi có thể tự chăm sóc tốt mình.

Trì Trụ nói lời này khá là miễn cưỡng đi, thậm chí, có cảm giác như anh đang trong tư thế ‘nhất quyết muốn đuổi cậu đi về’ vậy, khiến cho Tuấn Kiệt không chỉ là không quen, mà cậu còn rất là không thích.

– Anh tự chăm sóc tốt chính anh sao? Anh biết cách chăm sóc tốt bản thân mình, thì anh còn phải nằm bệnh viện như bây giờ sao?

Tuấn Kiệt kích động mà mở miệng không kiêng dè gì mà phản bác anh, khiến cho Trì Trụ mất hết cả mặt mũi.

– Tôi một mình sống ở đây đã được ba năm. Không phải, tôi vẫn còn khỏe mạnh vẫn chưa chết hay sao. Hiện tại, tôi càng không cần cậu phải bận tâm đến. Thời gian này, tôi đều luôn nằm ở bệnh viện, còn cậu lại được ở nhà một mình, không phải là cậu càng vui vẻ hơn hay sao? Mà, người nhà của cậu cũng đều hài lòng. Mọi người đều vui sướng cả rồi.

Lời này vừa nói ra, đã trực tiếp đâm một nhát dao vào trong lòng của Tuấn Kiệt, kì thật lại giống như là anh đang tuyên án rằng:

Lúc trước, cậu đã có bao nhiêu ích kỷ, nhất gan, cả việc cậu vốn không hiểu được lý lẽ ‘tri ân phải báo đáp’.

Tuy những lời này đều không sai, nhưng quan trọng nhất chính là Trì Trụ đang cười chê người nhà của cậu, cho nên, cậu càng không thể nào đè nén nổi cơn giận này.

Cả khuôn mặt của Tuấn Kiệt đều đỏ bừng cả lên, một nửa là vì tức giận, một nửa là do xấu hổ, mấy ngón tay đều bấu thật chặt lấy thành thau rửa mặt, vừa nghiêng răng nghiêng lợi, quát lên:

– Đúng đấy. Tôi hài lòng. Tôi vui mừng đến muốn chết mà! Là do tôi không biết tốt xấu. Tôi ngu ngốc mà không hề biết là vì tôi mà anh đã hi sinh thành bệnh đến nằm liệt giường như vậy! Đúng rồi, anh vốn không cần phải đóng tiếp vai người tốt gì đó nữa, thì đâu phải vô duyên vô cớ mà hứng chịu nỗi oan ức này! Không phải là anh muốn tôi đi sao! Được! Tôi lập tức đi! Anh có muốn đổi ý, thì tôi cũng không thềm ở lại đây nữa đâu ha!

Vừa nói xong, cậu liền cầm lấy chiếc thau rửa mặt ở trong tay mà hung hăng đập xuống rãnh nước một cái, ngay lập tức, bắn lên một đám bọt nước dính lên trên chiếc áo xám của cậu, nhưng chân cậu lại không hề nhúc nhích.

Nhất thời, Trì Trụ cũng sững sốt.

Kỳ thực, mấy câu này, anh nói ra cũng đều là lời lẽ vô ích. Chỉ vì anh vừa nghe thấy Tuấn Kiệt nói những câu kia với người nhà của cậu. Thì, khiến cho anh cảm thấy mình rất là oan ức, đồng thời, anh cũng cảm thấy mệt mỏi, chán nản thay cho chính mình. Mà, một khi con người ta đang bị chán nản, lại rất dễ dàng tức giận, cho nên, anh mới mất khống chế tâm tình mà nói ra những lời lẽ vô ý này.

Kết quả là bây giờ, khi anh nhìn thấy Tuấn Kiệt giận dữ lên, thì anh cũng tự biết là mình đã lỡ lời, nói chuyện quá đáng.

Nhưng, lúc này, tính ương bướng của anh cũng đã bị khơi gợi lên rồi. Nếu muốn anh nhận sai, thì vốn là điều không thể. Huống hồ gì, mấy câu mà Tuấn Kiệt vừa nói ra, cũng đều là lời lẽ chân thật ở trong suy nghĩ của cậu ta đi. Nếu cậu ta đã không vui vẻ gì, thì anh cần gì phải cường cầu nữa đây.

Cho nên, Trì Trụ chỉ làm ra một hành động đơn giản là xoay người rời đi. Anh nhích chân lên, lê từng bước một mà quay trở vào phòng bệnh, bỏ lại Tuấn Kiệt đứng ở trong phòng lấy nước sôi.

Tuấn Kiệt lẻ loi đứng yên ở một chỗ, trong lòng của cậu lại đang dâng lên nỗi khổ sở đến muốn chết, ngay cả người cũng run rẩy lên một hồi lâu. Nhưng tiếp theo, cậu vẫn cầm cái thau rửa mặt lên đèn hoàng, lại hứng lấy nước ấm đầy thau. Sau đó, cậu đi trở lại bên giường của Trì Trữ, nhẹ nhàng đặt đồ xuống.

Trì Trữ đang nằm quay lưng về phía cậu.

Tuy anh không nhìn thấy, nhưng anh nghe thấy được tiếng đáy bình thủy va phải mặt bàn vang lên khe khẽ, cũng nghe thấy tiếng bước chân của Tuấn Kiệt khi xoay người bước đi ra khỏi phòng này.

Sau đó, cả căn phòng đều hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Anh mới nhắm mắt lại, trong lòng đều là một mảng bi ai.

Đêm đó, từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn ngủ không ngon.

Chung quy, trong đầu của anh đều không khống chế được mà suy nghĩ lung tung.

Vừa nghĩ đến, anh liền cảm thấy không thể nào mà nhắm mắt ngủ nổi nữa. Anh mở mắt, nhìn lên trên vách tường rồi đến mấy bệnh nhân nằm cùng phòng. Mọi người đều đang say mộng đẹp, chỉ có mỗi mình anh là đang giãy giụa, khổ sở.

Thật vất vả, anh mới loay hoay thức đến ba giờ sáng, rốt cuộc, cũng coi như là hai mí mắt cũng đã có chút ử rũ, ép buộc thân thể mình tự thả lỏng. Đến cuối cùng, cũng coi như là anh cũng đã chớp mắt, ngủ được một chút đi

*

Anh ngủ được bao lâu thì không biết, chỉ là thiếp đi, lại chập chờn không ngừng.

Đến khi sáng sớm, anh vừa mở mắt ra, anh cũng không biết là mình đã tỉnh rồi hay là còn chưa tỉnh. Anh lại càng không biết là anh đang nằm mơ hay là anh đang ở hiện thực.

Bầu trời bên ngoài đều trải dài một màu xanh lam mênh mông, đây là một ngày đẹp trời lại cũng đúng ngay thời khắc mà anh phải chịu nỗi cô quạnh dài nhất ở trong cuộc đời này đi.

Trì Trữ chuyển mắt, nhìn xung quanh một vòng, nhất thời, trong lòng bàn tay lại chạm phải một đồng lòng bù xù, ngay khi anh cúi đầu vừa nhìn tới, lại thấy đây là đỉnh đầu của Tuấn Kiệt.

Mà, Tuấn Kiệt vốn ngủ không sâu, vừa bị đụng vào thì cậu cũng đã tỉnh lại. Ngay lập tức, cậu ngẩng đầu lên, nhướn miêng, nở nụ cười toe toét, nghe cả hàm răng chính tề, sáng bóng ra, đối mặt với Trì Trữ. Cả khuôn mặt của cậu đều được phủ lên một làn hơi thở tràn trề thanh xuân lại đơn thuần.

Như là một đứa bé, vừa ngủ qua một giấc, lại nở ra một nụ cười to liền xóa tan đi mọi hiềm khích của ngày hôm qua giữa hai người.

Bất chợt, chớp mũi của Trì Trữ dâng lên chua xót, đến cả viền mắt đều đỏ ửng cả lên.

7. Chương 7

Trì Trữ nằm ở bệnh viện một tuần. Do thể chất của anh vốn không tốt, cho nên, so với người thường, anh đều phải bỏ ra nhiều thời gian hơn để hoàn toàn khôi phục lại sức khỏe.

Ngày xuất viện, Tuấn Kiệt đặc biệt xin nghỉ ngày này, để đi cùng Tiểu Diệp đưa Trì Trữ về nhà.

Trên đường đi, Trì Trữ còn hết lần này đến lần khác mở miệng xác nhận xem, việc đưa anh xuất viện có làm lỡ công tác của Tuấn Kiệt hay không. Anh còn luôn miệng nhắc nhở cậu phải mau mau quay về, mà hoàn thành tốt công việc với đúng chức vụ của mình, không nên vì anh mà chậm trễ. Anh cứ cần nhằn nhiều đến mức Tiểu Diệp vừa nghe vừa đang lái xe cũng đều phải nở nụ cười.

Sau khi đã đưa Trì Trạ về nhà ổn thỏa, qua ngày hôm sau đi làm, tâm thần của Tuấn Kiệt đều vẫn luôn không yên. Một khi vừa rảnh rỗi, cậu liền cầm điện thoại di động nhìn xem Trì Trạ có gửi tin nhắn Wechat cho mình hay không.

Ngay cả khi đi vào trong phòng giải khát, chờ máy pha cà phê xong, cậu cũng đều không quên kiểm tra điện thoại di động lại một lần.

Đúng lúc này, Tracy cũng đi vào phòng giải khát mà rót thêm một ly nước để uống.

Sau buổi tiệc tất niên kia, cô liền đi công tác ở nước Mỹ. Đến khi cô quay về, thì lại gặp phải Tuấn Kiệt xin nghỉ, cho nên, đến hiện tại, hai người mới gặp lại nhau.

Hai người đều lễ phép mà lên tiếng chào hỏi nhau.

– Đúng rồi. Sau buổi tiệc tất niên hằng năm lần trước, cậu về nhà không xảy ra vấn đề gì chứ?

Tracy thuận miệng hỏi một câu, chỉ cần không uống say, thì Tracy vẫn được tính là một người phụ nữ khéo léo.

– Ừm,

Máy pha cà phê đã nhỏ xuống vài giọt cà phê cuối cùng rơi vào trong tách, lúc này, Tuấn Kiệt mới lấy chiếc tách cà phê đầy ra,

– Đều rất là an toàn.

– Vậy sau đó, cậu làm sao mà lết về nhà được đấy?

– Tôi nhờ bạn cùng phòng của tôi tới đón tôi. Paul cũng ở đó mà.

– Ồ? Vậy bạn cùng phòng này của cậu, cũng là một người tốt nha.

Tuấn Kiệt nói thêm:

– Ai, kỳ thực cũng không chỉ là bạn cùng phòng đâu. Anh ấy còn là anh rể của tôi nữa.

– Há, thì ra là vậy.

Tracy ý tứ sâu xa mà gật gù,

– Gia đình của bọn cậu đúng là hoà thuận mà.

Tuấn Kiệt cười lên:

– Chỉ là tôi uống say, rồi anh ấy đưa tôi an toàn trở về nhà thôi. Mà, cô cũng nhìn ra là tôi với anh ấy có hoà thuận hay không nữa sao?

Tracy lắc đầu một cái, trêu ghẹo:

– Cậu vẫn còn là một thằng nhóc con chưa hiểu gì cả~ đối với người đàn ông mà nói, chỉ khi anh chồng phải cực kỳ yêu cô vợ của mình, thì anh chồng mới phải tự nguyện mà vừa nhiệt tình lại sẵn sàng, đối xử tốt với người nhà của cô vợ mình đi. Điều cũng đã nói rõ lên rằng: người anh rể này của cậu, vốn rất là yêu chị của cậu nha.

Tuấn Kiệt vừa nghe xong lời này, nhất thời, ở trong lòng của cậu liền dâng lên sự dắc ý nho nhỏ. Lại thật giống như cậu vẫn chưa chiếm được sự xác nhận chắc chắn của cô, cho nên, cậu lại hỏi:

– Nếu khí trời lạnh như hiện tại, mà lại kêu anh ấy đến đón tôi như lần đó, thì nói không chừng, anh ấy lại không thèm đến mà sẽ vứt tôi ngủ bụi ở quán bar đi.

– Nói thì nói như thế,

Tracy lại nói tiếp,

– Thế nhưng anh rể của cậu đã có thể để cho cậu ở nhờ nhà mình, lại còn có thể, hơn nửa đêm mà chạy đi tìm đến tận nơi mà rước cậu về, dù chỉ là vì anh ấy không muốn chị của cậu lo lắng, thì cũng là người đàn ông tốt rất là hiếm có rồi đi. Nếu đổi lại là kẻ khác, mới không rảnh mà quan tâm đến như vậy rồi ha. Cậu

nên biết là, tuy hai người làm vợ chồng với nhau, thì phần lớn mối quan hệ thông gia giữa nhà anh chồng với nhà cô vợ đều là thuộc dạng ‘bằng mặt lại không bằng lòng’. Cho nên, thân phận của cậu đều sẽ được phân biệt cực kì rõ ràng. Thân thích của nhà vợ là của cô vợ, không liên quan gì đến anh chồng cả. Mà, đến ngay cả gặp gỡ đi nữa, có mấy anh chồng cũng đều không muốn nhìn tới nữa là.

Tuấn Kiệt uống vào một ngụm cà phê:

– Cô nói vậy cũng quá khát khe rồi đi.

– Đây là hiện trạng thật mà. Bởi vì đây là hôn nhân a. Chẳng khác nào là giao ra cuộc sống của bản thân mình buộc chung với cuộc sống của người khác. Tình cảm đã không còn, thì đến cả mọi việc liên quan đến nhau cũng không muốn để ý đến nữa. Bản chất của con người vốn là ích kỷ. Anh rể của cậu chưa từng đối xử như vậy với cậu sao?

Tuấn Kiệt suy nghĩ trong chốc lát. Cậu xác thực, thật giống như là anh ấy không có đối xử tệ với cậu như lời nói của cô đi. Trái lại đều là do cậu rước thêm phiền phức đến cho anh. Thậm chí, cậu còn dám hoài nghi tình cảm của Trì Trạ dành cho chị hai nữa là.

Bây giờ, cậu vừa nghe xong mấy lời này của Tracy thì trong lòng của cậu lại thấy dễ chịu hơn nhiều.

Vậy mà lúc trước, cậu còn nảy sinh lòng nghi ngờ với nhân phẩm của anh ấy.

Quả thật là cậu có tội đáng muôn chết mà.

Cho nên, sau khi Tuấn Kiệt nhận được tháng lương đầu tiên của nhân viên tập sự, thì cậu để dành đến cuối tuần, đi bộ ra quảng trường, ghé đến một tiệm hoa mua ít hoa về xem như là tặng cho ai đó để bồi thường đi.

Cậu lại nhìn thấy tiệm bán cá vàng ở bên cạnh, đang bày một hồ thủy tinh đang có con cá vàng đốm trắng đã bơi lội thong thả, nhìn rất là đẹp mắt. Nhất thời, trong lòng ngứa ngáy, cậu cũng muốn mua một con để mang về nhà nuôi.

Nhưng mà trong nhà lại không hồ thủy tinh nào để nuôi cá, cũng không có máy dưỡng khí.

Vì vậy, cậu ngẫm lại, nếu mua nó về nhà cũng chỉ vô ý mà hại chết một sinh linh bé nhỏ đi. Vốn nuôi không nổi, nên cậu chỉ đành xoay người, rồi đi.

Nhưng sau khi đã đi xa cũng gần hai trăm mét, thì cậu đã quay đầu, đi trở lại.

Vừa bước vào tiệm bán cá vàng, cậu đã nói ông chủ rằng, cậu muốn mua một con cá vàng để chơi, lại mua thêm một hồ cá nhỏ, đồ ăn cho cá cùng với rong rêu.

Đến cuối cùng, trên tay của cậu đều xách theo túi lớn, túi nhỏ lại mang theo cả một tâm trạng thật vui vẻ, mà quay trở về nhà.

*

Trì Trạ vốn bệnh nặng mới khỏi, cho nên, anh cũng chỉ có thể ăn uống thanh đạm. Nhưng, ngày hôm nay, anh vẫn nấu ra một bàn đầy món ngon phong phú, để chúc mừng cho Tuấn Kiệt đã lãnh được tháng lương đầu tiên.

Sau khi anh cùng Tiểu Mẫn đến thành phố S này thì anh đều luôn ăn đồ do đôi bàn tay của Tiểu Mẫn, cho nên, anh vốn đã quen theo khẩu vị này. Đến sau này, anh tự học nấu ăn, tập nêm nếm cũng vẫn là mùi vị như Tiểu Mẫn đã nấu. Vì vậy, món ăn do anh nấu ra, đặc biệt hợp với khẩu vị của Tuấn Kiệt.

Mà cứ vào mỗi một lần ăn cơm, thì Tuấn Kiệt đều cười đến vui vẻ, gọi đây mới là mùi vị của bữa cơm nấu ở nhà. Cho nên, mặc kệ là anh nấu ra món gì, thì Tuấn Kiệt cũng đều có thể ăn hết, khiến cho anh lại cảm nhận được sự tươi đẹp lẫn ấm áp của cuộc sống này.

Sau khi cơm nước đã xong, Tuấn Kiệt đi rửa chén, Trì Trạ lại cầm lên đồ ăn cho cá, nhìn con cá đang bơi qua bơi lại trong hồ thủy tinh. Kỳ thực, con cá này cũng chỉ chủng loại bình thường nhất mà thôi. Nhưng,

anh lại cảm thấy nó rất là xinh đẹp. Thân màu đỏ, đuôi màu trắng lượn lờ ở trong nước, theo sóng nước dập dờn như là đang phát sáng lấp la lấp lánh, xinh đẹp đến mức không sao tả xiết.

Sau khi rửa chén xong, Tuấn Kiệt vừa chùi khô tay lại vừa nhắc chân đi về phía Trì Trạ, tiếp theo, cậu chống tay lên trên đầu gối, khom lưng xuống, tầm mắt nhìn vào hủ thủy tinh, cùng anh ngắm nhìn, cá vàng bơi tới bên kia của trong hồ cá. Cậu lại vươn ra một ngón tay, gõ lên thành hủ thủy tinh một cái, ngay lập tức mặt nước rung rinh lên một trận, khiến cho con cá lại bơi trở lại. Thoáng chốc, bốn mắt của hai người nhìn nhau, lại nở nụ cười.

– Tôi không biết phải cho nó ăn nhiều hay ít đây. Cậu nói xem, cá có thể quên cho ăn mà đói bụng chết hay không đây.

Tầm mắt của Trì Trạ dõi theo con cá vàng đang không ngừng bơi lội kia, lại hỏi Tuấn Kiệt.

– Mỗi ngày, cho nó ăn một lần, mỗi lần chỉ một tí xíu là được rồi.

Lúc này, ánh mắt của Tuấn Kiệt lại rơi lên trên người của Trì Trạ.

Hồ cá được đặt ở nơi có ánh sáng chiếu vào, cho nên, sóng nước phản quang, sóng sánh in lên trên mặt của Trì Trạ, hàng mi thật dài, hai cánh môi mỏng đều gắt gao mím lại.

– Tại sao cậu lại mua có một con vậy?

Trì Trạ hỏi cậu,

– Nó sẽ rất là cô quạnh.

Tuấn Kiệt cũng không biết, câu nói này của anh là đang nói về con cá vàng kia hay là đang nói về chính anh nữa.

Cậu cách một tầng thủy tinh với nước hồ sóng sánh, nhìn về phía Trì Trạ ở đối diện.

Hiếm khi thấy được ánh mắt của anh lại toát ra một loại ngây thơ, đơn thuần, hóa ra, đáng vẻ khi Trì Trạ đối diện với người thân thiết với anh, chính là như vậy.

– Cảm ơn cậu,

Tuấn Kiệt nghe thấy Trì Trạ nói như vậy:

– Tiểu Mẫn đi lâu rồi. Đã rất lâu, tôi chưa từng được vui vẻ như ngày hôm nay... Có lẽ đúng là, do tôi một mình đã quá cô quạnh rồi đi... Thật sự là cảm ơn cậu.

Lúc Trì Trạ đang nói lời này, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm, dõi theo con cá vàng kia. Chỉ là anh sợ, vừa nhìn vào Tuấn Kiệt, thì anh sẽ không nói ra được những câu nói này. Kỳ thực, anh càng không biết tại sao, mình lại muốn nói ra những điều bí tình này với Tuấn Kiệt nữa.

Sau khi anh nói ra những câu nói thật lòng này, bất chợt, bầu không khí lại lắng lại.

Nhất thời, trên mặt của anh cũng đã ứng hồng lên. Anh cảm thấy, khá là lúng túng. Anh vừa mới định đứng lên, thì bỗng, đôi môi của anh đã bị hai cánh môi của Tuấn Kiệt mạnh mẽ đè chặt lên. Phải qua một, hai giây sau, anh hiểu ra: Tuấn Kiệt lại bất ngờ mà hôn lên môi anh!

8. Chương 8

Khi Trì Trạ tỉnh lại, Tuấn Kiệt vẫn còn nằm nhoài ở trên người của anh. Thân thể của cậu vừa cao to lại nặng đang đè ép anh đến mức nửa người đều bị tê dại.

Anh lo Tuấn Kiệt lại sẽ đột ngột tỉnh lại, cho nên, anh cẩn thận từng li từng tí một, động dẩy thân thể, cố sức thoát khỏi sự đè ép của Tuấn Kiệt. Nhưng mà Tuấn Kiệt vẫn khẽ rên lên một tiếng, tâm trí vẫn không mấy tỉnh táo lại đưa tay đến, xoa đầu của Trì Trạ, thuận theo đó mà sờ sờ đến vành tai của anh.

Nhất thời, Trì Trụ cảm thấy mình oan ức đến muốn khóc lên mà.

Thật là không thể nói lý với cậu ta một chút nào đi?

Tựa hồ như cảm nhận được Tuấn Kiệt đang bắt đầu tỉnh lại, Trì Trụ căng thẳng đến mức vội nhắm tịt cả hai mắt lại. Bất chợt, hơi thở của Tuấn Kiệt lướt qua trên mặt, khiến cho trái tim của anh cũng đột nhiên đập dồn dập cả lên.

Tuấn Kiệt nhìn thấy hàng mi của Trì Trụ vẫn đang run rẩy lên, liền biết anh đang giả bộ ngủ. Nhưng, cậu lại không biết giờ khắc này Trì Trụ đang mang theo tâm tình buồn nản, lại đúng lúc, hoàn toàn trái ngược với tâm tình vui sướng của cậu.

Bởi vì, tối qua, cậu đã được ăn no căng bụng, nuốt trọn cả một bữa tiệc lớn. Cho nên, sáng sớm thức dậy, thân xác lẫn tinh thần của cậu vốn cực kì thoải mái.

Trong lòng của cậu đều tràn đầy ngọt ngào, không nhịn được nhẹ nhàng hôn một cái lên mí mắt của Trì Trụ, nhất thời, khiến cho Trì Trụ giật mình một cái, theo phản xạ mà anh rụt người lại, chôn về phía sau, ngoan ngoãn như một bé mèo nhỏ.

– Anh đang giả bộ ngủ, hửm?

Tuấn Kiệt tiến đến, ghé sát vành tai của Trì Trụ, mở miệng nói lời trêu ghẹo, hỏi anh.

Trì Trụ liền mở mắt ra, trái tim đều nặng nề. Anh đã quyết định xong chủ ý, không thể cứ mặc kệ, trốn tránh như thế này là xong, càng không thể để cho Tuấn Kiệt ở lại nhà của anh nữa. Cho nên, anh né tránh khỏi cánh tay ôm ấp của Tuấn Kiệt, liền mở miệng, nói ra lời lẽ vô tình:

– Từ hôm nay trở đi, cậu mang theo hành lí của cậu mau cút ra khỏi nhà của tôi.

Tuy câu này nói ra đều nghe khá là hung ác, nhưng mà, kết hợp với ngữ cảnh này, lại cho ra, một hiệu ứng trái ngược, hoàn toàn không có chút uy hiếp nào cả, lại càng giống như là vợ chồng đã cãi yêu với nhau mà thôi.

Cho nên, Tuấn Kiệt cũng không sợ mà lại nở nụ cười, lại tiếp tục động tay động chân với anh, nói:

– Lúc trước, anh đã nói, chỉ cần em vẫn không muốn chuyển đi, thì em vẫn có thể ở lì đây đây nha.

Trì Trụ vừa nghe xong lời này, liền tức giận đến run người, nhào người vào phía trước, hai bàn tay đã túm lấy cổ của Tuấn Kiệt, vừa chộp đến đã bóp lấy, nhưng trong tay lại không sử dụng được bao nhiêu sức cả. Chỉ là ánh mắt của anh lại hiện lên vẻ tàn bạo mà nạt lớn:

– Bây giờ, là tôi đuổi cậu mau mau cút đi! Đừng để tôi tiếp tục nhìn thấy cậu nữa!

Tuấn Kiệt chỉ cười xấu xa, cũng không nói một câu nào cả. Cậu xòe năm ngón tay ra, vuốt ve theo đường cong trên eo của anh, sờ xuống cái mông, lập tức vỗ một cái lên đó, lại kéo nửa người trên của Trì Trụ xuống, đặt môi của mình lên trên môi của anh, hôn nhẹ một cái.

Vô lại!

Bây giờ, Trì Trụ mới hiểu rõ: hóa ra, Tuấn Kiệt mới thật sự là một tên vô lại.

Anh cau mày, dùng sức để tránh ra, vung tay lên liền muốn nện một cú đấm tàn nhẫn lên trên mặt của cậu, nhưng kết quả, nắm đấm của anh đã bị Tuấn Kiệt chộp lấy, cậu liền vươn lười ra, liếm lên tay của anh. Xưa nay, Trì Trụ nào có từng bị đối xử qua như thế này, cho nên, khiến cho anh vừa quẫn lại vừa tức. Anh lại học theo động tác liên hoàn đấm mà người ta thường chiếu ở trên phim võ thuật. Nhưng mà đối với Tuấn Kiệt, thì cậu liền dễ dàng, nhanh nhẹn nghiêng người tránh đi khiến cho anh tung đòn liên tục đến hoa mắt cả mắt, đông – nam – tây – bắc cũng đều không phân biệt nổi nữa, rốt cuộc, anh cũng không còn sức đâu mà đánh tiếp được nữa.

Mất thấy, anh đều đã quỳnh lên, đến sắp muốn khóc rồi đi, cho nên, Tuấn Kiệt mới tốt bụng mà thả tay của anh ra, vuốt ve gương mặt của anh, mới mở miệng nói:

– Đừng nóng giận. Em vốn không có ác ý. Chỉ là em yêu anh nên mới làm như vậy. Anh đừng khóc, đừng tự cảm thấy mình bị bắt nạt có được hay không,

Vừa dứt lời đổ dành Trì Trụ, cậu lại chột bật cười, nói tiếp:

– Hóa ra, anh lại đáng yêu đến thế này nha. Lúc bình thường, nhìn anh đều bày ra bộ dạng lạnh như băng đối với người ngoài đi. Mà thôi, như vậy là tốt nhất. Sau này, chỉ cho phép anh lộ ra đáng vẻ đáng yêu thế này với em thôi nha.

Dù Trì Trụ có trăm miệng cũng không thể nào mở miệng bào chữa nổi nữa.

Đối với những kẻ luôn ra vẻ khách khí ở bên ngoài nhưng trong lòng lại có ham muốn rõ ràng đối với anh, thì anh vốn vẫn có thừa cách để đối phó lẫn tròng trệ thích đáng mấy kẻ đó.

Nhưng mà, khi đối mặt với Tuấn Kiệt luôn hành xử gọn gàng, dứt khoát, thì trái lại, dù anh đã dùng đến cả tay chân bạo lực, thì anh cũng không biết làm sao để phản kháng nổi cậu cả.

Nên đành áp dụng cách đơn giản nhất là anh không thèm để ý tới cậu nữa.

Anh không thèm liếc mắt một cái nhìn đến cậu, mà định nhắc người lên, đi vào phòng vệ sinh để tắm rửa. Nhưng, ngay khi lòng bàn chân vừa chạm xuống mặt đất, thì cả hai cẳng chân đều mềm nhũn xuống đến không đứng vững nổi nữa. Tức thì, anh ôm oán giận mà tròng mắt nhìn đến Tuấn Kiệt. Tuấn Kiệt bị đôi mắt hạnh của anh nhìn trừng trừng. Nhất thời, trong lòng của cậu liền ngứa ngáy. Ngay lập tức, vươn tay đến, túm lấy vòng eo của anh, liền chu môi đến hôn lên trên đôi môi của anh. Cậu vừa hôn môi lại vừa xấu xa trêu ghẹo:

– Anh không nên dùng ánh mắt đáng yêu như vậy mà nhìn em nha. Anh vừa nhìn em như vậy, em liền cảm thấy là anh đang dụ dỗ em đấy. Đáng yêu đến mức khiến cho em hận không thể ‘ăn’ anh ngay lập tức mà.

Ngay lập tức, Trì Trụ xoay người lại, vung một bàn tay đến, đập xuống một bên gò má của Tuấn Kiệt. Nhưng lần này, Tuấn Kiệt lại không tránh né, kết quả là cậu đã hung hăng bị dính phải một tát tay giòn tan. Mà, cậu vẫn không có chút biến sắc nào cả, chỉ dùng hai tay mình trực tiếp bế bổng Trì Trụ lên, vừa cất bước vững vàng mà đi về phía phòng vệ sinh. Còn, Trì Trụ đều đã nóng nảy đến mức cả người liên tục giãy dụa, không ngừng quơ quàng hai tay đánh đập lên trên người của cậu.

Trải qua buổi tối hôm qua, đúng là Trì Trụ đã khiếp sợ thể lực của Tuấn Kiệt rồi đi.

Anh cũng là nam nhân, cho nên, anh biết rõ, nếu cứ để cậu ta bế mình vào phòng tắm vốn chính là đưa dê vào miệng cọp, lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà, bất luận anh có đánh mạnh ra sao đi nữa, thì Tuấn Kiệt đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Đến cuối cùng, Trì Trụ không thể không xuống nước mà nhẹ giọng xin tha:

– Anh không quậy nữa đâu. Anh vẫn còn bệnh chưa khỏe lại còn bị em lấn lộn đến thế này rồi mà. Xin em thương xót cho thân già này của anh có được hay không? Năn nỉ em đó.

Trì Trụ nói ra lời này có chút ý tứ làm nũng, Tuấn Kiệt vốn thích ăn mềm không thích ăn cứng, cho nên, vừa nghe xong, trái tim của cậu lại chột mềm nhũn một trận. Cậu mở miệng, nhẹ giọng dụ dỗ:

– Vậy anh hôn em một cái đi.

Bị ép vào tình thế khó khăn, Trì Trụ chỉ đành phải quyết tâm, nhắm mắt đưa mặt đến, chu môi, mỗ một cái nhẹ lên trên gương mặt của cậu như là chuồn chuồn lướt nước vậy.

– Cảm giác thế nào?

Được như ý nguyện, Tuấn Kiệt lại xấu xa hỏi trêu anh.

Trì Trụ biết là cậu cố ý, nhưng mà người của anh lại nằm ở trong vòng tay của cậu, càng không thể lớn tiếng mắng người được, cho nên, anh chỉ đành im lặng, không đáp lại một lời nào cả.

Tuấn Kiệt bày ra tư thái ‘dù bận rộn nhưng vẫn ung dung’ mà nhìn chăm chú vào anh, nói rõ ràng từng chữ một:

– Còn em, thì mỗi một lần, em hôn anh, đều ném được hương vị ngọt ngào. Em biết, anh cũng yêu em mà. Ngày đó, em đi đến bệnh viện vừa nhìn thấy anh thì em liền biết rồi.

Ngay lập tức, Trì Trụ lẩn trốn ánh mắt chăm chú của cậu, vội mở miệng chối bỏ:

- Đây là do em suy diễn linh tinh mà thôi. Anh không hề yêu em.
- Vậy tối hôm qua, rốt cuộc là tại sao anh lại ôm lấy em hả?

Tuấn Kiệt hỏi ngược lại.

Lần này, Trì Trụ bị nghẹn đến mức không còn lời nào để phản bác được nữa, lại càng không dám nhìn đến cậu, cho nên, anh trực tiếp, bướng bỉnh mà lộ ra vẻ ‘liều chết không đối chứng’ mà cứ nằng nặc chối bỏ:

- Tôi không hề thích cậu. Từ xưa đến nay, vẫn luôn là không thích. Dù là quá khứ hay là hiện tại, kể cả tương lai đi nữa, tôi cũng không thể nào thích cậu được cả. Dù cho tương lai của tôi, tôi có yêu thích đàn ông đi nữa. Thì, tuyệt đối, người đó cũng sẽ không phải là cậu.

Lời này của anh vừa nói ra, ngay lập tức khiến cho Tuấn Kiệt choáng váng, trong ánh mắt của cậu liền nổi lên tức giận. Cậu vừa nghĩ thầm: anh còn dám nghĩ muốn ở cùng thằng đàn ông khác sao, giỏi lắm!

Nhất thời, hai tay của cậu đang bế lấy cả người của anh lại không khỏi dồn sức mà siết thật chặt lại, cố ý lấy hành động này mà trừng phạt anh, khiến cho Trì Trụ đang nằm ở trong lồng ngực của cậu bị siết đau đến mức không thể làm gì khác hơn là cả người đều vặn vẹo, muốn né tránh.

Trì Trụ lẩn trốn vuốt sói của Tuấn Kiệt, đến cả giọng nói đều run lên:

- Cậu nghe cho rõ đây. Ngày mai, tôi sẽ đổi khóa cửa. Hôm nay, cậu còn không đi, thì ngày mai, tôi sẽ lập tức quăng hết cả đồ đạc của cậu ra khỏi cửa.

Lúc này, đôi chân mày của Tuấn Kiệt đều đã cau lại, đặt Trì Trụ ngồi vào trong bồn tắm.

Cậu lại liền đưa tay ra, mở vòi nước lên. Ngay lập tức, từ trong miệng vòi, chảy ra một luồng nước lạnh, liền thấm ướt sũng cả một thân người của Trì Trụ, khiến cho anh phải lạnh run lên, mà phát ra một tiếng ‘hừ’. Tức thì, anh quay đầu lại, trừng mắt nhìn chăm chăm vào cậu.

Lúc này, Tuấn Kiệt cũng đã nhấc lên một bước chân mà nhảy vào bồn tắm rồi, cả lồng ngực đều dán lên trên thân thể của Trì Trụ, hai tay đều ôm lấy vòng eo của anh, dùng giọng điệu gần như là uy hiếp mà nói:

- Vậy em liền đi đến công ty của anh, ở ngay trước mặt toàn bộ nhân viên của anh, mà hôn môi anh. Anh có tin hay không hả? Em vốn là người —nói được là sẽ làm được nha.

Nhất thời, cả người của Trì Trụ đều cứng ngắc lại. Anh biết Tuấn Kiệt sẽ dám làm ra được cái hành vi điên rồ này đi.

- Cậu dám sao! Cậu lại dám uy hiếp tôi sao hả!
- Bây giờ, em chỉ là đang thương lượng với anh mà thôi. Anh chọn đi, một là anh vẫn nên ngoan ngoãn mà ở cùng với em; hai là ở trước mặt mọi người, được em...
- Cậu!

Tức khắc, Trì Trụ đều hồi hận đến ruột đau xanh a. Thật sự là anh muốn cầu xin ông trời, cho mình một phép màu. Nếu như anh có thể đảo ngược thời gian, thì anh tình nguyện dùng tiền thuê phòng ở cho cậu, hoặc tốt hơn là thuê cho cậu cả một căn nhà đi.

- Nếu như anh dám thay khóa cửa, thì em sẽ đứng ở dưới lầu mà gọi to tên của anh, mãi đến tận khi anh mở cửa mà thôi. Nếu như anh nhất quyết đuổi em đi, thì dù em có rời đi cũng sẽ mang theo cả mọi di vật của chị hai mới cam tâm mà rời khỏi căn nhà này nha.

Trong lúc Tuấn Kiệt nói ra lời này, lại dùng một bên thái dương của mình mà dụi dụi vào sườn mặt của Trì Trụ, động tác nũng nịu, ngọt ngào thế này, lại khiến cho Trì Trụ dâng lên sợ sệt không thôi.

Đối với chuyện lần này, anh vốn sợ sệt, biết suy nghĩ sâu xa, lo lắng đến rất nhiều điều hơn cả Tuấn Kiệt.

Trong đầu óc của Trì Trụ lại đang vận chuyển đủ mọi loại phương án đều đối phó.

Nhưng, Tuấn Kiệt lại tuyên cáo rằng, nếu cậu ta rời đi nơi này thì cũng sẽ dọn hết mọi di vật của Tiểu Mẫn mang theo mình. Cho nên, anh cũng không còn có cách nào khác cả. Dù là một chút thủ đoạn tàn nhẫn, thì anh cũng đều không sử dụng ra được.

Nhất thời, ở trong lòng của Trì Trạ hung dữ mà mắng to:

Đê tiện! Quá đê tiện!!!

*

Ở trong phòng tắm, Tuấn Kiệt lại giở trò xấu mà sờ soạng hết cả người của Trì Trạ mới đã nghỉen, lại tiếp tục tắm rửa sạch sẽ giúp cho anh, mới chịu thả người ra.

Hôm nay lại là chủ nhật, chờ đến khi cả người của Trì Trạ tốt hơn một chút rồi, thì trong hòm mail cùng với hộp thư trong điện thoại di động đều bị tin nhắn gửi đến chật cứng, sắp nổ tung luôn rồi đi.

Vì vậy, anh tạm thời quăng việc ‘muốn đuổi Tuấn Kiệt đi ra khỏi nhà’ ở một bên. Anh lại chuyển tâm xử lý đồng công vụ vừa nhận được.

Tuấn Kiệt cũng ngồi ở bên cạnh, vừa lên mạng, nhìn tài liệu công việc rồi đến xem tin tức. Sau khi đã xem xong một lúc, cậu lại thay một bộ đồ thể thao, đi ra ngoài chơi bóng rổ với bạn bè. Cả người của cậu đều tràn trề sức sống.

*

Người trẻ tuổi, thể lực thật là tốt.

Trì Trạ vừa nghĩ vậy. Nhưng trong lòng của anh lại không khỏi lo lắng lên.

Sau này, Tuấn Kiệt đã được chiếm lợi được một lần rồi, thể nào cũng sẽ càng được nước mà lần tới đi.

Nếu như cậu ta chết lì ở lại đây, vậy thì anh chỉ có thể tự mình chuyển đi vậy.

Nhưng mà anh vừa nghĩ lại, đây là nhà của anh, thì tại sao anh lại là kẻ phải chịu thua đây?

Huống hồ gì thì anh đã gây dựng nên cả một công ty ở nơi đây, mà Tuấn Kiệt vốn chỉ là một thanh niên với hai bàn tay trắng, vốn không hề có bất kì tài sản gì cả.

Chỉ là, anh ‘chạy trời vốn không tránh khỏi nắng’, cũng không thể cứ mỗi ngày lẩn tránh cậu ta được.

Kỳ thực, anh vốn không ý thức được rằng, ngay khi cái ý niệm này lướt qua tâm trí của mình, thì ở trong suy nghĩ đó, anh cũng đã tự quy hoạch cả sự có mặt của Tuấn Kiệt vào trong tương lai sau này của mình mất rồi.

9. Chương 9

Đương nhiên là Tuấn Kiệt hiểu được nỗi lo lắng của Trì Trạ, cũng biết.

Trong lần mây mưa này, ít nhiều gì thì cũng đều là do bản thân cậu cũng đã làm ra chút hành vi ‘Bá Vương ngạnh thượng cung’ đối với Trì Trạ. Kỳ thực, cậu mới là kẻ hoàn toàn không có chút lý lẽ gì để bênh vực được cho chính bản thân mình cả.

Nhưng, cậu cũng cực kì hiểu rõ ràng.

Nếu như cứ học theo phim ngôn tình thần tượng mà cậu vẫn luôn làm ra hành vi ái muội, câu dẫn, rồi đến khi hai người liếc mắt đưa tình, vẫn dở dở ương ương kéo dài đến sau này. Thì, cậu cũng không biết là đến tận ngày tháng năm nào thì cậu mới nắm được bàn tay của Trì Trạ nữa đây.

Chẳng thà, ngay khi vừa bắt đầu, cậu liền thẳng tay, ép anh uống vào một liều thuốc mạnh. Hai người đều trực tiếp lao vào yêu nhau, vừa đánh nhanh thắng nhanh, lại cho ra hiệu suất khá là cao đi.

Tuy Trì Trụ đã nói, xem như tương lai này, anh có yêu thích đàn ông đi nữa, người đó cũng sẽ không phải là cậu. Thì, Tuấn Kiệt cũng đã tin tưởng vào lời nói này, vốn không cần nghi ngờ.

Thế nhưng, kì thực, trong câu nói này lại chứa rất nhiều sơ hở cùng với ý tứ mập mờ.

Trì Trụ nói như vậy. Phân tích theo nghĩa bóng đơn giản chính là:

Anh không có cách nào vượt qua cửa ải ‘chị hai và nhà họ Lạc’ này.

Bởi vì, chuyện yêu đương giữa anh và chị hai lại chưa từng nhận được lời chúc phúc nào từ người nhà của cậu.

Với cả, việc anh và chị hai tự nguyện ở bên nhau, thì cả hai đều đã trở thành người thân của nhau. Nhưng, nhà họ Lạc lại xem chuyện ‘anh với chị hai ở bên nhau’ là tội ác tày trời.

Từ đầu đến cuối, đều vẫn luôn vắt ngang một câu ‘danh không chính, ngôn không thuận’ ngăn cách mối quan hệ giữa anh và chị hai với nhà họ Lạc.

Mà, nếu như hiện tại, anh lại yêu đương với em vợ, thì quả thật, đây chính là chuyện tội ác tày trời, càng khiến cho người ta nghĩ anh ấy là kẻ tồi tệ đến mức nào đây?

Anh ấy đã để cho chị hai chịu đựng nhiều thiệt thòi đến vậy, rồi anh ấy cũng luôn nai lưng ra gánh chịu miệng lưỡi ác độc dèm pha của mọi người đến mức chịu không nổi rồi đi.

Đây là những điều khiến Tuấn Kiệt đau lòng thay cho anh.

Nhưng, những điều này đối với cậu mà nói, lại cũng đều không phải việc gì quá đáng kể.

Bởi vì Trì Trụ luôn quan tâm đến chị hai đã qua đời của cậu, nhưng lại dùng thái độ xa cách, lạnh lùng mà xem thường người nhà của chị hai.

Cậu càng không lo sợ bản thân mình bị dính phải lời đồn đãi nhảm nhí. Kể cả một chút gánh nặng về cảm giác tội lỗi gì đó, vốn cũng không có chút ý nghĩa nào với cậu cả.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, Tuấn Kiệt vốn là người đã quen được chiều chuộng. Xưa nay, đều là do người khác thuận theo ý của cậu. Cho nên, cậu vốn chưa từng để mình chịu chút thiệt thòi nào cả. Nếu kêu cậu phải nhẫn nhịn mà chỉ yên lặng đứng ở một bên mà cho đi tình cảm của mình không cần hỏi báo thì tuyệt đối là điều không thể.

Cho nên, giờ phút này đây, điều mà khiến cho Tuấn Kiệt quan tâm nhất, đó chính là cảm xúc và tình cảm của Trì Trụ dành cho mình ra sao đây.

Trái tim của Trì Trụ vốn đã xiềng xích vây kín, siết chặt lại khiến cho tình cảm của anh đều chết lặng, luôn tự nhốt mình ở một chỗ.

Nhưng từ góc nhìn của cậu lại nhìn thấy, đây đúng là một loại kết thúc tình cảm khiến cho anh tự dần vặt, ngược đãi bản thân mình mà thôi. Hành vi này của anh vốn không có cái gì, gọi là vĩ đại cả.

Muốn yêu thì tại sao lại không thể yêu?

Muốn chiếm lấy, vậy thì tại sao mình lại phải e dè mà không tự nhào đến để bắt lấy được thứ mình muốn đây?

Đây, chính là logic của Tuấn Kiệt: ‘Nếu bạn không muốn mở cửa, vậy thì tôi liền cố chấp xông vào trong là được rồi.’

Qua ngày hôm sau, chỉ cần cảm nhận được Tuấn Kiệt tới gần, thì Trì Trụ sẽ không tự chủ được mà cả người đều trở nên căng thẳng.

Anh biết, nếu như anh dám đóng gói toàn bộ đồ đạc của Tuấn Kiệt ném ra ngoài, thì cậu thật sự sẽ đứng lì ở dưới lầu mà la to tên của anh lên, khiến cho mọi người đều biết đến.

Anh vốn không phải là kẻ mặt dày, vốn không biết xấu hổ. Bản thân anh vẫn còn muốn giữ gìn mặt mũi đây.

Thế nhưng, Trì Trạ cũng không muốn làm ra hành vi ‘cậu không đi thì tôi đi’. Cũng như trước đã nói, nhà này vốn là của anh.

Một là anh không thể nào lại dễ dàng chấp hai tay dâng lên một ngôi nhà tốt đẹp này cho ai đó được cả.

Hai, cũng là điểm quan trọng nhất, bởi vì căn nhà này, chính là nơi ở mà lúc trước anh với Tiểu Mẫn đã cùng nhau chọn.

Mua được từ hồi mà anh vẫn còn đang gầy dựng sự nghiệp, cuộc sống của cả hai mới vừa có chút khởi sắc. Tuy mua không nổi ngôi nhà quá rộng rãi, xinh đẹp, nhưng mà ngôi nhà này vẫn được tính là khá tiện nghi đi. Với lại, Tiểu Mẫn là một người luôn theo chủ nghĩa áp dụng kinh tế. Nơi này vốn có giao thông tiện lợi, bốn phương đều có đường lớn thông đến mọi ngõ. Bên cạnh nhà còn có cả bệnh viện, trường học, thương trường. Đúng là một nơi ở có giao thông thuận tiện, không thể nào kiếm được chỗ ở tốt hơn được nữa, dù nhà rất nhỏ.

Sau khi cả hai dời nhà đến ở nơi này, tưởng tượng ra tháng ngày sau này, cả hai được yên ấm sống bên nhau rồi, cảm thấy vẫn còn có rất nhiều thời gian tốt đẹp đáng để chờ đợi.

Nhưng bây giờ, ngôi nhà này vẫn còn nguyên, nhưng người đã không còn nữa rồi.

Trì Trạ lại càng thêm không nỡ rời đi.

Anh chắc rằng, Tuấn Kiệt cũng đã đoán ra được điểm này, cho nên, mới nắm chắc lấy nhược điểm này mà uy hiếp anh.

Chỉ là sau lần mây mưa đó, cũng coi như là Tuấn Kiệt biết ngoan ngoãn như thường rồi đi. Cậu vẫn biết điều mà phân phòng ra để ngủ.

Do công việc của cậu vốn không thể nào bận rộn hơn Trì Trạ được cả. Cho nên, thường ngày sau khi Trì Trạ xả giao xong, vừa trở về đến nhà, đều thấy trong nhà đều đã được quét tước qua đến sạch sẽ, sáng bóng.

Tuấn Kiệt còn cố ý đi học nấu cơm nữa. Tất nhiên là tay nghề của cậu không có cách nào so sánh được với Tiểu Mẫn, nhưng mà sắc hương lẫn mùi vị của bữa cơm này đều đã được phối hợp khá là đầy đủ.

Khi Trì Trạ về nhà muộn, cậu sẽ chờ thức ăn lại giữ ấm, còn để lại một tờ giấy nhắn, viết lên mấy lời dặn dò ân cần, khiến cho Trì Trạ cảm nhận được sự ấm áp đã lâu nhiều năm không thấy.

Anh không khỏi cảm thán, đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, anh vẫn là chạy không thoát khỏi hạnh vi vừa ấm vừa xoa này mà.

*

Đến cuối tuần, Tuấn Kiệt thường xuyên sẽ hẹn ba, năm người bạn tốt mà cùng nhau tụ tập đi chơi bóng rổ. Dù là bạn học cũ từ thời chính quy hay bây giờ đã là thực sĩ, dù ngày xưa có quen thân hay chỉ là quen biết sơ sài, đều có rất nhiều người đều đang làm việc ở thành phố S, cũng đều sẽ hẹn nhau mà ra tụ tập lại thành nhóm nhỏ mà gặp gỡ một lúc.

Tình cảm bạn học ngày xưa đều rất là đáng quý. Huống hồ gì, mọi người đều đã là người làm ăn ở trong cùng một thành phố, có thể kiếm thêm một chút ích lợi trong những dịp giao tiếp này, cũng đều không tệ đi.

Chỉ cần Trì Trạ có ở nhà, Tuấn Kiệt sẽ lôi kéo anh đi cùng.

Anh lại hay từ chối, thường lấy cớ bận rộn công việc. Thì, Tuấn Kiệt sẽ nói, chính là bởi vì bận rộn quá mức rồi, cho nên, anh mới cần nên dựa vào vận động mà thả lỏng tinh thần đi, mới có thể làm việc tốt được.

Trì Trạ vừa nói ra, dù anh có đi theo cùng, cũng sẽ không biết chơi đâu.

Ngay tức khắc, Tuấn Kiệt sẽ đâm thủng:

– Anh gạt em. Trước đây, ở quê nhà, em từng thấy anh chơi bóng rổ rồi nha. Đừng tưởng rằng khi đó em còn nhỏ, thì hiện tại Đà không còn nhớ rõ nữa sao... Huống hồ gì, cạnh sân bóng còn có một tiệm cà phê, nếu anh sợ lạnh, không thích chơi bóng thì cũng có thể ngồi ở trong tiệm vừa uống cà phê vừa cách tắm kiếng mà nhìn em chơi đi.

Nếu như Trì Trạ vẫn còn đang do dự, thì Tuấn Kiệt sẽ dúi dúi lên người của anh mà làm nũng đến khi anh không còn có cách nào khác là đành phải thuận theo ý của cậu vậy.

Vừa ra khỏi cửa, Tuấn Kiệt đã thừa cơ hội mà kéo lấy bàn tay của anh, nắm chặt lấy, nhét ở trong túi áo khoác của mình, thì tay cậu lại càng nắm lấy thật là chặt chẽ.

Thoáng chốc, Trì Trạ lúng túng đến muốn chết.

Ngay khi anh càng muốn kéo tay ra bên ngoài thì Tuấn Kiệt liền nắm lại thêm chặt.

Tuấn Kiệt vốn khí lực rất lớn, lại đang rất vui vẻ, hứng thú mà trêu ghẹo với anh. Cậu cứ nhất quyết không buông tay ra. Bàn tay của cả hai đều giăng co đến mãi đến tận khi bàn tay của cả hai người đều ra thân mồ hôi.

Ngay lúc này, trong lòng của Trì Trạ đã mắng to: thằng nhóc này, tại sao mà lại xấu xa đến như vậy hả?!

Nhưng, tay của anh lại vẫn an ổn mà thoải mái để yên ở trong túi áo khoác của cậu.

*

Vừa đến sân bóng, Trì Trạ liền nhìn thấy đám bạn học cũ kia của cậu, đều là thanh niên tràn đầy sức sống, phảng phất như là khiến cho tinh thần của Trì Trạ cũng phấn chấn lên theo không ít vậy.

Tầm mắt của anh nhìn theo đám thanh niên này hết chạy lại nhảy ở trên mặt sân rộng rãi.

Bọn họ đều nói chuyện với nhau bằng thứ tiếng lóng đang nổi ở trên mạng, mà anh vốn nghe không hiểu gì cả.

Anh mới hiểu ra, thì ra dù cho anh và cậu đều luôn ở sống chung một căn nhà nhỏ nhỏ kia, nhưng giữa hai người vốn đã tồn tại sẵn một khe nứt sâu hun hút, đã tạo nên khoảng cách xa xôi giữa đến như vậy.

Anh ngồi ở trong tiệm cà phê, tầm mắt vẫn luôn dõi theo xem trận bóng của bọn họ.

Nhưng, anh càng xem lại càng thêm bí ai:

Một thanh niên tràn đầy sức sống lại có một tương lai tốt đẹp đến vậy. Đúng là do anh đã liên lụy đến cậu ta rồi sao?

*

Tuấn Kiệt vốn muốn cho Trì Trạ càng hiểu rõ thêm bản thân của cậu. Nhưng cậu lại không ngờ tới việc mình lại ‘chứa lợn lành thành lợn què’.

Đương nhiên là Trì Trạ sẽ không thể nào ăn ngay nói thật được rồi. Nhưng trên mặt của anh lại hiện lên vẻ lạnh nhạt rõ ràng.

Vừa chơi bóng rổ xong, Tuấn Kiệt mang theo một thân mồ hôi nhễ nhại mà đi tìm anh, thấy anh nói chuyện lạnh nhạt với mình. Cậu lại tự mình tưởng bở, cho rằng là anh đang ghen, trong lòng lại khỏi phải nói là đắc ý đến cực kì rồi đi. Nhìn thấy anh bày ra một bộ mặt oan ức, chừ ự, thì cậu hận không thể nâng mặt của anh lên mà đè môi xuống, để mãnh liệt hôn anh một trận, ngay ở trong tiệm cà phê này.

*

Ngày hôm đó, ngay khi về tới nhà, vừa đặt chân vào phòng khách, Tuấn Kiệt liền vừa cởi bỏ quần áo vừa ồn ào đòi đi tắm rửa.

Trì Trạ cũng không coi đó là chuyện to tát, liền để cho cậu tự tung tự tác.

Kết quả, khi tắm đến giữa chừng, Tuấn Kiệt mới kêu lên là mình đã quên lấy khăn tắm vào. Cho nên, anh đành phải lấy đến giúp cậu. Nhưng, anh lại kiêng kị mà chỉ đẩy cửa phòng tắm ra một nửa, mới thò tay

đang cầm khăn tắm đưa vào trong, nhất thời, cánh tay lại bị Tuấn Kiệt tóm chặt lấy, lập tức kéo mạnh một cái. Ngay lập tức, cả người anh bị kéo vào trong, liền có một dòng nước dội lên trên mặt của anh. Nhất thời, nước tràn vào cặp mắt khiến cho anh xốn đau không thôi. Cho nên, anh cố nhắm mắt lại không để làm dịu đi chua xót.

Nhưng, bàn tay của Tuấn Kiệt lại bắt đầu không thành thật mà làm loạn, lôi kéo quần áo của anh đến lộn xộn cả lên.

– Áo ngủ của tôi!

Trì Trụ cố sức kéo lại bàn tay đang làm loạn của Tuấn Kiệt mà la to lên:

– Cậu buông tay ra đi. Quần áo của tôi đều bị ướt cả rồi! ... Đừng, nằm trên gạch men rất là lạnh.

– Vậy để em giúp anh.

Trái lại, Tuấn Kiệt chỉ dùng chút sức mạnh, liền làm ra một loạt động tác nhanh và gọn mà cởi sạch cả người của Trì Trụ, tiếp theo, lại ôm lấy Trì Trụ liền tách mở hai chân của anh ra.

Lúc này, Trì Trụ mặc cỡ đến toàn thân đều đỏ ửng cả lên, vội la lên:

– Làm sao mà động tác của cậu lại thành thực đến vậy hả!

Anh vừa oán trách xong. Lại không biết rằng, nghe vào trong tai của Tuấn Kiệt, thì cậu lại càng cảm thấy hai người như là đôi uyên ương đang ân ái vậy.

Cho nên, cậu vừa ôm lấy anh vừa mơn trớn, ma sát thân thể của anh lại còn liên tiếp hôn loạn lên người của anh, hoàn toàn không tuân theo bất cứ quy luật nào cả. Lại càng khiến cho anh muốn cố sức phản kháng cũng không làm được. Không bao lâu, anh cũng đã bị hành động kích tình nóng bỏng, vội vàng lại lộn xộn này khiến cho tâm trí đều chìm đắm vào mơ hồ, cơ thể cũng động tình theo. Toàn thân lại cứ vừa ngứa lại nóng, hai cánh tay lại theo quỹ thần xui khiến mà ôm chầm lấy người của Tuấn Kiệt. Mà, vừa nhận được cái ôm ấp này của anh, cậu lại càng hăng hái. Ngay lập tức, cậu ôm anh ngồi vào bồn nước nóng lại làm tình một trận, trải đầy cảnh “xuân” vô hạn ở trong phòng tắm.

*

Anh chỉ cảm thấy nước tắm này nóng đến nhiệt độ vừa phải, cho nên, anh vừa ngâm mình liền thấy thật thoải mái, đến mức tiếng rên rỉ đều biến dạng càng thêm mười phần quyến rũ, như là ‘đã ham muốn lại mà còn giả vờ từ chối’ vậy.

Tuấn Kiệt đang chăm chỉ cày cấy ở trong thân thể của anh, lại vừa đang nghĩ: đây còn không phải là anh ấy đang cố ý quyến rũ mình hay sao? Sau này, đến lúc làm tình, nên gắn camera mà ghi lại cảnh, em đang cố gắng làm anh sướng đến đâm đãng như thế này, lại mới được. Tiếp theo, cho anh xem lại thử xem, anh còn có nhận ra chính mình đã xinh đẹp đến mức nào hay không đây.

*

Tối hôm đó, Tuấn Kiệt lại ôm anh lăn qua lộn lại, làm thẳng một mạch từ tối đến sáng.

Anh đều mang một thân tàn tạ.

Đến sau đó, Trì Trụ thực sự không chịu nổi nữa, nhưng đến khi lực xin tha, anh cũng đều không còn nữa là, chỉ đành bám chặt lên trên người của Tuấn Kiệt, mặc cho cậu làm mình ở trong mọi tư thế.

*

Đánh xong cả một trận mây mưa dài đằng đẵng này, hai người đều kiệt sức.

Trì Trụ nghiêng người nằm sang một bên, hai chân đều đã bị tê rần. Ngay lập tức, thân thể ấm áp đầy sức sống của Tuấn Kiệt lại dán tới, vây quanh người của anh, còn không bỏ qua mà vươn cánh tay mò lên trên, sờ đến trước lồng ngực của anh, mà nhẹ nhàng mơn trớn ở trên đó.

– Đừng động vào anh.

Trì Trạ vươn tay đến uể oải mà túm lấy bàn tay của cậu, kết quả, hai cánh môi đang hé ra của anh đã bị Tuấn Kiệt đầu lưỡi chặn lại, lấp vào đầy cả khoang miệng, không ngừng cướp đoạt, mặc cho cậu muốn gì thì cứ lấy.

Tiếp theo, Tuấn Kiệt lại cúi đầu xuống, mút mạnh lên xương quai xanh của anh, để lại một dấu hôn đỏ tươi chói lọi.

– Anh thật là thơm mà.

Trì Trạ chợt phát ra một tiếng “xùy”, vừa nở nụ cười nói:

– Đã là một ông chú già, còn thơm tho cái gì hả.

Tuấn Kiệt lại vỗ một cái lên cặp mông của anh, mắng yêu:

– Không cho nói bậy. Anh vốn không có già chút nào cả.

Trì Trạ quay đầu lại, lườm cậu một cái đầy ‘phong tình vạn chủng’, vừa nói:

– Nhóc ngốc.

Nhất thời, Tuấn Kiệt đã bị cái lườm câu đến hôn vía lên mây. Tức khắc, cậu lại cúi đầu xuống, hôn loạn lên trên mặt của anh, tiếp theo, ngậm lấy đôi môi của anh liền mút chặt lấy, vừa hôn không dứt vừa hàm hồ nói:

– Anh xem anh làm ra dáng vẻ này còn không phải là muốn duk dỡ em nữa hay sao hả?

Ngay lập tức, Trì Trạ bị dọa sợ, vội vàng trực tiếp mà đẩy cậu ra, tìm có nói:

– Em đừng nghịch nữa. Môi anh đều bị sưng cả lên rồi. Ngày mai, anh còn muốn đi Bắc Kinh mở hội nghị đây.

Tuấn Kiệt ngẩn người liền hỏi:

– Đi bao lâu? Tại sao mấy ngày nay, em lại chưa từng nghe anh nói qua đây?

– Ba, bốn ngày đi. Chỉ là đến quan sát một hạng mục mà thôi.

Trì Trạ bị ôm dính chặt đến cả người đều phát nóng cả lên, vội nghiêng người về trước để tránh né,

– Vả lại, mọi chuyện của anh vốn không cần phải báo cho em biết.

Nhất thời, Tuấn Kiệt không hài lòng. Ngay lập tức, cánh tay choàng qua xương hông của anh, liền kéo cả người của anh lui về phía lồng ngực của cậu, tức khắc, cả hai cánh mông của anh dán sát lên trên ‘thứ đồ gì đó vừa không ngừng quấy rối’ ở trong cơ thể của anh, khiến cho Trì Trạ vội hít sâu vào một hơi.

– Anh không cần phải báo cho em biết sao?

Tuấn Kiệt liền trừng phạt mà siết chặt lấy chân của anh như là sắp bẻ xuống vậy, ngay lập tức, Trì Trạ vội rên lên một tiếng, cả người đều bất an mà giây dụa cả lên.

– Đừng nhúc nhích. Chỉ cần anh hơi cử động thì em lại nổi lên phản ứng mất.

Lời này khiến cho Trì Trạ cả kinh mà trợn mắt lên, vội quay đầu lại nhìn cậu, cả cổ họng đều run lên, nuốt xuống một ngụm nước miếng mà nói với cậu:

– Em, đừng nên quá đáng. Không phải là đã lẫn lộn hết cả một đêm rồi sao, lại vẫn còn sức mà làm nữa hả.

Tuấn Kiệt liền cười cười, đắc ý đáp:

– Chỉ là vì người mà em muốn ôm, vốn là anh, cho nên, em mới dễ hưng phấn đến như vậy nha.

Cậu vừa thốt ra lời này, lại khiến cho trong lòng của Trì Trạ cực kì rung động, lại càng bất đắc dĩ mà thở dài ra một hơi.

– Sao vậy?

Tuấn Kiệt hỏi anh.

– Không làm sao cả...

Trì Trạ vốn không muốn nói, nhưng ngập ngừng một, hai giây, thì anh vẫn mở miệng mà nói,

– Chung quy thì anh và em cứ thế này, vốn không phải cách tốt đi. Em không có nghĩ đến sau này hay sao?

Nhất thời, Tuấn Kiệt không nói ra được lời nào, thì Trì Trạ đã tiếp lời:

– Em cũng biết mà. Giữa em và anh vốn không có khả năng nào cả. Coi như không bàn đến gia đình em, mà chỉ nói về mối quan hệ này của hai người giữa anh và em thôi, thì giới tính cùng với tuổi tác cũng đều là một trở ngại lớn rồi. Cho nên, không bằng, anh và em nên sớm một chút...

– ‘Nên sớm một chút’ cái gì hả?

Tuấn Kiệt nhìn chằm chằm vào hàng mi dài lại dày của Trì Trạ mà cảnh giác, mau mắn hỏi ra một câu,

– Nếu như anh dám nói, ‘nên sớm một chút mà kết thúc mối quan hệ này’, thì em liền khiến cho anh đến ngày mai cũng không thể nào nhấc chân bước ra khỏi cửa nhà này ha.

Vừa dứt lời, cậu lập tức hung hăng vỗ một cái lên trên mông của Trì Trạ, khiến cho anh bị đau đến kêu ra tiếng, càng làm cho Trì Trạ không dám nói ra lời nào, chỉ đành nuốt đống lời đang định nói ra xuống bụng.

– Anh cho rằng em là thằng nhóc con chỉ là nhất thời dâng trào tâm huyết mà vui đùa với anh một chút hay sao hả? Anh coi em là ai đây?

Lần này, Tuấn Kiệt đều nói chuyện rất là nghiêm túc,

– Anh không cảm thấy bản thân anh đã bị những chuyện quá khứ vụn vặt, không mấy quan trọng này, trói buộc mình đã quá lâu rồi hay sao?

Ngay tức thì, Trì Trạ dứt khoát lắc đầu một cái, nói ra lời lẽ thâm tình tha thiết, lại chất chứa nỗi xót xa:

– Em có biết là lúc Tiểu Mẫn vừa rời đi, anh đã phải chịu bao nhiêu khổ sở hay không? Vào lúc ấy, anh lại bị bệnh nặng. Kỳ thực, anh không hề sợ sệt chút nào cả. Lúc đó, anh đã nghĩ, nếu cứ như vậy mà chết đi, cũng không tội. Cứ dứt khoát mà biến mất khỏi thế gian này đi.

Đây là lần đầu tiên Trì Trạ kể lại đoạn tháng ngày khổ sở kia cho người khác nghe.

– Từ nhỏ, anh vốn không biết được cái gì gọi là yêu thương cả. Cha mẹ cũng đã li dị nhau từ rất sớm, mỗi một người đều có tổ ấm riêng. Đến cả Tết nhất, cả hai cũng đều không hề ghé qua thăm anh một lần nào cả. Từ nhỏ, anh vốn là được bà nội nuôi lớn. Thân thể của bà nội vốn không tốt. Cho nên, bà có thể giặt quần áo, nấu cơm, chăm sóc cho anh cũng đã đủ mệt rồi. Vậy mà sau đó, anh còn đi học thối xấu, cho nên, bà lại càng không có đủ sức nào mà dạy dỗ anh nổi nữa. Cho nên, cũng đành bỏ mặc anh đi bụi. Mọi người cũng đồn đãi, chê bai anh học dở, là một thằng lưu manh đầu đường xó chợ, cảm thấy cả đời này, anh chỉ có thể làm kẻ xấu mà thôi. Cho nên, không bao lâu, đến ngay cả bạn bè cũng đều xa lánh, không còn một ai.

Trì Trạ nói đến chỗ này, lại nghẹn ngào lên,

– Sau đó, anh mới gặp được Tiểu Mẫn. Lúc này, anh mới cảm thấy, mình không thể nào sống mãi ở trong tháng ngày tồi tệ như thế này, đến hết đời được. Anh mới nhận ra, con đường mà mình đi vốn là do chính mình chọn, mà muốn có cuộc sống tốt đều phải do chính tay mình tự gây dựng lên mới được. Cho nên, anh đã quyết định, muốn cải tà quy chính, đi học lại một lần nữa. Vì lẽ đó, mạng sống hiện giờ của anh, cũng có thể nói là do chị hai của em ban cho. Nhưng mà, anh lại không chăm sóc tốt cho cô ấy, không để cho cô ấy sống qua những tháng ngày thật tốt.

– Đừng nói nữa.

Tuấn Kiệt đau lòng mà xoa đầu của anh.

Trì Trạ lại trở tay, bắt lấy lòng bàn tay của cậu, vừa dùng đầu ngón tay đôi chút vết chai kia vuốt ve mấy ngón tay của cậu, lại phát ra giọng điệu bi ai:

– Chuyện biệt ly này, thật sự là quá mức tổn thương trái tim của người khác. Anh đã không còn sức đâu để lại nếm trải qua một lần nữa, mà anh cũng không muốn lại trải qua một lần nào nữa.

Tuấn Kiệt cúi người đến, nhìn thật sâu vào trong đôi mắt đều chất chứa đầy nước mắt của anh, cho đến khi trực tiếp in lên rõ ràng khuôn mặt của cậu vào bên trong đôi tròng đen ướt át kia, thì cậu càng thêm đau lòng mà nhẹ nhàng hôn lên trên mí mắt của anh, nghiêm túc nói:

– Em nhất định sẽ không rời khỏi anh.

Tiếp theo, Tuấn Kiệt ôm chặt lấy anh, lại nhấn mạnh thêm lần nữa:

– Em tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh. Cho nên, anh cho em một cơ hội đi, cũng là tự cho chính anh một cơ hội, có được hay không?

Nhất thời, trong lòng của Trì Trữ đều mềm mại thành một mảng nước ấm áp, cả trái tim cố gắng kiên cường cũng như muốn tan ra vậy.

Anh lại suy nghĩ một lát.

Rốt cục, hai tay của anh đều quấn chặt lấy cánh tay mạnh mẽ của Tuấn Kiệt. Anh cũng đã nhắm hai mắt lại cảm thụ từng làn hơi thở ấm áp của Tuấn Kiệt phả lên trên cần cổ của mình.

Trong lòng của anh lại yên lặng cầu khẩn:

Nếu như anh có thể vui vẻ, bình an mà ở bên cạnh Tuấn Kiệt một khoảng khắc này thôi, thì anh cũng đồng ý dùng cả chính quãng đời còn lại của mình mà trao đổi với ông trời đi.

10. Chương 10

Kỳ thực, Trì Trữ ở Bắc Kinh, cũng không chỉ là ba, bốn ngày.

Do bên hợp tác làm chung hạng mục này đã xảy ra chút bất đồng ý kiến. Anh phải tốn khá là nhiều công sức, mới nhất trí đạt thành chung một phương thức với đối tác. Sau khi dẹp yên một trận bất đồng quan điểm về việc quản lý của hai bên xong, thì mấy ngày tiếp theo lại trúng vào đợt sương mù đổ bộ, giăng kín khắp trời, dẫn đến tất cả hãng máy bay đều phải hoãn lại mọi chuyến bay, phải ở lại chờ đợi đến hơn một tuần lễ.

Cho nên, Trì Trữ chỉ có thể dùng điện thoại di động call video với Tuấn Kiệt để trò chuyện, giải tỏa nỗi khổ tương tư của nhau.

Tuấn Kiệt vừa có lúc giống như một thằng bé con cần Trì Trữ uốn nắn, nuông chiều, lại có khi như là một người đàn ông cố chấp luôn một mực yêu thương Trì Trữ.

Cậu luôn làm nũng chọc cười anh, còn kể lại cho anh nghe hết tất tần tật mọi việc diễn ra hàng ngày trong công ty của cậu.

Thường thường, Trì Trữ sẽ dựa vào kinh nghiệm từng trải của bản thân mình mà chỉ điểm một chút chuyện cho Tuấn Kiệt, giúp cho Tuấn Kiệt thích ứng rất nhanh với bầu không khí làm việc ở trong công ty cùng với công việc mới của mình, lại còn rất được trưởng phòng coi trọng.

Hai người vừa là thầy trò vừa là bạn bè tri kỷ lại cũng là người yêu của nhau, khiến cho Tuấn Kiệt cảm thấy mối quan hệ của hai người họ đều luôn rất khăng khít đến mức vượt qua mọi cặp đôi đang yêu nhau thậm chí thiết ở trên khắp thế gian này rồi đi.

Thỉnh thoảng, Tuấn Kiệt nhung nhớ Trì Trữ đến khổ sở, cho nên, cậu không ngại miệng mà luôn nói ra rất nhiều lời lẽ âu yếm, tro trên. Mà, xưa nay, Trì Trữ vốn chưa từng nhận được mấy lời lẽ yêu đương vừa nóng bỏng lại trần trụi như thế, cho nên, vừa mới bắt đầu nghe thấy, anh còn thẹn thùng, không muốn để ý tới cậu.

Nhưng, Tuấn Kiệt thấy anh mắc cỡ đến mức không dám nhìn mình, thêm cả đáng vẻ đỏ bừng cả khuôn mặt của anh, lại càng khiến cậu thêm ngứa ngáy, nóng bỏng ở trong lòng lại càng không e dè mà nói ra lời lẽ kích thích vừa xấu xa, lại trắng trợn hơn nữa.

Kế tiếp, Trì Trạ cũng bị cậu khiêu khích đến độ chỉ đành mặc kệ tất cả, mà cũng tự nguyện đáp lại mấy lời kích thích của cậu, nói qua nói lại, cả hai lại vừa nắm điện thoại di động nói chuyện kích thích nhau vừa DIY. (*)

*

Một thời gian dài sau đó, Trì Trạ đã rơi vào sự suy nghĩ mâu thuẫn.

Anh vẫn luôn suy đi nghĩ lại.

Tại sao bản thân anh lại sẽ biến thành như thế này đây?

Anh khiếp sợ, không phải là vì anh sẽ làm ra chuyện như vậy. Mà là trong khi làm chuyện như vậy, trong lòng của anh lại mà nảy sinh ra một luồng tâm tình kích thích chân thật lại đầy mãnh liệt đến khó có thể nói rõ.

Chẳng lẽ bản tính của anh vốn dâm dăng như vậy sao?!

Nhưng, anh lại đang tự suy nghĩ đến chuyện này thì có phải là bản thân anh lại càng đáng xấu hổ hay không đây.

*

Sau khi Trì Trạ đã đợi ở Bắc Kinh hơn cả một tuần lễ, rốt cục thì anh cũng đã được quay trở về nhà.

Anh ở lại Bắc Kinh bao lâu, thì bầu trời của Bắc Kinh đã xám xịt bấy lâu, xám xịt đến mức khiến cho cả người của anh đều phải ủ rũ theo.

Sau khi trở lại thành phố S, xuống máy bay, vừa gặp lại ánh mặt trời sáng sủa, thì tâm tình của anh mới chuyển biến tốt lên một chút.

*

Tuấn Kiệt đã hỏi thăm qua Tiểu Diệp biết được lịch trình của Trì Trạ. Cho nên, cậu liền ngồi nhờ theo xe của tài xế riêng mà cùng đi đến sân bay đón anh.

Cậu đứng ở cửa chờ chuyển bay hạ cánh. Vừa đợi được một lát, cậu liền nhìn thấy Trì Trạ mặc một chiếc áo khoác nhung phối với lông vũ, đeo khẩu trang, đội nón kết đang kéo theo hành lí đi ra khỏi cửa ra vào.

Trì Trạ vốn không biết Tuấn Kiệt đến đón mình, cho nên, anh đang định đi đến bãi đậu xe để gọi tài xế riêng đến rước mình về nhà, thì bất thành linh, đã bị Tuấn Kiệt túm chặt lấy vòng eo từ phía sau lưng.

Anh còn tưởng rằng là tên trộm nào lại dám giở trò cướp bóc trắng trợn ở ngay sân bay. Cho nên, anh theo phản xạ mà xử đẹp tên trộm này, lập tức chop lấy cánh tay của Tuấn Kiệt, liền xoay người lại, trói chặt cánh tay của Tuấn Kiệt gắt gao bẻ xuống.

Nhất thời, Tuấn Kiệt vốn không hề phòng bị, cho nên, cánh tay của cậu bị anh bẻ chặt đến đau đớn, tê tái mà trực tiếp hít vào ngum khí lạnh.

Ngay lúc này, Trì Trạ mới định thần, nhìn lại kẻ này là ai, mới vội vàng buông tay ra.

– Anh trai à, định đánh cho em tàn phế để hưởng tiền trợ cấp hay sao đây?

Tuấn Kiệt vẫn còn bị đau, vừa xoa bóp vai vừa nói.

– Thằng nhóc con nói chuyện xui xẻo,

Trì Trạ dở khóc dở cười, nói:

– Em đã bao lớn rồi hử. Còn chơi cái trò này nữa.

Hai bàn tay của anh đều vội vàng nâng cánh tay của Tuấn Kiệt lên, nhẹ nhàng xoa bóp cho cậu, thân thiết hỏi:

– Có còn đau hay không? Nếu không thì vẫn nên đi bệnh viện khám một vòng cho chắc đi?

Tuấn Kiệt toét miệng, nở một nụ cười thật to, đáp:

– Nay đã có là gì. Em chắc chắn là mình không bị gì đâu.

Cậu xoay cánh tay lại, rút về người, rồi cúi đầu, dán môi sát vào sườn mặt của Trì Trữ, thì mới mở miệng thì thầm:

– Chỉ cần anh ôm em, chủ động làm một lần thì em liền không bị gì nữa cả.

Nhất thời, Trì Trữ đều phải đỏ ửng mặt cả lên, vừa xuống tay đánh cậu một cái, lại lườm cậu.

Tuấn Kiệt bị anh lườm đến nửa người đều tê dại, trái tim đều đập loạn lên, rung động không thôi.

Nhưng, trên mặt của cậu vẫn cố gắng mà giữ vẻ trấn định, vừa cười xấu xa, lại nói:

– Anh trai nè, là anh hại em bị thương nha. Anh muốn bồi thường em ra sao đây?

Mà, Trì Trữ là lợi dụng lúc ai đó vẫn còn đang bị đau, mà còn cố ý giơ chân lên, đập cho cậu một cước, liền xoay người, định rời đi.

Ngay lập tức, Tuấn Kiệt vội ôm lấy cẳng cổ của anh, trong miệng lại càng không biết xấu hổ mà hô lên:

– Đi thôi, đi thôi. Xem ‘cô dâu’ mắc cỡ rồi kìa!

Vừa nghe xong lời trêu ghẹo xấu xa này, thật sự là Trì Trữ chỉ muốn nói với người khác là anh vốn không quen biết cậu chút nào.

– Em đó, chờ một lát nữa, lên xe thì nên biết giữ mồm giữ miệng một chút đi. Tài xế đều nhìn thấy đây. Để bọn họ biết được còn ra thể thống gì nữa hả.

– Biết rồi, sir.

Ngay lập tức, cả khuôn mặt của Tuấn Kiệt đều tỏa ra ánh mặt trời sáng lạn, vừa cười hì hì mà đưa tay đến nhéo nhéo gò má của Trì Trữ.

Vừa lên xe, Trì Trữ đã ngồi vào ghế phía trong, Tuấn Kiệt liền ngồi xuống theo. Ngay lập tức, một bàn tay ấm áp cầm lấy tay của anh, mười đầu ngón tay đều xen kẽ với nhau, năm ngón tay của người trẻ tuổi nào đó không ngừng cọ lên trên từng đốt trên mỗi ngón tay của anh. Đường như là chợt nhớ tới cái gì đó, cậu liền lập tức hỏi:

– Sắp sửa đến tết rồi, anh đã có dự định nào chưa?

– Không có dự định gì cả. Chắc cũng chỉ ở nhà nghỉ ngơi một chuyến đi. Máy ngày nay, cũng đã công tác đến quá mệt rồi.

– Đi du lịch thì thế nào? Hiện tại, tuy không kịp sắp xếp để đi du lịch quá xa. Nhưng, chúng ta vẫn có thể đi đến Hải Nam, khí hậu ở đó cũng rất là ấm áp.

Dù là đi công tác hay là đi nghỉ mát, thì Trì Trữ cũng đã ghé đến Hải Nam rất nhiều lần rồi đi.

Anh liếc mắt một cái nhìn về kính chiếu hậu, nhìn thoáng qua hình ảnh phản chiếu của tài xế ở trên mặt kính, thấy tài xế vẫn duy trì một bộ dạng như thường.

Anh mới mở miệng hỏi:

– Em không về nhà sao? Cha mẹ của em đang ở nhà thì làm sao đây?

Tuấn Kiệt dựa lưng về ghế xe, nói:

– Anh vốn không cần phải để ý đến đâu. Em không muốn trở về. Vừa trở về thì toàn là bị hỏi han dồn dập, hết hỏi đến đông rồi tới hỏi tây. Dù em có mở miệng giải thích cả một đồng lớn thì ba với mẹ cũng nghe không hiểu.

– Em, thật là...

Trì Trạ thở dài, lại nói:

– Những tháng ngày vẫn còn được ở cùng với người nhà, đều phải nên biết quý trọng. Nếu không, thì tương lai sau này, đến lúc phải thật sự chia ly, thì sẽ hối hận không kịp đâu.

Tuấn Kiệt không đáp lại lời nào cả.

Trì Trạ cũng không hỏi nhiều nữa.

Anh lại bắt đầu mở điện thoại di động lên, vào nhóm chat của công ty mà bàn giao công việc với thuộc hạ.

Với bọn anh mà nói thì những công việc này cần phải chuẩn bị, sắp xếp kỹ càng để cho công việc của năm sau càng thuận lợi hơn thôi.

Hiện tại, trước tiên là nên an tâm mà nghỉ ngơi, lại phát thêm mấy bao tiền lì xì lớn cho nhân viên mà thôi.

Trong nhóm chat của công ty, liền một mảng xôn xao đều gửi tin nhắn ầm cả lên, đều là “chào ông chủ” với icon vui cười tươi rói.

Vừa thấy Trì Trạ đang nhìn màn hình điện thoại mà mỉm cười. Tuấn Kiệt mới nghiêng đầu nhìn anh, tiếp theo, nhích người đến gần, mới thấy nội dung đang ồn ào ở trong nhóm chat kia.

– Em cũng phải có tiền lì xì.

Tuấn Kiệt làm nũng đòi.

– Em lớn như vậy rồi. Còn muốn lấy tiền lì xì gì nữa chứ.

Trì Trạ đẩy ra cái đầu xù của cậu ra, nhìn đáng vẻ giận dỗi của Tuấn Kiệt thì anh liền cảm thấy ghẹo cậu rất là vui nha.

Tuấn Kiệt lấy điện thoại di động ra, lại dùng Wechat gửi tin nhắn cho Trì Trạ:

[Nếu anh không cho em tiền lì xì, vậy thì phải dùng ‘thịt’ để mà bồi thường nha]

Còn kèn theo thêm một icon búống bình.

Trì Trạ vừa xem xong, thì mặt già liền đỏ ửng, viết:

[Vậy được rồi. Quay về nhà, anh cho em một mâm ‘thịt măng nướng’.]

‘Thịt măng nướng’ là tiếng lóng ở nơi này của bọn họ, tức là muốn đánh người.

Vừa xem xong, Tuấn Kiệt liền cười, quay đầu nhìn lại khuôn mặt cũng đang tươi cười của Trì Trạ.

Ngoài cửa sổ xe, ánh tà dương như là rải ra vô số hạt cát vàng cam lấp lánh, li ti bay lượn, bao phủ lên gương mặt của Trì Trạ. Soi rọi lên một tầng lông tơ ngắn ngủn lại mỏng manh nhuộm lên một tầng mặt ong óng ánh. Mà, hàng mi của anh vừa chớp xuống, liền mở ra, trong đôi con người đen láy đều vụt sáng lên, xoay chuyển một vòng trong đôi mắt, lại nhìn chăm chú về phía của cậu. Bốn mắt của cả hai đều đang đối diện trực tiếp với nhau. Chăm chú nhìn nhau đến mức khiến cho trong lòng của Tuấn Kiệt đều ngứa ngáy cả lên.

*

Vừa đến nơi, hai người đều xuống xe.

Tuấn Kiệt đang nhắc theo hành lý, vừa vào cửa nhà lại lập tức vung tay một cái, liền quăng hành lý ở bậc thềm cửa.

Mà, trong lúc Trì Trạ đang ngồi xổm xuống đang tháo giày ra, thì ngay lập tức, đã bị Tuấn Kiệt ôm chầm lấy anh, mấy ngón tay thon dài của cậu liền muốn mò vào trong quần áo của anh.

– Tốt xấu gì thì em cũng nên để cho anh thay một bộ quần áo sạch sẽ hơn có được không... Ai~ em chờ chút đã. Em đừng có hấp tấp như vậy có được không hả.

Trì Trạ mềm mại xin tha,

– Em ngoan một chút đi mà. Làm sao em lại nóng vội như vậy hả. Sắp tới liền...

Tuấn Kiệt mới không thèm nghe anh nói dông dài, cho nên, cậu cúi đầu xuống, liền hôn lên cái miệng nhỏ đang lải nhải của ai kia. Mà, anh phải há môi ra thật lớn mới có thể miễn cưỡng mà chịu đựng nỗi đầu lưỡi càn quấy lại kích động của Tuấn Kiệt không ngừng cướp đoạt lấy khoang miệng của anh.

Thật vất vả, đôi môi của anh mới được thả ra, thì Tuấn Kiệt lại đẩy áo khoác của anh lên cao, liền chui cả cái đầu tóc bù xù đi vào trong, không ngừng ma sát lên da thịt khiến cho anh bị ngứa ngáy không thôi. Bên tai của anh lại chỉ nghe thấy Tuấn Kiệt đang nói:

– Khỏi đổi, mặc công lát nữa cũng phải cởi ra thôi à.

Trì Trạ liền cảm thấy, một lần sau so với một lần trước thì Tuấn Kiệt lại càng nóng vội hơn đi.

Trong không gian tối tăm, kín mít trong chiếc áo khoác, hai bàn tay của cậu liền tự giác mà sờ soạng sâu vào trong quần áo, đến cả nút áo sơ mi cũng đều không có kiên nhẫn mà mở ra nữa là, cho nên, cậu trực tiếp dùng hai tay kéo vạt áo sang hai ngã một cái, lập tức xé rách thành hai mảnh vải vụn lớn, liền lộ một mảng lớn lồng ngực trần trụi.

Anh nghĩ thầm:

Hồng rồi. Lần này nhóc con này lại kích động đến vậy, thì không biết nhóc ta muốn làm đến bao lâu nữa đây.

Anh vội vàng bám lấy người của Tuấn Kiệt, ghé sát vào lỗ tai của cậu vừa thở hổn hển vừa thổ thê:

– Em xé rách cái áo của anh mất rồi.

Tuấn Kiệt không có tâm tình nào mà nghe anh nói. Trong chốc lát, anh lại bị Tuấn Kiệt âu yếm mãnh liệt, lại càng phải thở hổn hển không thôi.

Chuyến đi công tác ở Bắc Kinh lần này, đã khiến cho hai người chia xa nhau ra lâu đến như vậy. Cho nên, đây gọi là ‘tiểu biệt thắng tân hôn’. Cả hai đều càng thêm nhớ nhung đối phương không thôi.

Vì vậy, hai người vừa kích tình nóng bỏng, vừa cởi bỏ quần áo trên cả một đường đi về phía phòng ngủ, đến cuối cùng, cả hai đều cùng nhau ngã lên trên giường.

Tuấn Kiệt dùng đầu lưỡi mà không ngừng chiếm lấy khoang miệng của Trì Trạ. Do thời gian hôn môi quá dài, khiến cho đầu óc Trì Trạ đều có cảm giác như bị mê man, mà ở phía sau lại bị Tuấn Kiệt đang mãnh liệt tiến công. Khiến cho anh sung sướng đến không chịu nổi, mà theo phản xạ, cơ thể của anh đáp lại hành động yêu thương kịch liệt của Tuấn Kiệt, mà chỗ kia đang liên tục co rút lại, siết chặt làm cho Tuấn Kiệt thoải mái đến thể nào không kiềm chế được nữa.

Hai người ôm ấp, hòa vào làm một, quần quýt không ngừng ở trên giường.

Ngoài cửa sổ, ngắm nhìn tà dương chậm chậm chìm xuống.

*

Chờ đến khi cảnh xuân của cả hai dừng lại, thì trong phòng đều đã tối đen.

Tuấn Kiệt đưa tay ra ấn công tắc, mở chiếc đèn ngủ lên, ngắm nghía dáng vẻ của Trì Trạ đang mềm nhũn cả người như một vũng bùn, nằm nhoài ở trên người của mình. Cậu dùng mu bàn tay khẽ vuốt ve sườn mặt của anh, lại dâng lên sự thỏa mãn không thôi, liền rơi xuống một nụ hôn đặt ở trên gương mặt của anh.

– Để em đi nấu chút đồ ăn cho anh ăn nha?

Tuấn Kiệt hỏi.

– Không muốn ăn.

Trì Trạ mơ màng, uể oải nói,

– Em không mệt sao?

Tuấn Kiệt xoa cái mông của anh nói:

– Em vừa xả hết mệt mỏi ở trên người anh rồi đây nè.

Trì Trạ đánh lên tay của cậu, hất ra, nói:

– Đừng đùa nữa.

– Tết này, chúng ta đi Hải Nam có được không? Hoặc là đi suối nước nóng đi ha?

Tuấn Kiệt mở miệng nhắc lại vấn đề vào buổi chiều ở trên xe một lần nữa.

Trì Trạ uể oải, ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi lại:

– Vậy, còn ba mẹ của em thì làm sao đây?

– Anh không cần phải để ý đến bọn họ đâu.

– Làm sao mà lại có thể không thèm để ý đến được đây. Đó là ba mẹ của em mà.

Bởi vì là ba mẹ của em, nên anh mới đi quan tâm mà thôi.

– Vậy anh đi cùng với em về đó, có được không?

Ngay khi Tuấn Kiệt vừa mở miệng hỏi câu nói này ra, thì trái tim chợt đập mạnh lên, ‘thình thịch’ không ngừng.

Lúc này, Trì Trạ mới hiểu rõ. Thì ra, Tuấn Kiệt nói dông dài, đi loanh quanh một vòng lớn như vậy là đang chờ đợi mình sắp bẫy ở chỗ này đây.

Ngay lập tức, Trì Trạ nói bằng giọng điệu lạnh lùng:

– Em về là đủ rồi.

Lẽ nào, muốn nhìn thấy anh bị cha mẹ của cậu đánh chết sao.

– Ba mẹ em vẫn luôn là người biết lý lẽ,

Tuấn Kiệt nói,

– Không phải là lần trước anh đã hỏi em, đã suy nghĩ kỹ về việc hoạch định cho tương lai sau này của mình như thế nào rồi hay chưa, sao?

Nhất thời Trì Trạ chớp mắt mấy cái. Anh vẫn còn chưa chuẩn bị tâm lý đây. Hiện tại, làm sao mà anh dám đối mặt với ba mẹ Lạc đây.

Tự vấn lương tâm, anh vẫn còn cảm thấy hổ thẹn không thôi đây.

– Một lần không được. Thì, đi hai lần, mà hai lần không thành. Cứ đi ba lần. Em không tin, nhiều lần kiên trì đi thăm bằng sự chân thành đến vậy, mà ba mẹ em vẫn có thể từ chối được. Em là đứa con trai duy nhất của hai người họ. Từ nhỏ đến lớn, cả nhà đều luôn nuông chiều em. Em không tin, chỉ vì mối quan hệ giữa anh và em mà ba mẹ có thể làm gì được em.

– Nhóc ngốc. Ba mẹ em vốn sẽ không nỡ ra tay ép buộc em phải làm gì cả. Nhưng, anh đây này, mới là kẻ bị ba mẹ em bắt lấy mà khai đao xử tử đây.

Trì Trạ nản lòng, nói.

– Vậy em liền đứng ra, bảo vệ anh, chỉ cần anh núp ở phía sau lưng em là được rồi.

Tuấn Kiệt nói ra rất là chắc chắn.

Trì Trạ cười cười, lại vừa nghĩ thầm:

Tuổi trẻ vốn chính là tốt đẹp như vậy đây. Tuổi trẻ cũng chính là không cần phải kiêng dè bất cứ điều gì cả. Cứ dũng cảm tiến thẳng về phía trước mà thôi.

Đúng là, ở trong lòng của anh lại cũng có chút cảm động.

– Em biết, ba mẹ em là cửa ải khó khăn duy nhất đối với anh. Ba mẹ vốn không muốn gặp anh, mà anh cũng không muốn gặp ba mẹ. Thế nhưng, có một số việc chung quy vẫn là cần phải đối mặt. Đến cuối cùng, cũng không thể vĩnh viễn mà chắc chắn được rằng, chúng ta có thể an toàn mà yêu đương lén lút, giấu giếm ba mẹ hết cả đời này được. Hoặc cả đời này, cứ về nhà, là em lại càng không thể nào mà hết lần này đến lần khác tìm được đủ mọi loại lý do để qua loa, lấy lệ để từ chối được hết đám phụ nữ do ba mẹ ra mặt làm mai cho em được cả. Hành vi đối gạt này cũng vốn là cách đối xử ‘không công bằng’ với ba mẹ... Rất nhiều chuyện, tự mình nhắc chân tiến lên một bước, liền không thể quay đầu được, chỉ có thể bất chấp tất cả mà giữ vững niềm tin mà lao về phía trước mà thôi. Ví dụ như mối qua hệ yêu đương này của anh và em cũng chính là như vậy. Em đã chuẩn bị kỹ càng để đối mặt rồi. Cho nên, anh cũng phải chuẩn bị kỹ càng đi.

Trì Trụ nghe thấy cậu nói ra từng lời từng chữ đều nghiêm túc lại dứt khoát.

Nhưng trong lòng của anh vẫn còn do dự. Anh thực sự không muốn lại trải qua một đoạn thời gian khổ sở bởi vì tình yêu của anh lại không nhận được bất cứ lời chúc phúc nào từ người nhà của đối phương cả. Nhưng, anh cũng không có chút dũng khí nào, lại đối mặt với người nhà của Tiểu Mẫn, mà giống hệt như năm đó, khi anh ở cùng với Tiểu Mẫn, phải nai lưng ra hứng chịu một trận đòn thê thảm, tiếp theo, lại chỉ đành cùng nhau bỏ quê trốn đi.

Nhưng, Tuấn Kiệt lại hoàn toàn khác biệt với Tiểu Mẫn.

Nhất thời, anh buồn buồn không lên tiếng.

Sau khi đã suy nghĩ kỹ hết lần này đến lần khác, qua một lúc lâu, anh mới gật đầu.

11. Chương 11

Một ngày trước giao thừa, Tuấn Kiệt lái xe chở Trì Trụ quay về quê nhà.

Con đường cao tốc này, Trì Trụ vốn đã đi qua vô số lần. Nhưng không có một lần nào mà anh mang theo tâm tình vui sướng cả.

Lúc Tiểu Mẫn còn sống, cả hai đều không dám quay trở về trở về nhà trên con đường này.

Ngày Tiểu Mẫn đi rồi, bỏ lại một mình anh phải chịu đựng nỗi bi thống, tang thương này, thì cũng vẫn có mỗi con đường này đã từng chứng kiến qua, khoảnh khắc cả hai người đã bị âm dương cách trở vĩnh viễn, cho nên, anh cũng đã xem con này trở thành một người bạn tri âm của mình.

Tầm mắt luôn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ xe, Trì Trụ vẫn đang tự mình chìm đắm trong tâm sự.

Tuấn Kiệt liếc mắt nhìn anh, hỏi:

– Có muốn nghe nhạc không?

– A? Cũng được.

Trì Trụ ưỡn oai đáp.

Lần này, đến một chút lòng tin, anh cũng đều không có.

Sắp phải đối mặt với ba mẹ Lạc, không chỉ là thần kinh căng thẳng, mà anh còn có cả nỗi sợ hãi.

Tuấn Kiệt ấn xuống nút mở, lập tức vang lên tiếng rè rè từ loa radio trên xe. Tiếp theo, liền phát ra một bài nhạc của Trần Bách Cường, từng ca từ u buồn lại đơn thuần liền du dương bay vào trong tai của cả hai.

Đây vốn là bài hát mà Trì Trụ thích nhất.

Nhưng giờ khắc này, dù có nghe vào tai thì cũng không khiến cho tâm tình của anh thả lỏng hơn được chút nào cả.

Thật sự là cậu muốn anh cùng đi gặp mặt mà trực tiếp nói chuyện thẳng thắn mối quan hệ giữa hai người với ba mẹ Lạc sao?

Làm thế này, có phải là đã quá mạo hiểm hay không đây?

Mà, cậu cứ khư khư cố chấp đối với anh như vậy liệu có đáng hay không đây?

Ở trên xe trong suốt cả dọc đường đi về quê, anh đều đang suy nghĩ đến mấy điều này, vừa nghĩ đến thì thân thể của anh lại không tự chủ được mà run rẩy lên.

– Làm sao vậy?

Tuấn Kiệt ân cần hỏi han anh.

– Không có gì. Chỉ là có chút lạnh thôi.

Trì Trạ tìm có.

– Lạnh sao? Vậy để em chỉnh điều hòa ấm lên thêm một nấc nữa đi

– Đừng, đừng. Như vậy là rất tốt rồi. Nhiệt độ quá cao, thì anh lại có chút ngột ngạt.

– Có phải là thân thể của anh đang không khỏe hay không vậy?

Tuấn Kiệt đưa tay đến, sờ sờ cái trán của Trì Trạ,

– Nếu không, để cho chắc, để em đưa anh đi bệnh viện khám xem có bị gì không đi?

Trì Trạ uể oải bắt lấy bàn tay của cậu, nhắc nhở:

– Em lo lái xe cẩn thận đi. Anh không sao đâu.

Anh chỉ là có chút do dự, không, nên nói là cực kì do dự.

Anh muốn nói với Tuấn Kiệt là, “anh có thể không đi đến đó có được không”. Nhưng mà, chính miệng anh đã hứa với cậu rồi, bây giờ, làm sao lại có thể nuốt lời lại đây.

*

Tuấn Kiệt cũng mơ hồ cảm thấy Trì Trạ đang không mấy dễ chịu.

Trực giác báo cho cậu biết là Trì Trạ đang lo lắng cho việc sắp phải gặp mặt gia trưởng.

Nhìn bộ dạng của Trì Trạ đang tự miễn cưỡng bản thân đến như vậy, khiến cho cậu cũng có chút tự hoài nghi bản thân mình chèo kéo anh đi cùng, là đúng hay là sai rồi đây.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui.

Trì Trạ vốn đã quyết định ‘nhắm mắt đưa chân’ mà đi cùng cậu về quê, còn không phải là vì anh đang hi sinh tự tôn của mình vì cậu hay sao.

Nếu không phải vậy, thì anh vẫn còn đang sống yên ổn, khỏe mạnh ở thành phố S. Mà chuyện cũ năm xưa cũng đã phủ đầy bụi từ lâu, mọi người vốn đều đang sống tương an vô sự.

Chỉ là hiện tại, cậu lại ép anh phải đối mặt lại với quá khứ đã bị chôn vùi một lần nữa. Cậu lại chỉ vì để cho chính bản thân mình được yên tâm, thoải mái, thì liệu có phải là đã quá ích kỷ đối với anh rồi hay không đây?

Nhưng mà, Tuấn Kiệt vẫn muốn thử một lần.

Cậu cũng đã tự cho mình một điểm giới hạn rằng, trong suốt chặng đường về quê này, chỉ cần Trì Trạ mở miệng nói, không muốn đi, thì chắc chắn là cậu sẽ không miễn cưỡng ép buộc anh nữa.

Trên quãng đường này, cả hai người đều rất ít mở miệng nói chuyện.

Tuấn Kiệt vẫn yên lặng lái xe.

Vì là ngày nghỉ lễ nên nơi cửa khẩu thu phí đều đang bị kẹt xe nghiêm trọng. Cho nên, chờ đến khi cả hai đến nhà họ Lạc, thì mặt trời cũng đã lặn xuống núi.

Mà, từ đầu đến cuối, Trì Trạ vẫn không hề mở miệng nói ra một lời muốn lui bước nào cả.

Cả hai vừa bước xuống xe, liền lấy ra một đồng quà cáp, đều là do Trì Trạ chọn, toàn là tổ yến nhân sâm thuộc hàng cao cấp, do đám bàn bè làm ăn mua dùm.

Lúc mới mở cửa, ba mẹ Lạc vốn không biết là Trì Trạ cũng tới, tiếp theo, vừa nhìn về phía sau lưng của Tuấn Kiệt, mới thấy anh đang đứng ở đó.

Nhất thời, ba mẹ Lạc không khỏi sững sờ.

Đã rất lâu rồi, bọn họ vẫn chưa từng gặp lại Trì Trạ, không ngờ rằng, bộ dạng bây giờ của anh lại càng tiều tụy thành ra gầy gò đến vậy. Mà, ở trong ấn tượng, cái dáng vẻ thiếu niên Trì Trạ vừa cao to, lại ngạo mạn, luôn mang theo ánh mắt lộ ra hung hăng, xa cách người ngàn dặm kia, chỉ vừa mới qua mấy năm cũng đã thay đổi quá mức rồi đi.

Hiện giờ, mái tóc của anh cũng đã nửa bạc trắng, trong ánh mắt luôn tản ra hơi thở đau thương nhàn nhạt, không bao giờ tìm được sự phấn chấn như ngày xưa nữa rồi.

Ban đầu, mẹ Lạc vốn còn có chút không ưa nổi anh, chỉ là vừa thấy rõ dáng vẻ này của anh, thì ít nhiều gì cũng khiến cho bà động lòng trắc ẩn.

Sau khi trò chuyện, bọn họ mới biết hóa ra sau khi Tiểu Mẫn đi rồi, anh lại lâm vào cơn bệnh nặng. Thân thể của anh cũng không còn khỏe mạnh bằng lúc trước, không thể làm việc nặng như trước được nữa.

Cuộc đời này, thực sự là vô thường.

Mẹ Lạc cũng không hề biết được chuyện Tiểu Mẫn rời đi lại có thể để lại đả kích lớn đến vậy cho anh.

Từ đầu đến cuối, ba Lạc đều ngồi ở trên ghế salông, luôn nhìn tivi xem tin tài chính. Chỉ ngay khi Trì Trạ mới vừa vào cửa thì ông mới chuyển tầm nhìn, liếc mắt một cái nhìn đến anh, liền quay về, tiếp tục xem tivi. Ông không thêm quan tâm đến gì nữa, ngược lại, khiến cho anh thả lỏng không ít.

*

Chung quy, ngay khi Trì Trạ bước vào nhà họ Lạc, thì anh không nhận được mà nhớ tới Tiểu Mẫn. Vào ngày cuối năm đoàn viên thế này, lại không còn Tiểu Mẫn ở đây nữa rồi.

Ban đầu, anh đã luôn cho rằng ba mẹ Lạc đều là kẻ cay nghiệt, hám lợi, không tiếc hi sinh con gái ruột của mình là Tiểu Mẫn để lo cho Tuấn Kiệt. Thậm chí, khi đó anh còn rất hận ba người bọn họ. Mãi cho đến tận khi Tiểu Mẫn đi rồi, anh giữ liên lạc qua lại, thì mới biết, hóa ra ba mẹ Lạc cũng chỉ là ông lão bà cụ bình thường, vốn không hiểu được cách dạy dỗ đúng đắn lại hiểu cho con gái của mình mà thôi. Cho nên, việc Tiểu Mẫn bắt ngờ qua đời, thì không có ai lại đau lòng hơn so với bọn họ cả.

Có thể là hiện tại, người cũng đã không còn ở đây nữa, cho nên, mọi hiềm khích lúc trước cũng đều đã tiêu tan, dù hai bên có tính toán so đo tiếp thì cũng đã vô dụng.

Anh chỉ biết tự trách mình, ngày trước vốn không đủ thông cảm mà hiểu cho Tiểu Mẫn, cho nên, đối với cái chết của cô ấy, anh nhất định là có trách nhiệm.

Anh vừa nghĩ như vậy, thì anh lại tự khống chế mình kéo dài khoảng cách với Tuấn Kiệt. Anh cố ý không nhìn vào ánh mắt của Tuấn Kiệt, càng không hề có hành động đụng chạm thân mật với Tuấn Kiệt. Anh lại bày ra bộ dáng chỉ như là một vị khách ghé thăm nhà bình thường, mà ngồi ở cạnh ba Lạc xem tin tức, lại xuống bếp vừa giúp mẹ Lạc rửa rau.

*

Thời gian, đúng là thật sự rất kỳ diệu. Có những người đã từng đối xử tồi tệ, thù địch với nhau như nước với lửa. Nhưng trải qua rất nhiều năm sau đó, bọn họ lại còn có thể ngồi cùng một bàn mà uống chén trà, trò chuyện với nhau.

Ai lại dám nói, già cả rồi thì lại không tốt đấy.

Còn muốn đòi co gì nữa sao?

*

Trong lòng của Tuấn Kiệt lại không ngừng bồn chồn.

Những tháng ngày tốt đẹp ở trước mắt này, mọi người đều phải trải qua thật vất vả mới có được.

Thì, còn điều gì quan trọng hơn thế này nữa mà lại khiến cậu lại phải tự tay đẩy anh ra, cứ một mức muốn tái hiện lại một đoạn kí ức đau khổ khi xưa mà anh phải tự mình gánh chịu thêm một lần nữa đây?

Cậu nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng này của Trì Trạ cùng bầu không khí hòa hợp này, thì thực sự là cậu không muốn phá hoại một chút nào cả.

*

Động tác của mẹ Lạc rất là gọn gàng, cho nên rất nhanh, một bàn thức ăn phong phú đều đã được chuẩn bị kỹ càng.

Tuy Trì Trạ bị viêm tuyến tụy viêm đã khỏi hẳn, nhưng vẫn phải kiêng uống rượu bia.

Nhưng mà, trong một bầu không khí tốt như lúc này, thì anh cũng vẫn nên rót ra một chút rượu đỏ mà uống mừng với ba Lạc.

Mẹ Lạc lại mở miệng trách cứ anh, lo căn bệnh mãn tính kia lại càng ngày càng thêm nghiêm trọng. Bà vừa mở miệng liền nhiều lời không dứt, lại phiền đến ba Lạc phải mở miệng mà chê bà dài dòng.

Thế là, cả nhà vừa bắt đầu đấu võ mồm vừa ăn cơm.

Mọi người đều luôn rất quý trọng những lúc náo nhiệt như thế này đi.

*

Ở dưới bàn ăn, Tuấn Kiệt đưa tay đến chộp lấy bàn tay của Trì Trạ, cảm nhận được thân thể của Trì Trạ đột nhiên cứng ngắc lại. Thì, Tuấn Kiệt biết, đây là dấu hiệu nói lên rằng, anh đang rất là sốt sắng.

Nhưng mà, cậu lại chỉ cười cười nhìn Trì Trạ.

*

Sau lần đó, cậu cũng không còn nhắc lại việc muốn anh ngã bài cùng với ba mẹ mình nữa.

Điều này có gì là quan trọng mà cứ nhất định cần phải nói ra đây?

Coi như đã làm rõ thì thế nào.

Dù ba mẹ có thể chấp nhận hay là không thể chấp nhận, thì ngoại trừ cả nhà đều phải huyền não, hỗn loạn lên một trận, rồi lại tan rã trong không vui, thì còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Chỉ cần cậu tự biết bản thân mình yêu Trì Trạ, vậy thì được rồi.

Người ngoài biết cũng được, không biết cũng được. Bởi vì điều đó cũng đều không gây nên trở ngại gì đến quyết tâm được ở cùng với Trì Trạ bên nhau suốt quãng đời này của cậu cả.

Ba mẹ vẫn nên là an nhàn sinh sống ở quê nhà đi. Mà, sau này, lại để cho hai người cô quạnh không có cháu ẵm bồng, thì con chỉ biết nói rằng, con thật xin lỗi hai người, đều là do đứa con trai này vốn hư đốn, không nên thân mà thôi. Vì vậy, con nhất định sẽ tự đối mặt với hai người mà gánh vác hết mọi trách nhiệm, không muốn liên lụy đến anh ấy nữa.

Đến cuối cùng, Tuấn Kiệt chỉ đúc kết ra được một suy nghĩ như thế mà cũng chỉ kiên định theo đuổi suy nghĩ này mà thôi.

12. Chương 12

Về quê thì phải ở chơi mấy ngày, cho nên, Trì Trụ vốn định ở lại trong nhà trọ, nhưng mà vào mấy ngày Tết nhất này, các nhà trọ ở dưới quê cũng đều đã đóng cửa.

Ở đây, anh vốn không có nhà để về.

Ngôi nhà nhỏ, cũ kĩ trước kia được bà nội đã qua đời để lại, anh cũng đã rao bán. Nhưng do có người chết ở trong nhà, căn nhà cũ đó vẫn luôn bán không được, rồi bỏ lâu dần cũng đã thành nhà hoang, không thể nào vào ở được nữa.

Trì Trụ cảm thán.

Rõ ràng là anh vốn đã trở về quê nhà, nhưng lại không chỗ nào để có thể về.

Đại khái là do số mệnh an bài đi, anh vốn không có duyên phận với nơi này.

*

Nhưng mà ba mẹ Lạc lại có lòng tốt, giữ Trì Trụ ở lại trong nhà. Ngày xưa, Tiểu Mẫn cũng vốn không có phòng riêng của mình, đều luôn chen chúc ở chung một phòng ngủ cùng với ba mẹ. Mà, đương nhiên là Trì Trụ không thể ngủ cùng với ba mẹ Lạc rồi.

Cho nên, vẫn là để cho anh ở cùng một căn phòng với Tuấn Kiệt.

Trì Trụ vốn định nằm ở ngay trên salông phòng khách mà ngủ đỡ để qua một đêm. Sang sáng sớm ngày mai thì anh sẽ lái xe về thành phố trước.

Nhưng mà ba mẹ Lạc lại khách khí, vẫn cứ không chịu cho khách ngủ ở ngoài này, thêm vào mấy lời chèo kéo của Tuấn Kiệt, Trì Trụ lại khước từ thì đúng là người không biết điều đi.

*

Mùa đông ở Giang Nam vốn âm trầm, lạnh lẽo, không hề có chút ấm áp nào cả.

Tuấn Kiệt lại không nỡ để cho Trì Trụ trải nệm ra sàn nhà mà nằm nghỉ. Cậu cứ không ngừng lái nhải, lằng nhằng mà túm lấy Trì Trụ, ép anh nằm lên trên chiếc giường nhỏ của mình, tiếp theo, lại gắt gao ôm lấy anh. Cậu còn nói, cậu muốn ôm chặt anh thế này mà ngủ cả buổi tối này.

Nhất thời khiến cho Trì Trụ lo sợ không thôi.

Anh sợ, nếu ba mẹ Lạc bất chợt xông vào phòng này, thì nào còn ra thể thống gì nữa.

Anh càng sợ phải đối mặt với Tiểu Mẫn. Anh cảm thấy mình làm ra chuyện này, vốn cực kì có lỗi với Tiểu Mẫn, lại càng tự cảm thấy bản thân mình vốn là thứ không ra gì.

Tường nhà vốn cách âm không tốt, cho nên, anh không thể làm gì khác hơn là hạ thấp giọng xuống, vừa đẩy nhẹ người của Tuấn Kiệt ra, lại vừa dỗ dành:

– Em mau buông anh ra đi. Anh không muốn chen chúc với em đâu.

Tuấn Kiệt bịt miệng của anh lại, liền xuyt lên vài tiếng:

– Đừng ồn. Cẩn thận, ba mẹ nghe thấy... Em chỉ là muốn ôm anh thế này thôi. Anh ngoan ngoan đừng chống cự nữa có được không. Trời đã lạnh như vậy rồi. Sức khỏe của anh lại vốn không tốt. Chẳng lẽ anh còn muốn bị bệnh nữa sao hả?

Nhất thời, mặt mày của Trì Trụ đều chùng ụp, trong lòng lại oán giận Tuấn Kiệt, vừa nhỏ giọng nói:

– Vậy, không cho phép em được sờ soạn vậy bạ... Sáng mai, anh còn phải lái xe trở về thành phố nữa.

– Không cho đi.

Tuấn Kiệt đưa tay, nhéo một cái lên trên eo của Trì Trụ.

Ngay lập tức, Trì Trụ bị giật mình mà run người cả lên.

– Ngày mai, chúng ta cùng nhau đi ghé thăm nhà cũ của bà nội được không?

Nhắc đến bà nội, Trì Trụ lại bắt đầu áy náy, dựa vào trong lồng ngực của Tuấn Kiệt, anh lại mở miệng tự lẩm bẩm:

– Khi còn bé, anh vốn không hiểu chuyện, khiến cho bà lao tâm không ít. Hiện tại, anh lại càng không có mặt mũi nào trở lại gặp bà nữa.

Tuấn Kiệt vừa nghe xong, lại càng đau lòng thay cho Trì Trụ, cánh tay đang ôm lấy anh lại càng thêm siết chặt, còn đôi môi lại dịu dàng rơi lên trên cái trán của Trì Trụ in xuống vài nụ hôn nhỏ vun. Đến cuối cùng, coi như Trì Trụ cũng đã cảm nhận được chút an ủi ở trong lòng. Anh mới thoải mái nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy tiếng của Tuấn Kiệt vang lên:

– Sau này, chúng ta nhất định là sẽ sống thật hạnh phúc.

Trì Trụ gật gù, chớp mũi bỗng chua xót.

Tuấn Kiệt lại mò đến môi của anh mà hôn xuống. Nhất thời, ở trong lòng của anh lại ầm ập lên không ít. Hai cánh môi của anh hơi hé ra, vươn lưỡi đến cùng quần quýt với đầu lưỡi của Tuấn Kiệt.

Hai người hôn nồng nhiệt đến mức khó dứt ra nổi.

Bàn tay của Tuấn Kiệt không tự chủ được mà mò vào trong quần áo của Trì Trụ, sờ trớn khắp da thịt trơn nhẵn của anh, dẫn tới trong miệng của Trì Trụ bất giác tràn ra từng tiếng rên rỉ cực kì nhỏ bé, mà Tuấn Kiệt vừa nghe vào liền hưng phấn không thôi.

Không bao lâu, Trì Trụ lại cảm nhận được, ở trên đùi của anh đang bị một vật thô to, lại dài đang giương thẳng lên đâm vào, anh vội đẩy nhẹ Tuấn Kiệt ra, nói:

– Em ngừng lại đi. Anh không muốn làm ở nơi này...

Tuấn Kiệt nhìn anh một hồi, chỉ vươn tay đến xoa đầu của anh, vừa cười cười nói:

– Em biết rồi, ngủ đi.

Trì Trụ dùng đôi mắt sáng long lanh chăm chú nhìn vào cậu một lát, tiếp theo, anh mới nuốt xuống một ngụm nước miếng, liền cúi người, chui xuống gần sát nửa thân dưới của Tuấn Kiệt.

Thoáng chốc, Tuấn Kiệt cảm nhận được dương vật của mình đang được bao bọc trong một nơi nóng bỏng lại ướt át. Ngay lập tức, cậu cúi đầu xuống, vừa nhìn thấy một màn, Trì Trụ đang há miệng ngậm lấy dương vật của mình mà phun ra nuốt vào, khiến cậu lấy làm kinh hãi, vội nói:

– Anh không cần phải làm đến như thế này...

Nhưng mà, thân thể của cậu lại không chống đỡ được loại mê hoặc này, cho nên, dương vật lại nở lớn thêm một vòng ở trong khoang miệng của Trì Trụ.

Mà, Trì Trụ bị đâm vào sâu đến phải rên rỉ lên một tiếng, Tuấn Kiệt lại càng không nhịn được nữa, mà thuận thế mà đâm vào rút ra liên tiếp. Ở trong khoang miệng của Trì Trụ bị cậu làm cho không thể khép lại, chỉ có thể phát ra những tiếng rên nhỏ vun, nghẹn ngào. Anh cũng chỉ có thể mở to một đôi mắt ầng ậng nước mà nhìn chăm chú vào Tuấn Kiệt, nhìn đến mức Tuấn Kiệt đều nổi lên sắc tâm, càng thêm muốn Trì Trụ đến phát điên lên được.

*

Sau khi Tuấn Kiệt hưởng thụ xong, liền ôm chặt lấy Trì Trụ, không ngừng hôn lấy hôn để anh, trong miệng lại còn hàm hồ nói:

– Chờ đến khi trở về nhà, em nhất định sẽ nhốt anh ở nhà, làm anh đến mức không xuống giường được thì thôi.

Ngay lập tức, cả khuôn mặt của Trì Trụ đều đỏ bừng như là sắp nhỏ ra máu vậy.

Anh vội xoay người lại, ôm lấy Tuấn Kiệt, chui vào trong lồng ngực của cậu, cánh tay của anh đều quần quýt ở trên cánh tay của cậu.

Anh cũng không dám lên tiếng, chỉ nhắm hai mắt lại chịu đựng mấy lời lẽ lẫn hành động quấy rối tình dục của Tuấn Kiệt, để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

*

Cả hai cũng không có ở lại quê nhà đến hết cả kỳ nghỉ. Mà, đến mừng năm, Tuấn Kiệt nói là muốn về sớm một chút để chuẩn bị tư liệu để đi làm, cho nên, sáng sớm cậu đã kéo theo Trì Trạ lái xe quay về thành phố S.

Vừa về đến nhà, Tuấn Kiệt liền vỗ lấy Trì Trạ quần quýt không thôi như là một con hổ đói bụng vậy.

Cậu nóng ruột mà vén áo của Trì Trạ lên, cởi nửa quần của anh xuống.

Lúc này, Trì Trạ đã quen với hành vi hấp tấp này của Tuấn Kiệt rồi, cho nên, anh tự nhiên mà giơ tay lên, tự cởi áo của mình ra giúp cho cậu như thường.

Tuấn Kiệt lại cứ đang dụi đến dụi đi ở bên vành tai của Trì Trạ mà thỏ thẻ:

– Thật là thơm. Ngửi thật đã!

Kỳ thực, lái xe đi cả một đường dài mệt nhọc, nào có cái mùi thơm gì để ngửi đây.

Trì Trạ liền nở nụ cười một tiếng, ôm lấy Tuấn Kiệt, sờ sờ vành tai của cậu, nhẹ giọng cảnh cáo:

– Em không thể lại quá nóng vội, mà làm cho anh bị đau ghen.

Lời này vừa nói ra, Tuấn Kiệt lập tức túm chặt lấy vòng eo của anh, không kiềm chế nổi mà liền hung hăng mà đẩy người về trước, liền đâm loạn vào trong cơ thể của anh, hệt như là cậu vừa uống phải thuốc kích thích vậy.

Ở trên giường, cả hai vừa cao trào qua một lần vẫn còn chưa đủ thỏa mãn.

Cậu sẽ lại ôm anh, đặt lên trên bàn, mở hai cẳng chân của anh ra, vòng hai chân của anh quanh vòng eo của cậu, vừa mãnh liệt đưa đẩy, còn ở trong miệng của cậu lại càng hưng phấn đến khó có thể nào kiềm chế nổi mà nói ra đầy lời lẽ xấu xa, dâm từ đàng ngữ, còn buộc Trì Trạ phải mở miệng nói, nào là yêu thích cậu làm thế này, rồi là anh bị cậu làm đến rất sung sướng.

Sau đó, Trì Trạ chịu không nổi nữa, liền mở miệng xin tha:

– Em nghỉ một lát có được không. Anh, thật sự là mệt đến không chịu nổi nữa rồi.

Không ngờ tới, lại càng thêm kích thích lang tính của Tuấn Kiệt nâng lên theo một bậc, ngay lập tức, cậu lại phát cuồng lên, mà gia tăng cường độ đâm sâu đến điểm G của anh, vừa mở miệng liền hung hăng hỏi anh:

– Là ‘không mệt không ngừng nghỉ’? Hay là ‘không ngừng nghỉ đến khi mệt’ đây?

Trì Trạ bị cậu đâm sâu, sung sướng đến mức không chịu nổi, mồm miệng không thể nói ra được gì nữa, chỉ có thể lắp bắp xin khoan dung:

– Không ngừng ... Không, nghỉ ...

– Còn muốn hay không?

– Muốn, muốn...

Tuấn Kiệt đẩy lên tâm tính xấu xa mà cứ bắt nạt, dẫn dắt Trì Trạ, vừa làm ra động tác điên cuồng cướp đoạt thân thể mềm mại của anh, vừa chăm chú, thưởng thức cả một cảnh sắc hương diễm này.

Thể lực của cậu vốn rất tốt, lại đổi tư thế để cho Trì Trạ dựa lưng ở trên tường, cả thân người của anh đều đang lưng chừng, tiếp theo, cậu lại đè Trì Trạ ngồi xuống, ngay lập tức khiến cho Trì Trạ khiếp sợ mà rên to lên một tiếng, dương vật của cậu lại trực tiếp mà đi vào trong cơ thể của anh thêm càng sâu. Anh chỉ có thể ôm chặt lấy cả người của Tuấn Kiệt, chôn cả đầu mình ở trên cẳng cổ của cậu, rên rỉ lên:

– Muốn hỏng mất rồi...

Tuy là nói vậy, nhưng anh lại cảm thấy sướng đến mức chỉ có thể không ngừng thở hổn hển.

*

Chờ đến khi cả hai ngừng lại một màn mây mưa mãnh liệt này, thì sắc trời cũng đã tối.

Hai người đều được thoả mãn từ tinh thần đến thể xác, cả người đều sảng khoái, thoải mái không ít. Cho nên, cả hai đều mang theo một thân trái đầy dấu vết âu yếm nồng nhiệt mà vừa ngã đầu xuống liền ngủ say.

Một giấc ngủ thẳng đến sáng ngày hôm sau.

*

Sáng sớm hôm sau, Tuấn Kiệt là người thức dậy đầu tiên, ngẩng nhìn dáng vẻ của Trì Trạ vẫn còn đang ngủ say, ngoan ngoãn như là đứa bé, chôn đầu sâu vào trong lồng ngực của mình. Nhìn đến đôi chân mày hơi nhíu lại của anh, khiêu đến trong lòng của cậu lan tràn trù mẩn không thôi. Ngay lập tức, cậu cúi đầu xuống, đôi môi khẽ mỗ lên mí mắt của Trì Trạ, lại không nhin được mà đề lên hai cánh môi của anh, bắt đầu chậm rãi hôn mút lên.

Trì Trạ vốn ngủ không sâu, chỉ vừa cảm thấy ở trên bờ môi luôn có thứ gì đó ấm áp, lại ướm át không ngừng quấy nhiễu, thì anh mới mơ hồ tỉnh lại. Hai hàng mi đều khẽ lay động, liền nhấc lên, chậm chậm mở mắt ra, mới nhìn thấy Tuấn Kiệt đang tự kỷ mà hôn lấy môi mình, anh liền phát ra một tiếng ‘hừ’ nhẹ để bày tỏ phản kháng.

Tuấn Kiệt buông môi của anh ra, nói:

– Cả đời đều như thế này thì tốt quá rồi.

Trì Trạ cười cậu, đáp:

– Sau này, rồi sẽ có lúc, em chê bai anh mà thôi.

– Sẽ không,

Tuấn Kiệt ôm chặt lấy anh vào lồng ngực của mình, dường như là muốn khảm cả người của anh hoà quyện vào trong thân thể của cậu vậy,

– Em làm sao mà nở đây.

Chôn người ở trong lồng ngực của cậu, Trì Trạ cảm nhận được một sự an tâm cùng bình yên mà trước nay mà anh chưa từng có được. Anh lắng lắng nghe từng nhịp tim tràn trề sức sống thanh xuân của cậu vang vọng ở bên tai mình.

Anh cảm thấy, mọi chuyện này đều cứ như là cảnh trong mộng vậy.

Nếu như đây là mộng, thì anh cũng tuyệt đối không muốn tỉnh lại.

Cứ như vậy, mà ở bên nhau cả đời, thật là tốt.

– HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-re-nho>